

Simona-Grazia Dima

Armata ființelor mici. The Army of Little Beings

Parallel Texts, Romanian and English
Edited by Lidia Vianu

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttlc.ro>
The University of Bucharest. 2015

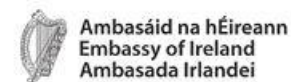

Contemporary Literature Press

Editura pentru studiul limbii engleze prin literatură

Director
Lidia Vianu

Executive Advisor
George Sandulescu

The online Publishing House of the University of Bucharest

ISBN 978-606-8592-99-2

© The University of Bucharest

© Simona-Grazia Dima

Translated from Romanian by Adriana Ioana Nacu, Martin Potter and Simona-Grazia Dima

Illustrations by Simona-Grazia Dima

Proofreading: Violeta Baroană, Andrei Bîrsan

IT Expertise: Simona Sămulescu

Publicity: Violeta Baroană

Simona-Grazia Dima

Armata ființelor mici. The Army of Little Beings

Parallel Texts

Translated from Romanian by Adriana Ioana Nacu, Martin Potter and Simona-Grazia Dima

Edited by Lidia Vianu

Contents

Veșnicul belșug	Eternal Abundance	p. 8
Pasăre aurie	Golden Bird	p. 10
Armata ființelor mici	The Army of Little Beings	p. 12
În mintea lumii	In the Mind of the World	p. 16
Râsul ființelor mici	The Laughter of Little Beings	p. 17
Blândețe	Kindness	p. 19
Totul se va roti încet	Everything Will Slowly Turn	p. 20
Tăcere și cruțare	Silence and Recollection	p. 21
Odihna ființelor mici	Little Beings Resting	p. 23
Își vor continua întemeierea	They Will Continue to Build the World Anew	p. 24
Albinele timpului	Time's Bees	p. 25
Dans	Dance	p. 27
Măr aruncat în noapte	An Apple Cast into the Night	p. 28
Oră nouă	New Time	p. 30
Seară de animal	Animal Evening	p. 32

Simona-Grazia Dima
Armata ființelor mici. The Army of Little Beings

Parallel Texts

2

Istorie naturală	Natural History	p. 33
Ființe mici contemplând înghețul	Little Beings Contemplating the Frost	p. 35
Răsărit cu ființe mici	Sunrise with Little Beings	p. 36
Case aurii	Golden Houses	p. 37
Blânda călătorie	The Gentle Journey	p. 38
Cel care întemeiază	The One Who Founds Life	p. 39
Primăvară	Spring	p. 41
Interpretul	The Interpreter	p. 43
Pe un ogor semănat cu iubire	On a Field Sowed with Love	p. 44
Martorul	The Witness	p. 46
Un golf de lumină	A Gulf of Light	p. 48
Seară	Evening	p. 50
Val de aprilie	April Wave	p. 51
Dar șoptit	Whispered Gift	p. 53
Oftatul eroului	The Hero's Sigh	p. 55
Capcana visului	A Trap of a Dream	p. 57
Atingere	Touch	p. 59
Viața pământului	Life of the Soil	p. 60
Zbor	Flight	p. 61
Prin inima amestecului	Through the Heart of Mixture	p. 63
Geometria lucrurilor	The Geometry of Things	p. 64
Cântec pentru munte	Song for the Mountain	p. 66
În ploaie și în lumină	In Rain and Light	p. 67
Șirag	String of Beads	p. 69
Lucrul rege	The King Thing	p. 70

Simona-Grazia Dima
Armata ființelor mici. The Army of Little Beings

Parallel Texts

3

Sărbătoarea lucrului	The Thing's Celebration	p. 71
Iubirea marelui animal	The Love of the Great Animal	p. 72
Glas	Voice	p. 74
Prearotundul	Overrounded Things	p. 75
Focuri încete	Slow Fires	p. 76
Alinarea lucrului	The Relief of the Thing	p. 78
De dragoste și de frig	With Love and Cold	p. 80
Lucru în furtună	A Thing in a Storm	p. 81
Melancolie	Melancholy	p. 82
Așteptarea luminii	Waiting for Light	p. 84
Petale pictate	Painted Petals	p. 87
Amiaza numelor	The High Noon of Names	p. 88
Zbor în lumină	Flight in Light	p. 90
Ecuatie liniștită	Calm Equation	p. 91
Variantă: Firul	The String (a Variant)	p. 93
Lucru respirând	Breathing Thing	p. 95
Stâlp de lumină	Pillar of Light	p. 96
Casă deschisă	Open House	p. 99
Vârsta lucrului	The Age of the Thing	p. 101
Pământ	Soil	p. 103
Invizibil	Invisible	p. 105
Întâmplarea ființei	The Happening of Being	p. 107
Niciodată sângele	Never Blood	p. 109
Către pământ	To the Earth	p. 110
Inscripție	Inscription	p. 111

Simona-Grazia Dima
Armata ființelor mici. The Army of Little Beings

Parallel Texts

4

Anotimpul reamintirii	Season of Remembering	p. 112
Carnea numelui	The Flesh of the Name	p. 113
Întrecerea	The Race	p. 114
Visul ființelor mici	The Dream of the Little Beings	p. 115
Întrebând ființa cea mică	Asking the Little Being	p. 117
Zborul spre munte	Flight to the Mountain	p. 118
Darul	The Gift	p. 119
Către munte	To the Mountain	p. 120
Mama cuvintelor	Mother of Words	p. 122
Ieșirea în lumină	Coming into the Light	p. 125
Coloane ce par de marmură	Columns Which Look like Marble	p. 126
Cartea cu margini afânate	The Book with Loose Edges	p. 128
Vom urca din ape	We Shall Climb from the Water	p. 130
Căderea în poezie	Falling into Poetry	p. 131
Arme de vis	Dream Weapons	p. 132
Jocul pământului	The Earth's Game	p. 134
De pe un furnicar de sori	From an Anteater of Suns	p. 136
Uitare ce dăruie memoria	Oblivion Which Offers Memory	p. 137
Curajul copilăriei	Childhood Courage	p. 139
Regalitate	Royalty	p. 140
Cel ivit noaptea	The One Which Appeared at Night	p. 141
Lanțul iubirii	The Chain of Love	p. 142
Să schimbăm lumea	To Change the World	p. 144
Concert de seară	Evening Concert	p. 146
Casa	The House	p. 147

Simona-Grazia Dima
Armata ființelor mici. The Army of Little Beings

Parallel Texts

5

Drum fără praf	Road without Dust	p. 148
Copil fără umbrar	Child without Shade	p. 150
Pași de furnici	Ants' Steps	p. 151
Căile beatitudinii	Routes of Bliss	p. 152
Examenul	The Exam	p. 153
Bardul din abstrus	The Bard from the City Abstruse	p. 155
Un ceai chinezesc	A Chinese Tea	p. 156
Revelația	The Revelation	p. 157
Învoire	Permission	p. 158
Soli din Noremaion	Messengers from Noremaion	p. 160
Lacul	The Lake	p. 162
Armura de lacrimi	The Armour of Tears	p. 163
După bal	After the Ball	p. 164
Taina învățaturii	Mystery of Learning	p. 167
Pace	Peace	p. 168
În trunchiul cuvântului	In the Trunk of the Word	p. 169
Interviul	The Interview	p. 171
Ora albă	The White Hour	p. 177
Lecție în crâng	Lesson in the Grove	p. 178
Pom în cetatea de piatră	A Tree in the Stone Fortress	p. 179
Imn către munte	Ode to the Mountain	p. 180
Întâlnirea cu îngerul	Meeting with the Angel	p. 182
Copil pe tumul	Child on a Cairn	p. 185
Doliu senin	Serene Mourning	p. 186
Armonie	Harmony	p. 187

Simona-Grazia Dima
Armata ființelor mici. The Army of Little Beings

Parallel Texts

6

Noroc	Luck	p. 189
Glorie	Glory	p. 190
Arborele blândeții	The Tree of Gentleness	p. 191
Legământul	The Covenant	p. 192
Copilul cel greu	The Heavy Child	p. 194
Împământenire	Rootedness	p. 195
Necuviincios, îngerul	Irreverently, the Angel	p. 196
Lupta cu leul	The Fight with the Lion	p. 197
Zidul	The Wall	p. 199
Cină cu vinuri purpurii	Dinner with Purple Wines	p. 200
Învoire	Permission	p. 201
Linște	Silence	p. 202
Flori căzătoare	Falling Flowers	p. 203
Noroc de pământ	Earth-Made Luck	p. 206
Silaba	The Syllable	p. 208
Realitate	Reality	p. 209
Simona-Grazia Dima		p. 211
Genealogia unui motiv poetic: ființele mici	Tracing back a Poetic Motif: the Little Beings	p. 211
Morelle Smith		p. 225
Atotcuprinderea și vraja – poezia Simonei-Grazia Dima	Inclusiveness and Magic – Simona-Grazia Dima's Poetry	p. 225
Information about the Author		p. 239

Simona-Grazia Dima
Armata fiintelor mici. The Army of Little Beings
Parallel Texts

7

Information about the Translators

p. 241

VEȘNICUL BELȘUG

Învălușiți în liane, în iederă,
într-un veșnic belșug,
uriașe statui de aramă, de marmură sau de jad
prăbușite pe fundul junglei,
vom sta căzuți la sfârșit,
știind că ne vom destrăma,
cu ochii sclipind șireți și veseli
de înțelepciunea drumului.
Și cu o mână atinsă de junglă,
de veșnicul belșug,
puțin înverzită, puțin răcoroasă,
te vom saluta glumeți, relaxați,
— o, da, știm că improvizăm
și asta ne dă pacea! —
tu, pasăre care treci fără să ne mai răpești,
tu, cuțit clar care zbori
fără să mai încerci să ne tai din miera noastră
unde zac confuze toate științele și culorile,
doar spatele vostru,
silit de salutul nostru,
se va aprinde ca un semn de lumină spectrală
spre fețele noastre vălurite de glume,

ETERNAL ABUNDANCE

Wrapped in creepers, in ivy,
in an eternal abundance,
huge statues of copper, marble and jade,
fallen in the depths of the jungle,
we shall lie down at the end,
knowing we shall vanish,
with our artful, merry eyes sparkling
from the wisdom of the journey.
With our hands touched by the jungle,
by the eternal abundance,
with our hands, which have turned a little green, a little cool,
we shall wave at you playfully, relaxed,
— oh, yes, we know we are improvising
and this gives us peace! —
you, bird who pass and no longer carry us off,
you, clear knife, who fly
and no longer seek to cut us off from our honey
where all the sciences and colours lie confuse,
only your back,
forced by our greeting,
will light up like a sign of pallid light
towards our faces veiled in jests,

Simona-Grazia Dima
Armata ființelor mici. The Army of Little Beings

Parallel Texts

9

și râdem, râdem, înăbușiți de iarbă,
fiindcă e adevărat
că tot ce spunem este auzit!

and we laugh and laugh, muffled with grass,
because it is true
that all we say is heard!

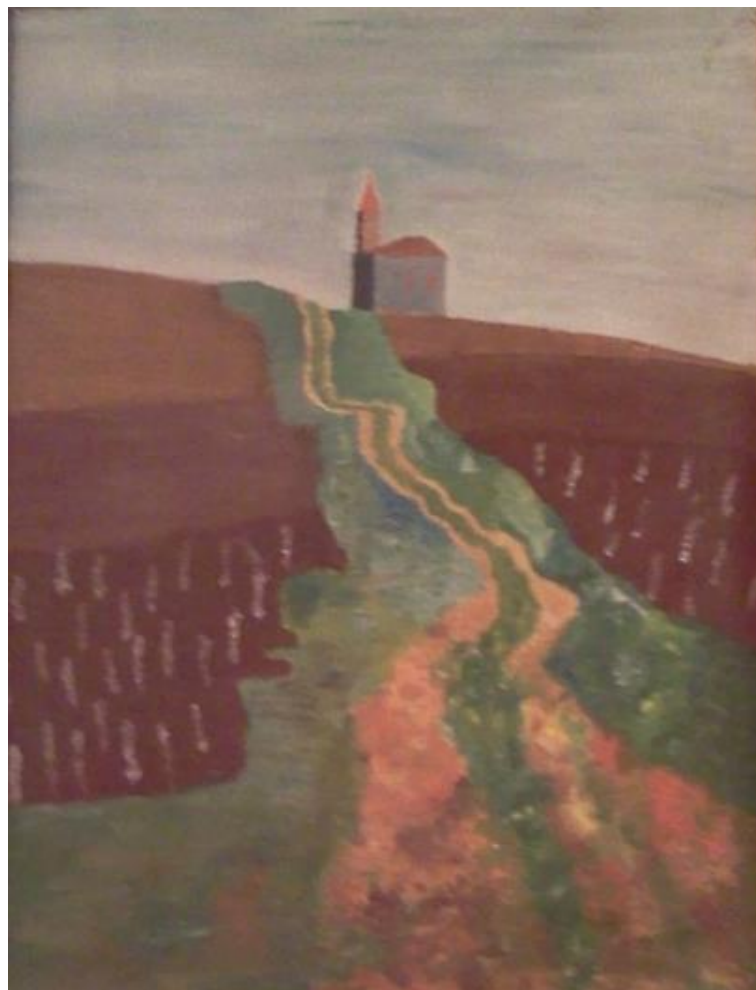
PASĂRE AURIE

Te iubesc, pasăre aurie,
tu arzi și stropești cu un invizibil catran,
și mă obligi să cad cu mâna la ochi,
fără să mă pot feri de palele negre de smoală
pe care mi le arunci, de mă arzi,
când căderea mea se transformă în frumusețe,
iar genunchii fac să tremure în evantai
aerul greu ca apa
și dezlănțuie din adâncuri culorile curcubeului
ce mă îngrozesc cu splendoarea,
și mi se întâmplă să cad în locuri negre și pipernicite
pe care astfel mi le luminezi
la strălucirea ta spectrală —
și văd la lumina legii,
uitând că a fost întâmplare,
când stau în răcoare și pace
și în mintea mea un far se deschide încet
și pulsează departe,
mă faci să văd lucruri și iar lucruri,
iar eu ridic ochii,
încrezător, pierdut și iradiant,
spre tine!

GOLDEN BIRD

I love you, golden bird,
you burn and splash with an invisible tar,
and force me to fall, my hands covering my eyes,
without being able to avoid the black blows of tar
you are throwing at me to burn me,
when my fall is transformed into beauty,
as make the air, heavy as water,
tremble in fan-like moves,
and unleash, from the depths, the colours of the rainbow
which terrify me with their splendour,
and it happens to me that I fall into black and small places
which you are lighting for me like this
in your pallid brightness —
and I see in the light of the law,
forgetting that it has been just chance,
when I sit in coolness and peace
and, in my mind, a lighthouse opens slowly
and pulsates far away,
you make me see things and more things,
and I raise my eyes,
confident, lost and radiant,
towards you!

Simona-Grazia Dima
Armata fiintelor mici. The Army of Little Beings
Parallel Texts
11

ARMATA FIINȚELOR MICI

Noi suntem ființele mici, o armată
care-și cunoaște arborele genealogic,
și vă primim, oaspeți, în casa
și în curăția noastră, gata pregătiți
pentru tot ce e altfel decât noi.
Zâmbind înaintea oricărui lucru străin,
fericiți pentru toate darurile
ce se pregătesc să fie,
noi facem mereu ordine.

Oaspeți, nu vă frământați că nu știți locurile,
putem da la o parte sobele, scoarțele de copac,
și scoate de dedesubt portretele strămoșilor,
ușor asudate, cu ochi ce ard și tulbură
până la plâns pereții caselor noastre,
să vă dăm vinuri și fructe vechi cu aureole,
să vă arătăm râul curgând sub pivnițele noastre,

valurile lui sunt șuvoaiele de lucruri închegate ce respiră,
de unde nu lipsește nimic din ceea ce gândim
și putem desprinde orice vă amintiți,
o vom face negreșit cu ochii închiși,
pentru că nu s-a pierdut, iar pentru noi
moartea nu există niciodată în ființa lumii,

THE ARMY OF LITTLE BEINGS

We are the small creatures, an army
knowing their family tree,
and we are welcoming you as guests in our house
and in our purity, ready
for everything which is different from us.
We smile at any unfamiliar thing,
happy for all the gifts
which are being prepared
— as we always put things in order.

Guests, do not fret over not knowing this place;
we can move stoves away and remove the tree bark,
and we can dig out the ancestors' portraits,
slightly sweating, with eyes that burn and move to tears
even the walls of our houses,
to give you old and halo-bearing wine and fruit,
to show you the river flowing under our cellars;
its waves are the streams of mingled things breathing,
where nothing we can imagine is missing
and we can draw out anything you remember;
we will surely do it with our eyes closed,
because it was not lost, and for us
death never exists in the substance of the world,

Simona-Grazia Dima
Armata ființelor mici. The Army of Little Beings

Parallel Texts

13

poate numai în mintea ei, așa cum veți putea
asista la nașterea istoriei și științei,
din inima noastră, în jurul focului, când vom tăia
bostani pârguiți. Memoria e focul nostru,
copacii ard la noi de fructe așa de grele, întunecate,
fumegânde, fiindcă izvorăsc din pământul reamintirii,

iar ochii noștri sunt vineți-aurii fiindcă nu ne dăm seama
unde se oprește trecutul și fiecare pas ne duce înainte,
avangardă a unor vâltori de somnuri, pornite din amintirea
ce ne învăluie în lumină, dar și în oboseală și moarte,

ochii noștri suferă de boala ființelor, așa cum pământul geme,
luând mereu alte forme, păsările memoriei deschizând și
închizând aripile
peste noapte și fiecare dimineață se deschide în beteala
minunată
și înfrigurată, camfor alb, răcoros, a chinului și panicii ființelor
ce se scutură,
pământul în palma noastră prinde să freamete, să suspine,
să-și adune legea.

Nu credeți în blândețea și stângăcia acestor locuri,
fiecare deal are contururile fixe
sub povara propriei adâncimi, corp
de soldat picotind în vreme ce brațele

perhaps only in its mind, as you will be able to
witness the birth of history and science,
from our hearts, around the fire, when we cut up
ripe pumpkins. Memory is our fire;
Our trees are burning with heavy, dark, smoking fruit,
because they spring out from the earth of remembrance,
and our eyes are purple-gold because we do not realize
where the past stops, and each step takes us forward,
the vanguard of whirlpools of sleep, arisen from the memory
which envelops us in light, but also in fatigue and death,

our eyes suffering from the disease of creatures, just as the
earth groans, constantly taking
different forms, the birds of memory spreading out their wings
and folding them
during the night, and each morning opens in wonderful
and feverish tinsel, white, cooling camphor of pain and panic of
the creatures that tremble
the earth in our palm starts to fret, to sigh,
to concentrate its nature.
Do not believe in the tenderness and clumsiness of these places;
every hill has the fixed contours
of a science collapsing loose
under the burden of its own profundity, the body

Simona-Grazia Dima
Armata ființelor mici. The Army of Little Beings

Parallel Texts

14

i se leagănă fără știre, curate, puternice.
Jocurile noastre sunt precaute și se dezlănțuie
în jerbele unor cuvinte împletite, frunzare,
în străfundul lor stă timpul, bine ascuns, negrăbit ca aurul,
impregnând pământul. Fiecare loc e un cuvânt greu,
spus de-o gură ce l-a cântărit pe îndelete
pe-o insulă în miezul mărilor pustii. Seara poate fi văzută
forma fiecărui loc, în ea de cuibărește câte-o ființă
pe măsură, ghemuindu-se fericită în adăpost.
Relieful nostru este nostalgic...

of a soldier dozing while his arms
swing around unconsciously, pure and strong.
Our games are cautious and are unleashed
in plaited garlands of words foliage;
in their depths time is well hidden, unhurried like gold,
imbuing the land. Each place is a heavy word,
uttered by a mouth which weighed it at leisure
on an island in the middle of deserted seas. In the evening the
shape of every place can be seen, with a creature nesting in it,
a creature that fits it, squatting happily sheltered.
Our landscape is full of nostalgia...

Simona-Grazia Dima
Armata fiintelor mici. The Army of Little Beings

Parallel Texts

15

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttlc.ro>
The University of Bucharest. 2015

ÎN MINTEA LUMII

Nu încerca să cauți iar și iar
același lucru pe care ajungi să nu-l mai recunoști,
destul c-ai văzut o dată
ființa mică, aurie, fruct al toamnei,
alergând împinsă de o bucurie
pentru totdeauna misterioasă; tot
ce a fost nou s-a dus. Nu te mai
încrâncena să afli. Frica să nu te
cuprindă. Într-ale toamnei toți
sunt frați și se privesc de pe
creneluri, fluturând din mâini.
De acum au să vină doar prieteni,
cuvintele lor vor radia dorințe bune.
Poate că, astfel lămurit,
vei fi ușor straniu, părul tău negru
va înfiora nepricepuții care trec
pe lângă ziduri cu capul
îngropat în blănuri,
încă spunând moarte acelui lucru
ce se întâmplă numai în mintea lumii.

IN THE MIND OF THE WORLD

Do not try to look again and again
for the same thing you no longer recognize,
it is enough that you saw just once
the small, golden creature – a fruit of autumn,
running impelled by a joy
forever mysterious; all
that was new has gone. Don't strive to
find out anymore. Fear
no more. In autumn they are all
brothers and they look at each other from the battlements,
waving hands.
From now on, only friends will come,
their words will radiate good wishes.
Perhaps, convinced like this,
you will be slightly strange, your black hair
will frighten the ignorant passing
by the walls with their heads
buried in furs,
still calling death that thing
which happens only in the mind of the world.

RÂSUL FIINȚELOR MICI

Să ai un loc al tău,
într-un beci năstrușnic,
unde să râzi printre
vechi stacane pietrificate,
nesimțitoare la vânt, la apă, la licheni,
să împletești acolo un uriaș fular
plin de ființe —
doar se întâmplă
că fiecare zi vine copilărește,
răsucindu-și naiv micul trup —
iar fularul va prinde în undele sale
fiecare înfățișare,
ce va fi sus pasăre,
întors, va apărea
în chip de bulgăr sfărâmicios
ori floare de piatră,
numai râsul e veșnic,
un loc năzdrăvan
de elfi, cărăbuși și copii
ce se joacă repezi
cu ghiulele,
în fularul ce se țese

THE LAUGHTER OF LITTLE BEINGS

To have a place of your own,
in a magical cellar,
where you laugh among
old petrified mugs,
unshaken by wind, water or lichens,
to knit a giant scarf there,
full of beings —
it only happens
that each day comes childishly,
twisting its naive little body —
and the scarf will catch in its waves
every appearance,
which will be a bird upwards,
backwards, it will show up
in the form of a crumbling clod
or stone flower,
only laughter is eternal,
a fairy-tale place
full of elves, beetles and children
playing fast
with cannon balls,
in the scarf which weaves itself

Simona-Grazia Dima
Armata ființelor mici. The Army of Little Beings

Parallel Texts

18

singur în noapte.

alone in the night.

BLÂNDEȚE

Veți sta ca niște șopârle,
tresărind prin somn de plăcere
la orice zvon de alamă, de trompetă,
până când blândețea vă va electrocuta,
făcându-vă să vedeți, înmărmuriți,
într-o noapte adâncă, fără sunet,
o ființă albă
care ține în mână toată puterea, albă și copilărească,
dar precisă ca o bijuterie
filigranată în tihnă,
cu dragoste risipitoare.
Blândețea va fi o forță,
vă veți rușina în acel crug al nopții,
iar dimineața, fericiți,
veți intra în sălbăticie, uitând.

KINDNESS

You will lie down like lizards,
startling with pleasure in your sleep
at every sound of brass, of trumpet,
until kindness will electrocute you,
making you see, amazed,
in a deep, soundless night,
a white being
holding all power in its hand, white and childish,
but precise as a jewel
filigreed in silence,
with generous love.
Kindness will be a force,
you will be ashamed during that night watch,
and in the morning, happy,
you will pass into wilderness, forgetting.

TOTUL SE VA ROTI ÎNCET

Într-o zi ființele mici au să ne deschidă
porțile unor mari case și au să ne cheme înăuntru,
unde lumina va ieși încet,
prin uși deschise mereu unele-n altele,
dezvelind lumi generoase, etanșe,
roade ale unei metamorfoze
între antracit, mahon și scorțișoară.
Orice energie va sta în tăcere și briză,
întruchipată de câte-un obiect:
pisic
încolăcit pe divan, șir de frumoase dale
pe coridoare.

Ființele mici nu vor întreba ce va
mai fi, nu vor avea bulgări de energie
cu care să nu știe ce să facă.

Atunci când timpul va cere schimbări,
totul se va roti încet, porțile vor bate ușor,
ființele vor trece pașnic prin altceva,
umbre ce străbat mahon, antracit, scorțișoară.

EVERYTHING WILL SLOWLY TURN

One day the little beings will open for us
the gates of great houses and will invite us in,
where the light will come out slowly,
through doors always open to other doors,
revealing rich, generous and sealed worlds,
fruits of a metamorphosis
between anthracite, mahogany and cinnamon.
Each energy will wait in silence and in the breeze,
embodied by an object:
a tom cat
coiled on the sofa, a set of beautiful tiles
in the corridors.

The little beings will not ask about what
will be, they will not have lumps of energy
with which they will not know what to do.

When time asks for changes,
everything will slowly turn, the doors will slowly close,
the beings will peacefully pass through something else,
shadows penetrating mahogany, anthracite, cinnamon.

TĂCERE ȘI CRUȚARE

Multă tăcere și cruțare
le trebuie ființelor mici,
care trăiesc vălurindu-se,
sub ape verzui,
bătute de-o lumină roz de mătase,
când ele-și vor spune numele
doar ca pe o respirație,
trecând grăbite prin apa nordică și verzuie,
ca și când s-ar duce
să crească bogăția unui grânar —
își vor arăta chipul pe jumătate doar,
însuflețit, în pale mari,
de lumina moale a unui soare galben,
ce se va consuma fără vorbe
în obraji lor.

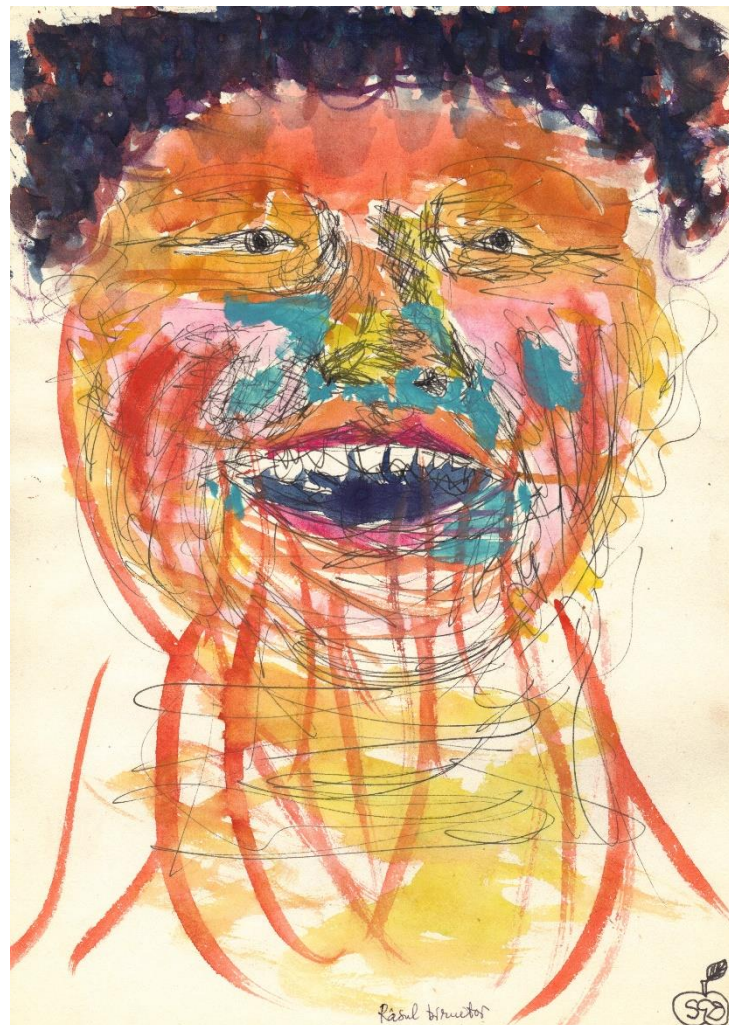
SILENCE AND RECOLLECTION

Deep silence and recollection
are needed by the little beings,
as they lead their lives undulating
under greenish waves,
covered by a pink, silk light,
when they say their names
just like a breath,
hurriedly moving through the northern and greenish water,
as if they would go
to increase the wealth of a granary —
they will only show half their face
animated, covered in great waves
of the soft light of a yellow sun,
which will consume itself without speech,
on their cheeks.

Simona-Grazia Dima
Armata ființelor mici. The Army of Little Beings

Parallel Texts

22

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttlc.ro>
The University of Bucharest. 2015

ODIHNA FIINȚELOR MICI

Cu blândețea lor amenințătoare,
 ființele mici stau picotind în poiană,
cu genele aurii ca niște stupuri
 din care zboară gingaș albinele timpului.
E de-ajuns să ridice o mână din iarbă
 și se va face noapte, ori se va face cuvânt,
fără să plângă, fără să râdă pentru asta,
 fără să obosească, fără să gâfâie,
doar mâna, perlă tremurând în vânt,
 se va înălța prin aerul vrâstat
— va bate umbra, va bate lumina, pe rând,
 coloane în aer, temându-se, ascultând
de mâna care va sta într-o nemișcare vie,
 prin care se-aude cum bate sângele —
și se va face cum au spus,
 va fi noapte, ori va fi cuvânt.

LITTLE BEINGS RESTING

With their menacing gentleness,
 the little beings are dozing in the meadow,
with their eyelashes as gold as beehives
 from which time's bees are flying delicately.
enough to raise a hand from the grass
 and there will be night, or there will be word,
without crying, without laughing because of this,
 without getting tired, without gasping for air,
only the hand, a pearl trembling in the wind,
 will rise through the striped air
— there will be shadow, there will be light, in turn,
 columns in the air, fearing, listening
to the hand which will wait in living stillness,
 through which the blood can be heard pulsing —
and it will be done as they said,
 there will be night, or there will be word.

ÎȘI VOR CONTINUA ÎNTEMEIEREA

Și micile vietăți
își vor continua întemeierea,
lucrarea de-nnoire-a lumii,
șoptindu-și numele firav și proaspăt,
ca o briză în creștere sub ape,
vor lucra mai departe
la caietele lor cu însemne
și captări de hieroglifice,
ca și când ar tot prinde la fluturi,
matrițele grele-or să le tremure-n mâini,
literele de metal moale, gingașe roiuri,
se vor prelinge în ape, seara,
când, alături, plugurile
pornesc să taie în nebuloase,
iar femeile ies din locuri calde în câmp
cu cercei de metal moale la urechi,
și răsuflă înalte, le flutură
părul moale de foc
în noaptea acrișoară.

THEY WILL CONTINUE TO BUILD THE WORLD ANEW

The little beings
will continue to build the world anew,
whispering their fresh and frail name,
a name like a rising breeze under water,
they will keep on working
on their notebooks with marks
and catches of hieroglyphs,
as if they were going after butterflies;
the heavy moulds will tremble in their hands,
soft metal letters, delicate swarms,
will seep into water in the evening,
when, side by side, the ploughs
begin to cut into nebulae,
and women go out from warm places into the field,
with soft metal earrings in their ears,
and they are breathing, tall;
their soft, fiery hair fluttering
in the sour night.

ALBINELE TIMPULUI

Nimeni nu știe că timpul coboară
pe umerii ființelor mici,
care stau la cumpăna apelor,
în toată înălțimea trupului lor
liniștit și neînarmat.
Le alunecă, pur, chipul,
fereastră deschisă-nspre sticla izvorului,
iar între aceste două lentile bate vântul,
furiosul, veșnicul renăscător,
nici nu observi insectele
ce le dorm fără zgomot pe umeri,
sătule,
iar în inima lor, cât un grăunte,
primejdiosul zumzet.

TIME'S BEES

Nobody knows that time descends
onto the shoulders of little beings,
who stay close to the watersheds,
at the whole height of their bodies,
peaceful and unarmed.
Their pure faces are slipping,
an open window to the glassiness of the spring,
and between these two lenses the wind blows,
the furiously, eternally renewing wind;
one cannot even notice the insects
sleeping noiselessly on their shoulders,
satisfied,
but in their grain-like hearts,
the dangerous buzzing.

Simona-Grazia Dima
Armata fiintelor mici. The Army of Little Beings

Parallel Texts

26

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttlc.ro>
The University of Bucharest. 2015

DANS

Ne-ngrijorăm pentru fapte-ale trecutului.
Ființe mici dansează în cerc în jurul soarelui.
Dacă întredeschizi ochii, le poți vedea seara,
când stai sub copac, să te topească
pădurea și umezeala.
Nimic din ce gândești nu mai este.
Stai pe spate și uiți.
Dar nu înțelegi de ce sunt verzi
tăpșanele călcate de ființele mici.
Și totuși, ele dansează mai departe
în jurul soarelui.
Să nu uiți asta...

DANCE

We worry about the deeds of the past.
Little beings are dancing in a circle around the sun.
If you half open your eyes, you can see them in the evening
when you sit under the tree, to be melted
by forest and moisture.
Nothing you think of exists anymore.
You sit back and forget.
But you do not understand why the meadows
trodden by little beings are green.
Yet, they are dancing on
around the sun.
Do not forget that...

MĂR ARUNCAT ÎN NOAPTE

Lăsați-mă să vă arăt necredința mea,
strigă mica ființă înconjurată de raze,
să fac saltul peste moartea
ce pare fragedă
în seara înșelătoare,
cum își întinde la picioarele noastre
oceanul de trupuri palpitând încet.
Lăsați-mă să vă arăt bulboane-ntre legi,
ca să vă puteți alege locul casei
în acest refuz dantelat și ușor,
plin de roze, grădină pâlpâind
din mijlocul nopții calde, când e vie
doar făptura ei de argint.
De ce răspundeți la toate,
moi ca apa, cu vorbe?
Pentru a răspunde ați venit sau pentru a crește?
Prin tăcere veți birui,
așa cum prinții își pornesc victoriile din somn,
se va auzi cum șoapta voastră stinsă
urnește din loc pământul,
măr proaspăt și strălucitor,
aruncat în noapte. Bucurați-vă.

AN APPLE CAST INTO THE NIGHT

Let me show you my disbelief,
cries the little being surrounded by rays;
I'll make that jump over death
which seems tender
in the deceitful evening,
as it lies at our feet,
the ocean of bodies pulsing slowly.
Let me show you whirlpools between the laws,
so you can choose the place for your house
in this laced and light refusal,
full of roses, a garden burning
in the middle of the warm night when
only her silver creature is alive.
Why do you respond to all
that is as soft as water, with words?
Have you come to respond or to grow?
By silence you will prevail;
just as princes start their victories in sleep,
your fragile whisper will be heard
moving the earth from its place,
a fresh and bright apple,
cast into the night. Rejoice.

Simona-Grazia Dima
Armata ființelor mici. The Army of Little Beings

Parallel Texts

29

Dacă vă retrageți și vă durați casă
în această seară uitată,
unde ați ajuns fără voie,
privind-o atent, o veți vedea
plină de viață și foșnet; atunci șarpele vesel
va ieși din voi chemat de un cântec,
va înghionti pământul înainte,
ca pe un măr neînceput.
Creșteți.
Iubiți acel plaur dantelat și ușor,
grădină de roze,
emblema sa — un copil
cu chipul de aramă iradiantă
și tâmpilele încinse cu viță de vie
tânără și înfloritoare,
semn că se va coace foarte târziu,
că toamna e încă departe.
Nu vă-ndoiiți, mai spuse.
Voi crește, nu voi consimți — niciodată.

If you withdraw and build your house
in this forgotten evening,
to which you came involuntarily;
watching it carefully, you will see it
full of life and rustling; then the merry snake
will emerge from you called by a song;
it will nudge the earth forward,
like a an unbitten apple.
Grow.
Love that laced and light island of floating weeds,
a rose garden,
its emblem — a child
with a radiant brass face
and temples girded with young and thriving vines,
a sign that it will ripen very late,
a sign that autumn is still far away.
Do not doubt, the little being added.
I will grow, I will not consent — ever.

ORĂ NOUĂ

Ființe mici ridică în lumină
lucruri mărunte,
care se zbat, împotrivindu-se.
Să le vadă mai bine,
le rotesc cu un scârțâit familiar,
ca trosnetul pământului pe axă,
și le fac să tremure,
până smulg, victorioase,
din pielea obijduită de biet lucru,
o mireasmă de brad
sau un email de șopârlă,
semn de vârtej
ce se umflă pe-aproape,
cutremurat de dragoste și primejdie,
de o oră nouă.

NEW TIME

Little beings raise into the light
small things
which struggle and resist.
To see them better,
they rotate them with a familiar creak,
like the cracking of the earth on its axis,
and they make them tremble,
until they pull out, victoriously,
from the battered skin of a poor thing,
the fragrance of a fir tree
or a lizard's email,
a sign of a whirlpool
which swells close by,
shaken with love and danger,
by a new hour.

Simona-Grazia Dima
Armata fiintelor mici. The Army of Little Beings

Parallel Texts

31

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttlc.ro>
The University of Bucharest. 2015

SEARĂ DE ANIMAL

Ființe mici ascultă cu urechile ciulite
zgomotul din josul scării:
râuri răcoroase de semințe,
comori adunate, au scăpat din mâna
stăpânilor și curg fără întoarcere
înapoi spre izvoare.
E o seară adâncă de animal
și, prin pădure, oftaturi subțiri
par stele albe.
Ființele mici ascultă
în josul scării: sunt licăriri
trecute iar
în tezaurul mineral al lumii,
nicio durere însă,
doar pași bucuroși, în tropot
vijelios,
simțindu-se nevăzuți de nimeni.

ANIMAL EVENING

Little beings are listening with their ears pricked up
at the noise from the bottom of the ladder:
cool rivers of seeds,
gathered treasures, have fled from
the masters' hands and flow irreversibly
back to the springs.
It is a deep animal evening
and through the woods,
delicate sighs seem to be white stars.
The little beings are listening
at the bottom of the ladder: there are
glimmers passing back
to the mineral treasure of the world,
yet there is no pain,
only merry steps
in a boisterous tramping,
which feel unseen by anyone.

ISTORIE NATURALĂ

Ființele mici

se-nconjură și se ajută numai cu lucruri mari,
zâmbitoare, cu pielea întinsă pe trup
fără teamă de timp,
răbdurii, ele îngăduie luminii
să le locuiască,
până li se vede clar
fiecare por,
scorbură cu faguri
pe un mal plin de cuiburi și păsări.

Lucruri ce sunt o istorie naturală.

Ființele mici le îndrumă,
ca pe animale greoaie și neștiutoare —
nu mai știu drumul spre casă,
dar încă la lăsarea serii
acolo vor ajunge.

Și toate datoriile timpului

le vor plăti cu lapte și miere,

în seara maternă —

ah, mugetele lor răzbătând întrebătoare, supuse,
dinspre hățișuri.

NATURAL HISTORY

The little beings

surround themselves with and handle only great
things,
smiling, with skin stretched out on their bodies
without fear of time;
patient, they allow light
to inhabit them,
until every one of their pores
can be seen clearly,
a hollow with honeycombs

on a bank full of nests and birds —
things which are a natural history.

The little beings are guiding them,
like heavy and ignorant animals —
they do not know the way home,
but still, at nightfall,
they will get there.

And all the debts of time

will be paid with milk and honey,

in the maternal evening —

oh, their moans will rise questioningly in submission,
from the thickets.

Simona-Grazia Dima
Armata ființelor mici. The Army of Little Beings

Parallel Texts

34

Restul e doar vârtej stângaci
în jurul ființelor mici.

The rest is just a faint vortex
spinning around the little beings.

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttlc.ro>
The University of Bucharest. 2015

FIINȚE MICI CONTEMPLÂND ÎNGHEȚUL

Ființele mici — oprite ca-ntr-o răsfângere
pe malul tristei ape, verzui și prinse,
ce se va prăvăli veselă spre locul din urmă —
 vor mai lăsa să aștepte dezghețul
 încă multă apă, cum o fi ea, lucioasă, opacă,
 luminată de pești sau pustiită.
Nu tremură de frig și nu se înspăimântă,
ochii lor nu poți nicicum să-i vezi,
cum stau cu capul înclinat,
 fixând încet soarele-n apă,
 dar, dacă treci pe-acolo odată cu liniștea,
 vei vedea soarele crescând odată cu ochii lor
 și amenințând să cuprindă apa.
Nu te lăsa înșelat: ele nu așteaptă salvarea,
nu visează nimic mai frumos, nimic altceva,
ci privesc drept în față înghețul.

LITTLE BEINGS CONTEMPLATING THE FROST

The little beings — stationary as if in a reflexion
on the shores of the sad, greenish and frozen water,
which will fall happily to the place of life's end —
 they will allow the thaw to wait for
 even more water, however it might be — shiny, opaque,
 lighted up by fish or deserted.
They do not shiver for cold and do not frighten;
their eyes cannot be seen, no matter what,
as they sit with their heads bowed,
 slowly staring at the sun in the water;
 but if you go through there along with quietness,
 you will see the sun growing at the same time as their eyes
 and threatening to engulf the water.
Do not be deceived: they do not expect salvation;
they do not dream of anything more beautiful, anything else,
but they look the frost straight in the eye.

RĂSĂRIT CU FIINȚE MICI

Ființele mici stau sub frunzar
la răsăritul soarelui suind firav cât un vârful de ac
și văd deja, cu ochiul lor catifelat, umbrit,
apusul, când omul ori soarele, împrejmuit de
belșug,
se oprește să răsuflă prin flăcări,
iar atunci, din poziția lor comodă, relaxată-n destin,
cu mâinile sub cap și spinarea dreaptă,
șoptesc încet, cu zâmbetul umplându-le fața,
un cuvânt pe care nu-l aude sau nu-l ia în seamă
nici iarba din jurul lor —
și deodată îl văd deja la apus:
un om cu trunchi herculean răsucindu-se-n liman,
arătându-și forța-n splendoarea luminii —
înțelepciune în sfârșit apărută.

SUNRISE WITH LITTLE BEINGS

The little beings are sitting under the foliage
at the rising of the sun which climbs, as small as the end of a pin,
and they already see the sunset with their smooth,
shaded eyes, when man or sun, surrounded by richness,
stops to breathe through the flames,
and then, from their comfortable position, relaxed in destiny,
with their hands under their heads and their backs straightened,
they whisper slowly and the smile covers their faces,
a word which the grass around them neither hears,
nor takes into account —
and suddenly they see it, already at sunset:
having become a man of Herculean body twisting himself in the
harbour,
and showing his strength in the splendour of light —
wisdom at last defended.

CASE AURII

Ochii ființelor mici
strălucesc în iarbă
ca niște case luminate,
în jurul lor clădirile înalte
sunt de mult ruine acoperite de iarbă,
iar copiii ființelor mici
le mângâie fericiți temeliile.
Nu mai sunt decât case aurii
cât cojile de nucă,
în care te-nvăluie o lavă răcoroasă.

GOLDEN HOUSES

The eyes of the little beings
are glowing in the grass
like lighted houses;
the tall buildings around them
have long ago become ruins covered by grass,
and the children of the little beings
happily caress their foundations.
There is nothing left but golden houses
as small as walnut shells,
in which a cooling lava envelops you.

BLÂNDA CĂLĂTORIE

Călătorule pe ape verzui și înzăpezite,
simți că devii o ființă mică,
iar pașii tăi pufoși
scot scânteii
pe gheața
sub care un copil trandafiriu
se leagănă fericit, în adânc.

THE GENTLE JOURNEY

You, traveller on greenish and snowy waters,
you feel you are becoming a little being,
and your soft steps
are sparking
on the ice
under which a rosy child
is rocking happily, in the deep.

CEL CARE ÎNTEMEIAZĂ

Spre acela al cărui nume nu e pomenit
mă îndrept chiar când mă depărtez,
el este și întemeiază în tăcere,
într-o casă goală, care se umple de muzică
la mișcările mâinilor lui nepătate de vorbe,
numele lui e necunoscut,
nimeni nu-l adaugă la vreun târg
în chip de monedă sau aliat,
nu i se clintesc nici chipul nici ochii,
fruntea nu i se încruntă, pupilele-i rămân castanii-aurii,
el se gândește numai la mine,
care înaintez în capcanele spațiilor
ce nu mă ating, fiindcă
oriunde mă aflu în inima lui.

THE ONE WHO FOUNDS LIFE

I am heading towards the one whose name
is not mentioned, even when I drift away;
he exists and founds life in silence,
in an empty house which fills with music
at the movements of his hands untainted by words;
his name is unknown;
nobody adds it to any transaction
as a coin or an ally;
his eyes and face do not move;
his forehead does not frown; his pupils remain golden brown,
he only thinks of me,
as I am advancing into the traps of the spaces
which do not touch me, because
wherever I am, I am in his heart.

Simona-Grazia Dima
Armata ființelor mici. The Army of Little Beings

Parallel Texts

40

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttlc.ro>
The University of Bucharest. 2015

PRIMĂVARĂ

O mână va ridica soarele
din bârlogul unui mic animal,
când iese cornul de ied al pământului,
neșteptat de nimeni,
și îndrăznesc să vină-n lumină
inimi umbrite.
Atunci se leagănă lacul,
dospind de ape,
iar lanurile fragede
se înfioară de creștere
și așteaptă pasărea
ce va pluti deasupra,
luminând cu aripile.
Se vor vedea ierburile
arzând îngândurate pe creste,
cu ghearele fine și argintii
pierdute până în sufletul stâncii,
iar apusul va sosi
cu arcul său părintesc,
adunându-i la vatră pe cei ce se pierd,
da, o mână va ridica
soarele prin ceață,

SPRING

A hand will raise the sun
from the lair of a small animal,
when the horn of the kid of the earth comes out,
unexpected by anyone,
and shadowed hearts
dare to come into the light.
Then the lake is rocking,
fermenting with water,
and the frail fields
shudder with growth
and wait for the bird
which will fly above,
illuminating with its wings.
The herbs will be seen
thoughtfully burning on ridges,
with the fine silver claws
lost in the soul of the rock,
and the sunset will come
with its fatherly arch,
gathering at the fireplace those who go astray;
yes, a hand will raise
the sun through the fog,

Simona-Grazia Dima
Armata ființelor mici. The Army of Little Beings

Parallel Texts

42

se aude ropot de pași,
iar pulsul pământului
se face ploaie portocalie
și cade din ceruri.

noises of steps are heard,
and the pulse of the earth
becomes an orange rain
which falls from the heavens.

INTERPRETUL

Toate să le trăiești ca fiind odihnă
și doar iubirea să îți fie muncă.
Așezat în toate tărâmurile,
dai semnalul de pace și trecere,
tu, care dormi pe poduri,
păzindu-le noaptea,
tu, pasăre a miriștilor,
interpretând răsăritul.

THE INTERPRETER

You must live everything as if it were rest
and make your only work love.
Inhabiting all realms,
you give the signal of peace and crossing,
you who sleep on bridges,
guarding them at night;
you, bird of the stubble,
interpreting the sunrise.

PE UN OGOR SEMĂNAT CU IUBIRE

Primăvara mă-nvață să jur
pe forța infailibilă.
Auzind un râset puternic
pe câmpul semănat cu grijă,
am zărit bulgării, oșteni
lepădându-și nepăsători
armura aspră, cenușie,
apoi adunându-se-n cete,
cum fac albinele, la sfat.
Obținuseră o victorie și, iată, noi,
întârziații, abia acum aflam.
Halebardele lor și sulițele,
coifurile zimțate și ghioagele
ghintuite, lăsate pe margini,
se destrămau de la sine
în aerul tăcut, subțire,
iar ei râdeau cu toții, tare,
timpul bătăliei lor iernatice,
fiesc, trecuse. Beți de putere,
își hrăneau fiecare boabele
încredințate lor, cu vin și splendoare.
Apropiindu-mă, mi-au răsturnat supărați,

ON A FIELD SOWED WITH LOVE

Spring teaches me to swear
by the infallible force.
Hearing a strong laughter
on the field sown with care,
I caught sight of the clods, soldiers
carelessly leaving
their rough, gray armour
and then gathering in hosts,
as bees do, for counsel.
They had obtained a victory, and behold, we,
the latecomers, have found out just now.
Their halberds and spears,
jagged helmets and studded
maces, left on edges,
were scattering naturally
in the silent, thin air,
and they were all laughing, loudly;
the time of their wintry battle
had naturally passed. Drunk with power,
they were each feeding the grains
entrusted to them, with wine and splendour.
As I approached, with a gust of wind,

Simona-Grazia Dima
Armata ființelor mici. The Army of Little Beings

Parallel Texts

45

cu o rafală de vânt, podoabele,
gândurile, vorbele de prisos
și mi le-au îngropat adânc sub ei.
„Ca să rămâi cu bogăția ta cea pură,
adevărata, cea măsurată
cu cântarul iernii”, spuse o voce
furioasă, răgușită, de undeva
din rădăcina unui bob de grâu,
„iar pe cealaltă, pornită în tumult
din amăgire și dorință
s-o demaști, s-o ucizi!”
adăugă, mai șăgalnic, un alt glas,
ce părea că se acompaniază la harfă.

they angrily overthrew my ornaments
my thoughts, my superfluous words
and they buried them deep beneath them.
‘It is for you to stay with your pure,
true richness, that measured
with scales of winter’, said
a furious, hoarse voice, from somewhere
at the root of a grain of wheat,
‘and the other, which has sprouted in turmoil
from deception and desire,
you should expose and kill!’
added, more mischievously, another voice,
which seemed to be accompanied by a harp.

MARTORUL

Iarbă cuminte, iarbă ciufulită de vântul ideii
sau arsă de rafalele dorinței,
iarbă cu chip înălbăstrit, iarbă-martor,
oprită gânditoare la porți,
măsurând cu seva, în bătai de pendul,
dreptatea oamenilor,
iarbă neliniștită, care ne privești
când râdem împovărați de orgolii,
iarbă călătorind în jurul continentelor,
lungi anotimpuri învățată
la căpătâiul maestrilor,
iarbă răbdătoare, crescută
pe ruinele imperiilor,
tu aștepti cu încredere
descoperirea adevăratei bogății,
îmbrățișezi sandaua eroului
și pașii de abur ai mamelor,
iarbă, pe tine veacuri
gravează cuvintele, încet,
în silabe ce privesc norii...

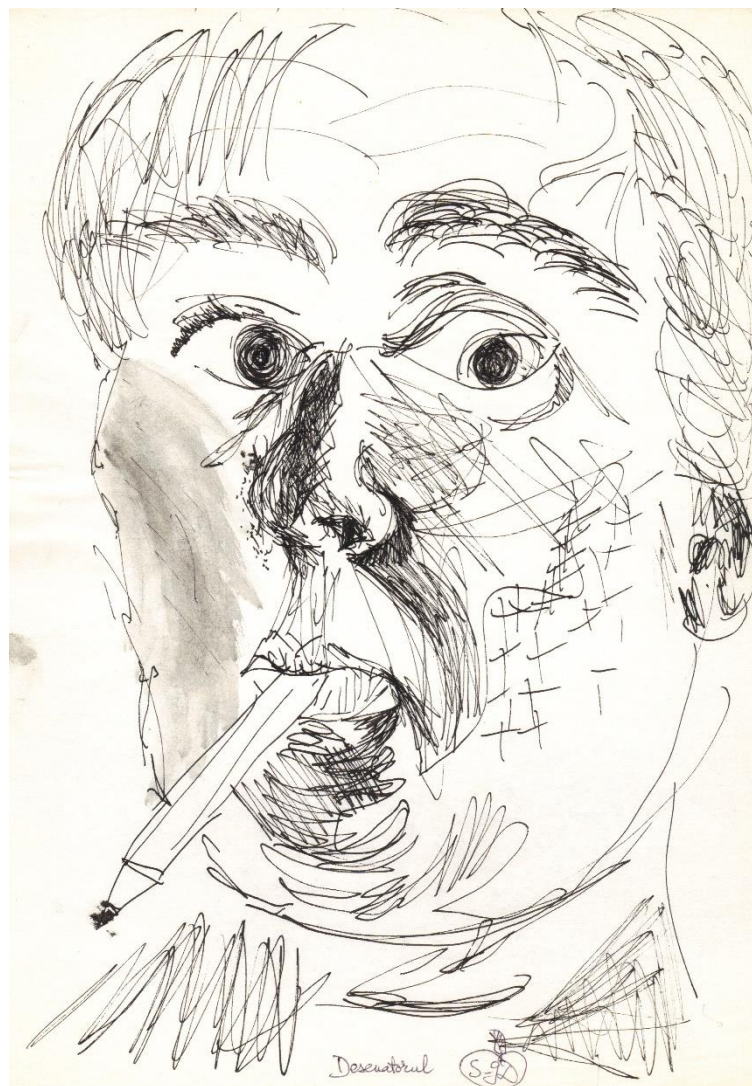
THE WITNESS

Wise grass, grass dishevelled by the wind of ideas
or burned by the gusts of desire,
grass with a bluish face, witness-grass,
thoughtfully standing at the gates,
measuring with sap, in pendulum beats,
the justice of people,
restless grass looking at us
when we laugh burdened by vanity,
grass travelling around the continents,
which has learned for long seasons
at the masters' bedside,
patient grass, grown
on the ruins of empires,
you expect with confidence
the discovery of true richness;
you embrace the sandal of the hero
and the mothers' steps of vapour;
grass, centuries are
engraving words on you, slowly,
in syllables gazing at the clouds...

Simona-Grazia Dima
Armata ființelor mici. The Army of Little Beings

Parallel Texts

47

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttlc.ro>
The University of Bucharest. 2015

UN GOLF DE LUMINĂ

Pământul se desface și o ia
în direcții necunoscute
sub cei ce dorm,
se desparte în brațe și evantaie subțiri,
întredeschise,
cu bulgări proaspeți, suiți
de-a valma în vârf,
afânați, mustind de lumină,
gata să cadă, mereu roțiți pe locurile lor.
Îți vine să plângi privindu-i, copleșit
de iubire, fiindcă pământu-i gingaș,
tăcut ca o floare, iar unei flori
nimeni nu-i vede mișcările,
doar înflorirea — și li se pare firească.
Sunt creștături în bulgări, teme-te,
fiecare e-un golf lucitor,
semn al unui legământ făcut în ființă,
ce nu se poate uita.
Privește, fiecare pâlci sau vale
virează în formă de bulboană,
pornește cu mișcări de floare,
pământul dindărăt tresare,

A GULF OF LIGHT

The earth unfolds and goes
in unknown directions
under those who sleep;
it splits into arms and into delicate,
half-open fans,
with fresh clods, lifted
in disorder to the top,
loose, overflowing with light,
ready to fall, always turning in their places.
You feel like crying when you watch them, overwhelmed
by love, because the earth is tender,
silent as a flower, but no one
sees the flower's movements,
only the flowering is seen — and it seems natural.
There are notches in clods, be afraid!
Every one is a shining gulf,
a sign of a covenant made inside the core of being,
one which cannot be forgotten.
Look, all the copses and valleys
are turning in the shape of a whirlpool,
are starting to move like flowers;
the land behind startles,

Simona-Grazia Dima
Armata ființelor mici. The Army of Little Beings

Parallel Texts

49

pitind o lume de suflete
ce explodează mărunț,
fiecare în inima sa.

Dacă dai la o parte primul strat,
vei zări țărâna — o mulțime de boabe
micșorate până la un strop de raze —
ascultând și fremătând.

Nu te speria de faptele pământului;
chiar dacă vântul i-ar răsturna brazdele,
n-ar putea să cadă decât în lumină.

hiding a world of souls
which explodes in a tiny way,
each in its heart.

If you take out the first layer,
you will see the dust — a multitude of grains
shrunk to a sprinkle of rays —
listening and rustling.

Do not be afraid of the deeds of the earth;
even if the wind upset its furrows,
they could only fall in light.

SEARĂ

În codru se face amurg roșietic —
și căutăm pe arbori
literele zgâriate
de ființele mici,
care au scris
în fugă
poemul,
între faguri și cetini,
alergând
cu fructe dulci și uscate
în mâini.

EVENING

A reddish twilight falls over the woods —
and we are searching on trees
for the letters scratched
by the little beings,
who have written,
hastily,
the poem,
among honeycombs and fir needles,
running
with sweet and dried fruit
in their hands.

VAL DE APRILIE

Priveliștea mi se dăruie —
râde spre mine pământul ud între pietrele cenușii,
râuri de oameni trec pe lângă pământul
galben, care-i privește pe jumătate pios,
pe jumătate glumind pe socoteala lor.
Înaintează ca printr-un culoar albastru de humus:
peste tot, de pretutindeni, ochi, ochi, ochi,
visând departe, până-n adâncul lumii,
miile de promisiuni ale frumuseții.
Copiii curioși cumpără dulciuri transparente
ce li se desfoliază-n palme
ca aripile vinete de păsări
împânzind reîntoarșe la cuib,
aproape eter, aproape vânt.
Strada purtând rețele și noduri
își reamintește istoriile meșteșugarilor,
țăranilor și cavalerilor
ce-au străbătut-o,
revede privirile cărturarilor
ce i-au sorbit cu voluptate semnele,
susurând, neauzit aproape, un poem.
Și praful cu irizări de miere

APRIL WAVE

The view is giving itself to me —
the wet earth between the grey stones is laughing towards me;
streams of people are passing along the yellow
earth which gazes at them half piously,
half joking at their expense.
I am advancing as if through a corridor blue with humus:
throughout, from everywhere, eyes, eyes, eyes,
dreaming afar, as far as the depths of the world,
about the thousands of promises of beauty.
Curious children are buying transparent sweets
which are unravelling in their hands
like the bluish wings of the birds
screeching upon their return to their nests,
nearly ether, nearly wind.
The street carrying networks and junctions
recalls the stories of craftsmen,
peasants and knights
who walked on it,
reviews the glances of scholars,
who voluptuously drank from its signs,
murmuring, almost unheard, a poem.
And the dust with honey iridescences

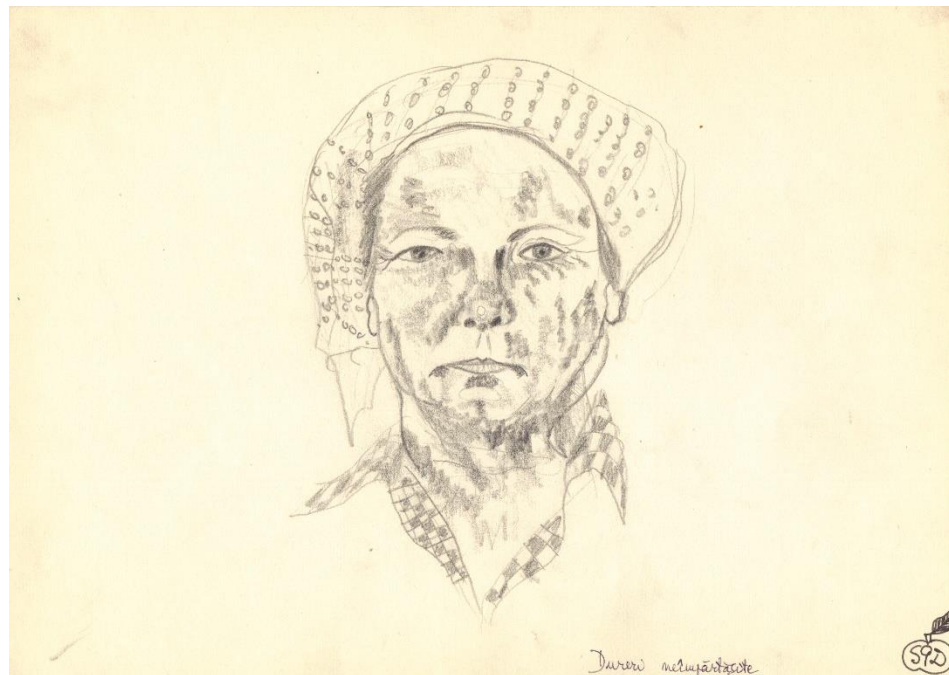
Simona-Grazia Dima
Armata ființelor mici. The Army of Little Beings

Parallel Texts

52

tremurând în văzduh,
și mersul triumfal
spre ținta neștiută,
foșnetul neconținut al straielor,
pașii schițând cadriluri,
pruncii năuci dibuind din cărucioare lumina,
și boabele de coriandru care se rostogolesc.

trembling in the air,
and the triumphal march
to the unknown target,
the continual rustle of garments,
the steps miming quadrilles,
the dizzy babies fumbling for light in their prams,
and rolling coriander grains.

DAR ȘOPTIT

Deschise ochii și scoica se luminează.
Văzu un trup culcat
într-un colț al odăii de sidef,
delfin mângâiat de marea interioară,
legănat de ape.
Însuflețit de liniștea unei ființe mici,
stătea cu numele pustiu și uitat.
Brusc, cel ce privea, cutremurat, înțelese
că-l avea în față pe fratele, pe martorul lui,
ce-i trecea întreaga viață în dar.
Răvășit, asista la belșugul unei frumuseți cosmice,
în incandescentă risipire,
ce-și întemeia triumfătoare
treptele aspre de ziggurat ale petalelor.
Sub ochii săi, ființa
prindea roșeața marilor fructe,
crescând cu un avânt de necrezut,
așa cum se dăruiesc florile
vâltorii de-aprilie, neștiutoare,
punându-și frumusețea pe seama luminii.
Privitorul știa acum că asistă
la germinarea propriei lui frumuseți,

WHISPERED GIFT

He opened his eyes and the shell lighted up.
He saw a body lying
in a corner of the nacreous room,
a dolphin caressed by the inner sea,
rocked by the waters.
Animated by the tranquillity of a little being,
he stood there with his empty and forgotten name.
Suddenly, the one who looked, shaken, understood
that he was looking at his brother, his witness, to whom
he was leaving his whole life as a gift.
Tormented, he was witnessing the abundance of cosmic beauty,
in flaming waste,
triumphantly creating
the harsh ziggurat steps of petals.
Under his eyes, the being
caught the ripeness of large fruit,
growing with an incredible surge,
just as flowers give themselves
to April's eddies, unknowing,
putting their beauty under the auspices of light.
The viewer knew now that he was present
at the germination of his own beauty,

Simona-Grazia Dima
Armata ființelor mici. The Army of Little Beings

Parallel Texts

54

pregătită să se înalțe ca un vânt bun
peste lume, iar vârtejurile primăverii
nu-i puteau zbici frumusețea eternă,
încât nimeni n-avea ce să-i fure,
doar dacă l-ar fi răpit cu totul,
și-atunci ar fi devenit pe dată el,
ucis și transformat de un lucru care există
și știe că tot ce e mic și fericit
va rămâne mereu mic și fericit.

ready to rise like a good wind
over the world, and the whirlpools of spring
could not dry out the eternity of his beauty,
so that no one would have anything to steal from him,
unless the stealer took his whole person,
but then the stealer would become the viewer himself
and would be killed and transformed by something that exists
and knows that everything which is little and happy
will always remain little and happy.

OFTATUL EROULUI

Eroii cu fețele arse
înaintau, stâlpi de sare,
spre acel soare imponderabil,
spre primăvara invizibilă,
al cărei mugure aluneca din mâini,
scăpa și se făcea veac.
Iar geamătul eroilor săpa tunele
în stâncile viitorului.
Într-un singur oftat de-al lor
încăpeau seminții,
care aveau timp să colinde-n pustiu
și pe lacuri, să prindă păsări și pești
miraculoși, să aștearnă
și să strângă corturile,
să înalțe orașe,
să se ajute prietenește
și să se surpe unii pe alții în intrigi,
să viseze și să se înmulțească
în arborescente și crude
povești de iubire,
aveau timp...

THE HERO'S SIGH

The heroes with faces burned
were moving forward, pillars of salt,
towards that imponderable sun,
towards the invisible spring,
whose bud was slipping out of hands,
was fleeing and becoming an age.
And the moan of the heroes was digging tunnels
in the rocks of the future.
In one of their sighs
entire tribes were contained,
who had time to wander in the desert
and on lakes, to catch miraculous birds
and fish, to set up tents
and take them down,
to build cities,
to help each other in a friendly way
and destroy each other in intrigues,
to dream and multiply
in intricate and cruel
love stories;
they had time ...

Simona-Grazia Dima
Armata fiintelor mici. The Army of Little Beings
Parallel Texts

56

CAPCANA VISULUI

Nu mă ispită, năvălitoare bogăție,
cu dealurile tale de smirnă și santal,
lasă-mi copiii netulburați,
fără să-ți pui capcanele
adânc roșietice în fața lor.
Sunt case-n ruină, sunt ziduri pustii,
care știu trăi fericite,
ascultând timpul cum leagă firele,
fără a-și asmuți visul pe urmele lui,
mai oprește-te, înfrigorato,
din zborul tău de vultur lacom,
nu trece pe aici,
cu carele tale de flori hurducându-se,
neadevărată bogăție, nu mă ispită,
cu tunetele și grindina ta
neaducătoare de belșug,
și trupele tale grăbite, cu ochii-n pământ –
fals belșug, larmă a larvelor,
cumplită zvonire între germenii orbi în mișun,
Nu căuta depărtarea așa de fanatic,
lasă-i să doarmă pe cei ce-și ajung,
mai lasă-mi și mie mâna ușoară,

A TRAP OF A DREAM

Do not tempt me, invading richness,
with your hills of myrrh and sandalwood;
leave my children undisturbed;
do not set your traps
of a deep ruddy colour before them.
There are houses in ruin; there are desolate walls
that know how to live happily,
listening to how time ties the threads,
without urging the dream to follow its tracks;
give up for once, you febrile richness,
your greedy eagle flight;
do not pass by this place,
with your jolting carts of flowers;
you, false richness, do not tempt me,
with your thunders and your hail,
which cannot bring abundance,
and your hurried troops, with eyes fixed on the ground –
false abundance, uproar of larvae,
a terrible noise among the blind germs swarming.
Do not look for distance so fanatically;
let the self-sufficient ones sleep,
and leave me my light hand

Simona-Grazia Dima
Armata ființelor mici. The Army of Little Beings

Parallel Texts

58

necoruptă de vis,
bogată în sine ca frunza de știința apei,
așterne doar câteva rânduri senin,
cum valul se scrie din mare,
și du-te, primenește-te în pământ.

uncorrupted by dreaming,
rich in itself as the leaf in the knowledge of water;
lay out just a few lines, clearly,
just as the wave is written by the sea,
and go, renew yourself in the earth.

ATINGERE

O atingere —
între cei ce se iubesc —
Mintea culcată gingaș în pământ
nu îndrăznește să-i tulbure bulgării,
pământul se teme să nu-i rănească
picioarele albe, fine,
cu vine de lumină —
Intră împreună,
temători pentru binele și puterea celuilalt,
în marea dragoste.

TOUCH

A touch —
between those who love each other —
The mind gently lying down on the ground
dares not disturb the clods;
the soil is afraid not to hurt
its white, slender legs,
veined with light —
They go in together,
fearing for the wellness and strength of the other,
into the great love.

VIAȚA PĂMÂNTULUI

Pământul e făcut
să trăiască înainte,
pe linii vizibile,
într-o meserie necunoscută,
artă a mării, vegheată în adâncuri
de un înger răsturnat,
care încearcă, cu gura lui violet,
să soarbă copilul patinând
dezlănțuit deasupra,
pe râuri pornite prin delte spre mare,
tot mai răsfirate, mai desfăcute
pe fundul oceanului,
doar într-un târziu, secret,
cu cele-ale copilului
de peste ape,
secret,
se vor uni,
din nou.

LIFE OF THE SOIL

The soil is made
to keep living,
on visible lines,
in an unknown trade,
the art of the sea, watched in the deep
by a fallen angel,
trying, with his violet mouth,
to sip the child skating
freely above,
on rivers flowing through deltas towards the sea,
ever more scattered, looser,
on the bottom of the ocean;
only later, secretly,
with those of the child
over the waters
secretly,
they will unite,
again.

ZBOR

Zbori grăbit, luminos,
peste priveliștea răscolită,
scufundată sub lava, pe care,
nestăpânindu-se, bogăția o generează,
odată cu trombele de fum.
Ce caznă pare să fie,
flăcările urcă-n răspăr,
astupând izvorul dorinței
cu zgură și măracini.
Dar sfârșitul a fost bine gândit,
trupul de argint licărește-n tăcere,
suflând abur răcoros.
Și o ferigă-i umbrește interiorul,
barcă navigând liniștit
pe ape suave, închise —
ce bine a fost scris totul,
încheieturile zgârcite ale priveliștii
se netezesc în tendoanele aurii
ale poveștii fără cusur,
arcă înaltă cu stâlpi de ivoriu,
sub care acel trup calm aprobă
în liniște, șoptind...

FLIGHT

You are flying fast, luminously,
over the upset landscape,
submerged under the lava which
richness uncontrollably generates,
along with whirlwinds of smoke.
What a torture it seems to be,
the flames rising backwards,
sealing the source of desire
with slag and brambles.
But the end was well thought out —
the silver body is flashing in silence,
blowing cooling steam.
And a fern shades its interior,
a boat sailing quietly
on gentle, sheltered waters —
how well everything was written;
the cramped joints of the landscape
are smoothed into the gold tendons
of the flawless story,
a tall ark with ivory pillars,
under which that calm body consents
quietly, whispering...

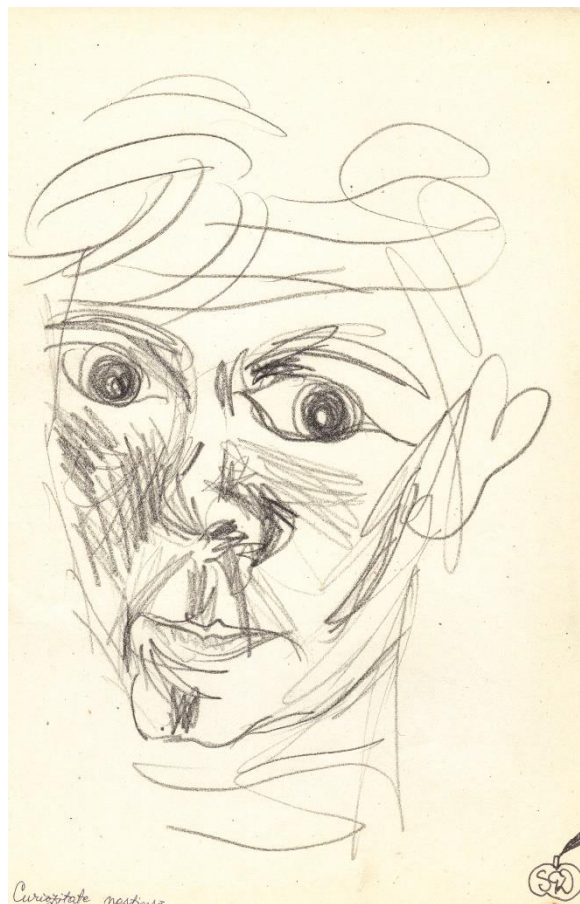
Simona-Grazia Dima
Armata ființelor mici. The Army of Little Beings

Parallel Texts

62

aer și convoaie de păsări...

air and convoys of birds...

PRIN INIMA AMESTECULUI

Nu există loc de trecere
decât chiar prin inima amestecului,
prin fagurele de foc care gâlgâie,
topind mădulele.
Între firele unui păianjen înțelept,
cu trupul de aur,
îți croiești drum
lopătând cu aripile,
spre norii unei inimi blânde.
Nu există alt loc de trecere,
mersul lasă pe piele alge și fum
și luciul adâncurilor,
iar amintirea locurilor te va urmări
și după ce ele au rămas în spate,
iar tu înoți acum în alte inimi,
în alte valuri.

THROUGH THE HEART OF MIXTURE

There is no crossing place
except through the heart of mixture,
through the fiery honeycomb gurgling and
melting the limbs.
Between the threads of a wise spider's web
with a golden body,
you make your way
shovelling with your wings,
towards the clouds of a gentle heart.
There is no other crossing place;
walking leaves seaweed and smoke on the skin
and the lustre of the depths,
while the memory of places will follow you
even after they have been left behind,
while now you are swimming in other hearts,
in other waves.

GEOMETRIA LUCRURILOR

Când vei sta pe jumătate adormit în noapte,
vei vedea deodată geometria lucrurilor
răsuflând ușor, stea spongioasă de mare,
cu marginile zdrențuite fin,
ca niște aripi de animale
refăcându-se pe fundul apei.
Vei încerca degeaba să strigi,
să plângi sau să te bucuri,
ea va pulsa mai departe,
fără să te audă,
noaptea îți va pune căluș
și va fi cu totul altfel
de cum te-ai gândit,
un animal surâzând din valuri,
ridicând capul spre îndepărtate țărmuri,
parcă amușinând punctele cardinale —
atunci e ora când geometria ta
urcă din copilărie,
străbătând apele ca un pește de lumină,
iar tu tresari, mușcat de-un nisetru,
te vezi suind cu de-amănuntul
scara strălucitoare,

THE GEOMETRY OF THINGS

When you sit half asleep at night,
you will suddenly see the geometry of things
breathing lightly, a spongy sea star,
with finely ragged edges,
like wings of animals
recreating themselves at the bottom of the water.
In vain you will try to scream,
weep or rejoice;
it will keep throbbing,
without hearing you,
the night will gag you
and it will be completely different
from how you thought —
an animal smiling in the waves,
raising its head towards remote shores,
as if sniffing out the cardinal points —
then is the time when your geometry
comes back to you from childhood,
wandering over the waters like a fish made of light,
and you shudder, bitten by a sturgeon;
you see yourself minutely climbing
the shining steps,

Simona-Grazia Dima
Armata ființelor mici. The Army of Little Beings

Parallel Texts

65

acum viteaz și biruitor,
acum șovăind cu mâna ridicată,
topindu-te, stâlp de sare scufundat,
și lăsând lucrurile să ți se risipească printre degete
în vârtejuri de petale și fluxuri aurii —
te miri că nu vezi totuși nicio pierdere,
acum toate s-au adunat, blânde,
roi de polenuri oprit pe o piatră,
scăldat în matematica mării, cea adevărată,
când peste valuri calculele continuă,
iar matematicienii-i descoperă miezul
numai în vis sau în moarte,
după ce matematica s-a împlinit întreagă, bogată.
Atunci lucrurile ies, cumiți, dintre colinele de nisip,
atât de fericite în ele însele, cu fruntea adâncită în sfere.
Nu te teme, printre ele mai sunt spații tăcute,
din care țâșnesc ulii și vulturi
cu fețe radioase,
întoarse liniștitor
spre tine.

now brave and victorious,
now hesitating with your hand raised,
melting, a submerged salt pillar,
and letting things scatter through your fingers
in whirlwinds of petals and golden tides —
you wonder that you do not yet see any loss,
now all have gathered, gently,
a swarm of pollen stationary on a stone,
bathed in the maths of the sea, the true maths,
when, over the waves, the calculations continue,
and mathematicians discover its core
only in dreams or in death,
after maths has fulfilled itself, entirely and richly.
Then things come out, obediently, from between the hills of
sand,
so happy in themselves, with their foreheads deepened into
spheres.
Fear not; among them there are silent spaces,
from which hawks and eagles are springing
with radiant faces,
turned silently
towards you.

CÂNTEC PENTRU MUNTE

Munte străvechi și blând,
ține-ne buruieni ascunse,
în brâul pădurii tale,
pe noi, vasalii poeziei,
lasă-ne fruntea lucind
de cenușă strălucitoare,
în vântul renașterii,
ce vuieste sub ramuri,
cu privirea ținută
la razele ivite
din ochii măștrilor.
Nicio clipă tu nu ne părăsești,
dar locul ni-l tot schimbi,
să facem să cânte orga pădurii,
transfigurați de curenții ce se întretaie —
rătăcim printre caturi,
în mână cu buchetul
niciodată vestejit,
mai tineri, tot mai tineri irumpând
printre registrele schimbate.

SONG FOR THE MOUNTAIN

Ancient and gentle mountain,
keep us hidden weeds,
in your forest girdle,
us, the vassals of poetry;
leave our foreheads shining
with brilliant ashes,
in the wind of rebirth,
which roars under branches,
with our eyes fixed
on the rays arising
from the eyes of the masters.
You do not leave us at any moment,
but you keep changing our place,
so we could make the organ of the forest play,
while we are transfigured by the intersecting currents —
we are wandering from storey to storey,
with the never-fading
bouquet in hand,
emerging younger and younger
from among the changing organ registers.

ÎN PLOAIE ȘI ÎN LUMINĂ

Ființele mici înaintează pendulând,
în noaptea luminoasă,
printre raze încrucișate cu șuvițe de ploaie,
zboară cu fața când în lumină, când în bogăția de stropi,
înconjură locul și intră tot mai departe în noapte.
Ochii lor rotunzi, îmbibați de lumină și apă
prind să întrezărească o ființă
ce li se naște nebulos înainte,
îi dau târcoale în tremur,
privind-o cum crește, în rafale de ploaie și raze,
până i se vede miezul de marmură,
ca un schelet în carnea cețoasă.
Atunci flutură peste domenii întemeierea,
(o boare-a lumii reînnoite),
apare casa cu pereții ei de piatră și grâu,
din pământurile nopții,
ființele mici o privesc mai departe,
dinspre ploaie, dinspre lumină,
până ce ea nu se mai schimbă,
nu se mai mișcă,
crescând printre râsete subțirele,
mereu în mijloc,

IN RAIN AND LIGHT

The little beings are advancing, swinging
in the bright night,
through the rays, crossed by strands of rain;
they are flying with their faces sometimes in the light, sometimes in
the abundance of raindrops;
they are surrounding the place and entering further into the night.
Their round eyes, imbued with light and water,
catch a glimpse of a being
which is born nebulously before their eyes;
they are circling it tremulously,
watching it grow in blasts of rain and rays,
until its marble core can be seen,
like a skeleton in the foggy flesh.
When life's inchoate essence
(a breeze of the world renewed),
flutters over the domains,
the house with its walls of stone and wheat appears
out of night's lands;
the little beings watch it further
from the rain, from the light,
until it no longer changes,
it no longer moves,

Simona-Grazia Dima
Armata ființelor mici. The Army of Little Beings

Parallel Texts

68

apropiată, necunoscută.

but grows amidst delicate laughter,
always in the middle,
close by, unknown.

ȘIRAG

Lucrul e singur și doarme,
tandru l-am scos dintre văluri
și i-am văzut rădăcinile
cum se legau de alte lucruri din jur,
tăcut, mătase de aur pâlپând în rețele
melodioase, încât am putut să-l desprind
și să-l pun la gât, în șirag,
piatră blândă, între celelalte.

STRING OF BEADS

The thing is alone and asleep;
gently I took it out from its veils
and I saw its roots
as they tied themselves to other things around,
silently, golden silk flashing in melodious
nets, so that I could draw it out
and put it round my neck, like a string of beads,
a soft stone among the others.

LUCRUL REGE

Lucrul nu aleargă în fața nădărilor,
își crește pâinea în odaia sălbatică,
unde se vede un semn pâlpare
albastru în fumul vinului
și acela ești tu.
Mereu e deșert în față și-n spate,
însă vine pe drum de verdeață
cineva mânat de iubire,
spre lucrul tânăr, îmblânzitor al fricii,
stând proaspăt în sufletul recoltei,
între porumbei și valuri de boabe,
el, care și-a trimis semnele
înainte de a fi cunoscut,
el, care-și lovește oaspetele
cu fulgerul belșugului
din oceanul puterii lui fără nume,
dăruindu-l în șoaptă.

THE KING THING

The thing does not run towards anyone;
it raises its bread in the wild room,
where a sign is seen blinking
blue in the smoke of the wine
and that is you.
There is always desert in front and behind,
but somebody driven by love
comes on a leafy road,
towards the young thing, the tamer of fear,
standing fresh in the soul of the harvest,
among doves and waves of grain —
he who has sent his signs
before being known,
he who strikes his guest
with the lightning of abundance
from the ocean of his nameless power,
bestowing it in a whisper.

SĂRBĂTOAREA LUCRULUI

Acestui lucru

dragostea nu-i va fi
niciodată de ajuns.

Și totuși, este un loc
în inima lui,

unde îi răsare forma
și dragostea începe să lumineze,
floare aflată
între focuri aurii.

Când ochii se-ndreaptă liniștit
în caravana vrăjită

spre oaza din mijlocul lucrului,
numai acolo este sărbătoarea

după care ai pornit,
dar ea te cuprinde încă pe drum
în mantia ei de lumină
și te aduce în fața lucrului

fericit și complice,
(adică tu,) mireasmă a florii lui,
ce și-a deschis din depărtare
petalele în tine.

THE THING'S CELEBRATION

To this thing

love will never
be enough.

And yet, there is a place
in its heart,

where its form appears
and love begins to shine,
a flower placed
between golden fires.

When the eyes quietly look at
the magic caravan

towards the oasis in the middle of the thing,
the feast in quest of which you started out

is only there,
but it still envelops you on the road
in its mantle of light
and brings you face to face with the thing

happy and complicit,
you, the fragrance of its flower
which has opened, from a distance,
its petals in you.

IUBIREA MARELUI ANIMAL

Să poți vedea cum se cuvine
mistuirea acestor flori delicate într-o clipă,
lasă-te iubit de această ființă îngrozitoare
care îți arată capcanele, strălucirile, prăpăstiile,
în timp ce se scutură de răs
și te mângâie însângărându-te cu gheara.
O, ca să înțelegi
blândețea și neputința înfloririi,
lasă-te sfios și tu,
nu mai întreba, nu mai iscodi, nu te mai împotrivi,
enigmele pe care ți le-arată
sunt tot mai neplictisitoare, tot mai repezi,
tot mai iubitoare,
dar oare când se vor sfârși?

THE LOVE OF THE GREAT ANIMAL

To view properly
the devouring of these delicate flowers in an instant,
let yourself be loved by this terrible being,
which shows you the pitfalls, the shining, the ravines,
while shaking with laughter
and caresses you, making you bleed with its claws.
Oh, to understand
the tenderness and weakness of flowering,
be shy, like them,
do not ask, spy or resist;
the mysteries you are shown
are ever more interesting, ever more rapid,
more loving,
but when will they come to an end?

Simona-Grazia Dima
Armata ființelor mici. The Army of Little Beings

Parallel Texts

73

GLAS

Între talazurile ce se sparg, la răscruce,
am auzit un glas singuratic din noapte,
în jurul lui se făcuse frig.
El însuși, înfrigurat, părea să se stingă
și-am căutat pașii care trebuiau să ducă la el
și se opreau pe o movilă pustie.
În acel loc mărginaș, crescând încurcat în uitare,
iarba cea bună se toarce în cețuri și mazăgă,
sunt înghițite ființele ajunse aici de departe,
acel glas ce se sfâșia în noapte,
al unor ființe surori,
ținute alături prin lanț,
nesemănând și urându-se,
care azi au pierit!
Cine apleacă urechea spre el
aude vârtejuri și plânsul lor vechi,
adoarme și cade, în bolți de metale, una cu ele,
în timpuria sa moarte.

VOICE

Among the waves that break at a crossroads,
I heard a lone voice in the night,
and it became cold around it.
The voice itself, feverish, seemed to fade
and I looked for the footsteps that would lead to it
and they stopped on a deserted hillock.
In that remote place, while growing tangled in oblivion,
the good grass is spun out in mists and scum;
beings which have reached this far are swallowed,
that voice that was tearing into the night,
the voice of sister beings,
who are held together by a chain,
dissimilar and hating each other,
who died today!
Whoever turns his ear to it
hears whirlpools and their old cry,
goes to sleep and falls, in metal vaults, one with them,
into his early death.

PREAROTUNDUL

Prearotunde sunt lucrurile,
ca niște oameni adânciți în gânduri,
cu capul plecat, între care-ar începe să bată vântul,
să nu mai zărească decât gândul
unde prind să coboare,
duși în mare de coada unui cal alb în galop,
până ce apa, lovindu-i în urechi, cuprinzându-i,
ajunge să sune a muzică.

Prearotunde sunt lucrurile,
strălucesc și se îmbujorează sub lucru — preacoapte,
preasingure, până miroase a carne arsă, a fum greu,
prin care se văd înțelepții căzuți lângă ziduri,
plângând cu vocile și fețele lor de copii
rotundul și nepotrivirea lumilor.

OVERROUNDED THINGS

Overrounded are the things,
just like people deepened in thoughts,
with heads bowed, between whom the wind might start to blow,
to leave only the thought to be seen
where they start to come down,
taken into the sea by the tail of a white horse galloping,
until the water, striking their ears, engulfing them,
starts to sound like music.
Overrounded are the things;
they shine and blush under their lustre — overripe,
over-lonely, until there is a smell of burnt flesh, of dense smoke,
through which the wise men who have fallen near the walls can be seen,
crying with their childlike voices and faces,
because of the roundness and discord of worlds.

FOCURI ÎNCETE

Ca un pumn de neghină și secară
stăm aruncați în zăpadă fremătând,

aerul, dintotdeauna, dezlânat
și zăpada, obișnuită, fără nume.

Ne bucurăm de arderea noastră,
cu care încălzim zăpada,

lăsându-ne modelați de ea,
ce ne face să ardem fără oprire

cu focuri temperate, aproape albe,
carne de crin trosnind
la liziera pădurii.

Odată focul nostru va fi văzut,
cedru înflăcărat
arzând cu țipăt și patimă, rotund,

(zeiță îmbrăcată în aur,
frământându-se în dans

SLOW FIRES

Just like a handful of tares and rye
we lie thrown in the snow, thrilling,

the air, as always, loose,
and the snow, as usual, nameless.

We are glad of our burning,
with which we warm the snow,

allowing ourselves to be moulded by it,
as it makes us burn incessantly

with temperate fires, almost white,
lily flesh cracking
at the edges of the forest.

One day our fire will be seen,
a cedar in flames
burning with shouts and passion, roundly,

(a goddess dressed in gold,
working herself into dance

Simona-Grazia Dima
Armata ființelor mici. The Army of Little Beings

Parallel Texts

77

cu veșmintele închizându-i-se și
deschizându-i-se, pădure în flăcări),

tot aici și la fel ca azi
va fi atunci pentru noi,

același lemn crescut fără grabă,
trosnind în jar, cu fața mereu înainte,

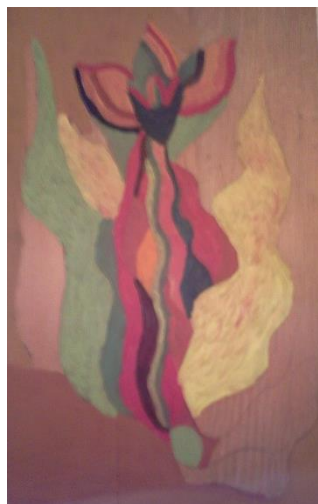
numai atunci, printr-o întâmplare de neîntors,
acest pârjol se va vedea așa cum este.

with her garments opening and
closing, woods in flames),

then everything for us
will still be here and just as today

the same wood growing without haste,
crackling in the embers, always facing forward,

only then, through an irreversible happening,
this conflagration will be seen as it is.

ALINAREA LUCRULUI

Ia în mână un lucru speriat și singur,
ca un gândac cu picioarele strânse sub el,
pune-l pe un fundal luminos, într-o singură culoare,
și trage-te la umbră,
privindu-l mereu
cum radiază și strălucește
și animalele care trec pe lângă el
lasă ochii-n pământ
văzând sfârșitul sălbăticiei,
iar oamenii înțeleg că aici
se spune ceva de-al lor
și prind să alerge cu pas înalt, frățesc,
spre a simți în mâini,
încă azi, timpul.

THE RELIEF OF THE THING

Take in your hand a thing, which is scared and alone,
like a cockroach with its legs drawn under it,
put it on a luminous background, of a single colour,
and draw yourself into the shade,
continuously looking at it
as it radiates and glows
and the animals that pass by it
lower their eyes to the ground
seeing the end of wilderness,
and people understand that here
something of their own is being said,
and they start running with high, brotherly steps,
in order to feel, still today,
the time in their hands.

Simona-Grazia Dima
Armata fiintelor mici. The Army of Little Beings
Parallel Texts

79

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttlc.ro>
The University of Bucharest. 2015

DE DRAGOSTE ȘI DE FRIG

Îl țineam în mână cu teamă.
Al cui să fie oare?
Stingher, îl ridicasem de jos.
Un lucru părăsit.
Să-l las? Să-l țin?
Și continuam să-l apăr,
abia înconjurându-l cu degetele,
aproape neîndrăznind,
și ploua și se scurgea pe el apa,
când cenușie, când albă,
iar el, deși se rotea puțin,
stătea mai departe în mijloc cu credință,
casetă moale ce mi se-ngropa
tot mai mult în mână,
întâi armură delicată,
apoi solz luminos,
ce tremura-n palma mea,
de dragoste și de frig.

WITH LOVE AND COLD

I was holding it fearfully in my hand.
Whose could it be?
Lonely, I picked it up.
A deserted thing.
Should I leave it? Should I keep it?
And I continued to protect it,
hardly touching it with my fingers,
hardly daring,
and it was raining and the water was flowing over it,
now grey, now white,
and the thing, although it rotated a little,
stayed faithfully in the middle,
a soft box burying itself
more and more in my hand,
first delicate armour,
then a bright shell,
shivering in the palm of my hand,
with love and cold.

LUCRU ÎN FURTUNĂ

O mare furtună în jurul lucrului.
E destul să întinzi mâna — va sta.
Chiar în ochiul uraganului
zvârcolit acum
urgia-i de mult trecut.
Lucrul trece fără să vadă amenințarea,
alunecă, un sidef lustruit,
imponderabil.
Mâna ta întinsă în norii negri
e-întotdeauna un copac senin,
neatins de șiroaiele vinete,
mângâie cu vârful degetelor
inima blândă a cerului,
marginile ca un praf alb, dantelat
ale lucrului
rostogolit, în râset,
dincolo, până în miera nopții.

A THING IN A STORM

A great storm around the thing.
It's enough to stretch out your hand — it will cease.
Even in the eye of the hurricane
now thrashing
the violence of tempest is long gone.
The thing passes without seeing the threat;
it slides, a polished,
imponderable pearl.
Your hand stretched out in the black clouds
is always a calm tree;
untouched by the purple streams,
it caresses with its fingertips
the mild heart of the sky,
the edges like a white, laced powder
of the thing
rolling, laughing,
beyond, into the honey of night.

MELANCOLIE

Uneori ți se face teamă
de atâta intimitate cu lucrul!
Îți întorci capul, te retragi
într-un ungher, ți se pare
că lucrul nu-i al tău,
că l-ai putea răsfoi
și ai vedea poze de cetăți ciudate,
cu poduri rupte,
nume de mari luptători
ce-ți vor rămâne necunoscuți
și nu vei putea învăța de la ei meșteșugul,
și, mai ales, ți-e teamă
că vor cădea din mijlocul lui
frunze de care nu-ți mai amintești
și ți s-ar face frig,
iar în acest timp frunzele
ar cădea înfiorând aerul
și când ar atinge podeaua
ți s-ar părea că te îneci,
ți s-ar bătui somnul,
n-ai să mai crezi că în lucru
sunt frații tăi,

MELANCHOLY

Sometimes you feel afraid
of so much intimacy with the thing!
You turn your head, you withdraw
in a corner, you think
that the thing is not yours,
that you could leaf through it
and see pictures of strange cities
with broken bridges,
and read in it names of great fighters,
who will remain unknown to you
and you will not be able to learn their craft from them,
and, especially, you are afraid that
from its midst, leaves you do not remember any longer
will fall,
and you might become cold,
while all this time the leaves
will fall startling the air
and when they touch the floor,
you will feel that you are drowning;
your sleep will be haunted;
you will no longer believe that
your brothers are in the thing;

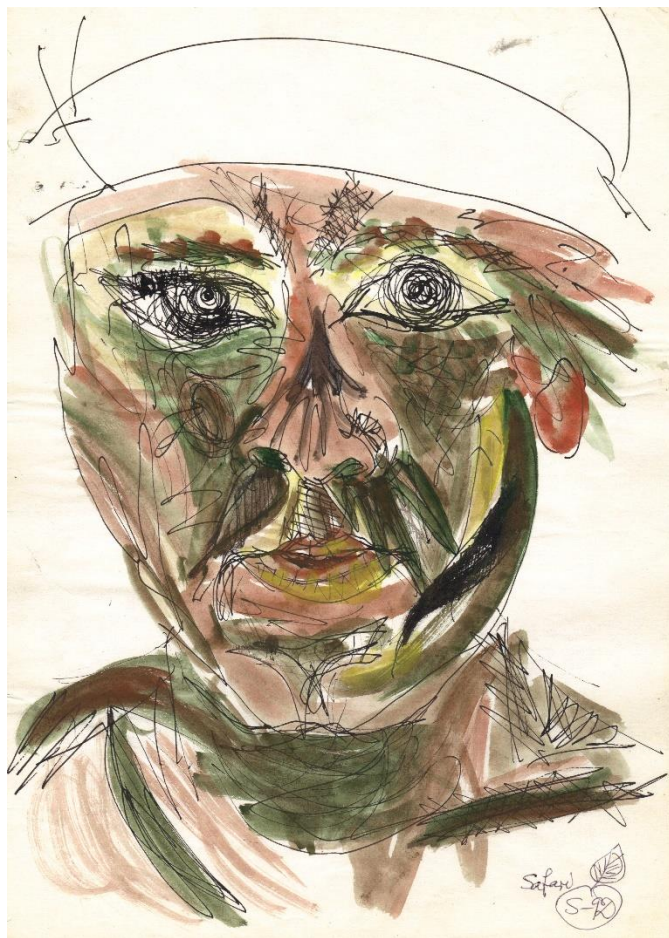
Simona-Grazia Dima
Armata ființelor mici. The Army of Little Beings

Parallel Texts

83

n-ai să mai dormi
ca un sămbure
în fructul vălurit împrejurul tău.

you will no longer sleep
like a seed
in the fruit veiled around you.

AȘTEPTAREA LUMINII

Dacă e adevărat că lumea
se lasă bătută de oști mărunte de copii,
care despică aerul cu capete încăpățănate, aurii,
știind că e de-ajuns primăvara lor
ca lumea să freamete și să se deschidă la un cuvânt

și într-adevăr ei duc sceptre de trestii în mână,
vântul le mângâie, dar le și zburlește părul,
iar pământul, corabie cuprinsă de somn,
îi poartă la țărmul visurilor lui,

făcându-i să învingă, așa cum stau liberi în vânt,
fără altă armă decât frăgezimea,
dacă e adevărat că lucrurile stau unite
și își transmit în unde rudenia-n jurul lor

până departe, unde i se pierde începutul,
i se confundă ramurile
și toate prind să se potrivească
să simtă, surd, că se vor vedea repetate,

dacă ar trece încă o zare,

WAITING FOR LIGHT

If it is true that the world
allows itself to be trodden by little armies of children,
splitting the air with stubborn, golden heads,
and fully aware that their spring season is enough
to make the world quiver and open onto a word

and indeed they are holding reed sceptres in their hands,
the wind caresses them but also bristles their hair
and the earth, a boat engulfed in sleep,
bears them to the shore of its dreams,

making them win, as they are standing free in the wind,
with no other weapon than tenderness,
if it is true that things stand united
and transmit their kinship in waves around them

reaching far away, where their origins are lost,
their branches mixed up together
and all things start to match,
and gently to feel they will see themselves repeated,

if another horizon passes,

Simona-Grazia Dima
Armata ființelor mici. The Army of Little Beings

Parallel Texts

85

care vine vibrând din alte zări,
ca dintr-o turmă,
dacă e adevărat,

atunci poți desprinde această filă din carte,
să vezi suspinând sub stele
locuri ce stau uitate, fără nume,
doliu senine ce-așteaptă lumina să apară —
mai prețioasă încă, mai grea,

bucuroase de-ncăpățânarea în plâns
(până-l înțeleg)

și lumina coboară cu plăcere acolo, târziu,
la ora când nu mai e nimeni curios de față
și sărbătoarea a trecut...

which comes vibrating from other horizons,
as from out of a flock,
if it is true,

then you can tear this page out of the book,
to see, sobbing under the stars,
places which are forgotten, with no name,
serene mourning waiting for the light to come —
still more precious, more difficult,

which is happy about its stubbornness in tears
(until it understands)

and the light descends there with pleasure, late,
at a time when no one curious is present any longer
and the celebration is over...

Simona-Grazia Dima
Armata ființelor mici. The Army of Little Beings
Parallel Texts

86

PETALE PICTATE

Moartea se-ascunde-n
 petale pictate,
în patul de miere și flori
 care promite în șoaptă somnul
însă ascunde la temelie,
 treaz și viclean,
numai un cap mizer, apus,
 rupt dintre lucruri,
pierdut într-un luciu vioriu.
 Viu este brațul întins
să-i picure-n carne
 cristalul, așa cum vine pe vânt,
țesut de-un păianjen, departe,
 cu ură, cu artă.
E vie frunza
 pornită cu știință
din vârful copacului,
 într-o cădere fără teamă
de pământ.
 Vii sunt aceste răsuciri în sălbăticie,
ale mâinii pe ape...

PAINTED PETALS

Death hides in
 painted petals,
in the bed of honey and flowers
 which whispers promises of sleep
but hides at the core,
 awake and sly,
only a miserable, fading head,
 torn from things,
lost in a violet lustre.
 Alive is the arm outstretched,
its flesh to be injected with the cruel crystal,
 just as the wind brings it,
from far away, woven by a spider
 with hatred, with skill.
Alive is the leaf
 knowingly abandoning
the top of the tree,
 in a fearless fall
to the ground.
 Alive are these turns in the wilderness
of the hand on the water...

AMIAZA NUMELOR

*What's in a name? That which we call a rose
By any other name would smell as sweet...*

Shakespeare

Te vei afla calm în frig și-n vânt,
când numele s-au risipit,
iar ceea ce rămâne e un lucru
care se-ntipărește,
își lasă credincios solia pe trepte,
netrimis de nimeni.
Ca un copil cu plete cârlionțate,
stând pe marmura albă, îmbujorat de tristețe —
acesta e prețul, ca ființa lui, lună plină,
să aducă iarăși un nume,
ieșit la iveală de dedesubt,
proaspăt, șiret, scenă din spatele cortinei,
nume nou, rostit de buze
a căror putere e muțenia.
Îl poți lăsa liniștit la lucru,
când treci între caravanele somnului,
spre țara de arome a ființei La întoarcere, te va aștepta.

THE HIGH NOON OF NAMES

*What's in a name? That which we call a rose
By any other name would smell as sweet...*

Shakespeare

You will find yourself, calm, in the cold wind,
when the names have scattered,
and what remains is a thing
which, unsent by anyone, imprints itself,
faithfully leaving its message on the steps.
Like a child with curly tresses,
sitting on the white marble, blushing with sadness —
this is the price, that its being, a full moon,
should bring another name again,
which has emerged from below,
fresh, sly, a scene from behind the curtain,
a new name, uttered by lips
whose power is muteness.
You can leave it quietly at work,
when you pass between the caravans of sleep,
towards the country of the flavours of being.
Upon return, it will wait for you.

Simona-Grazia Dima
Armata ființelor mici. The Army of Little Beings

Parallel Texts

89

Atunci, peste trupul tău adormit
nu se mai ridică soarele,
ci toate numele ies rând pe rând,
după ce au fost distruse,
unul din spatele celuilalt,
strălucind bogate, în carnea lor spectrală,
care se aurește încet.

Then, over your sleeping body
the sun will no longer rise,
but all the names come out in order,
one by one,
after they have been destroyed
and shine richly, in their pallid flesh,
which is slowly gilding.

ZBOR ÎN LUMINĂ

Este un copil calm,
vegbind de sus o piramidă,
înăuntrul ei, coridoare negre,
apoi o sală mare
și un copil care țipă
și iar un veșnic întuneric
între pereții de piatră,
dar, iată, în mijloc, sus,
parcă prin somn,
copilul de aur
te va topi, cu o chemare înceată,
în razele sale.

FLIGHT IN LIGHT

There is a calm child,
watching a pyramid from above;
inside it, black corridors,
then a large room
and a child screaming
and then eternal darkness
between its stone walls,
but here, in the middle, aloft,
as if in sleep,
the golden child
will melt you, with a whispered call,
in its rays.

ECUAȚIE LINIȘTITĂ

Uită-te la lumina ca un fâlfâit între schele
și vei vedea lucrurile
stând într-o ecuație liniștită.
Chiar dacă lipsește vocea așteptată,
iar lămuririle nu s-au dat până la capăt,
firul pe care înșiri mărgelile nu a dispărut,
și stai frământându-te într-o ecuație liniștită,
lăsându-te cu plăcere înșirat pe fire invizibile,
care fulgeră când ajungi la locul tău pe fir
și ceea ce vezi te uimește,
fiindcă este învăluit în haina fină a întâmplării,
iar uimirea te face să adormi,
iar noaptea, albă, unește întâmplarea cu știința,
un cântec se înalță ca prin sevă
din adâncul zilei care vine,
fără să-i pese că nu-i auzit,
și ziua vine, sortită jocului,
dar atât de veselă și fermecătoare –
prin somn, degetele tale,
din care mintea s-a dus,
ating firul fără să știe,
el stă treaz, cu toate mărgelile fremătând,

CALM EQUATION

Look at the light like a flapping between the scaffolds
and you will see things
lying in a quiet equation.
Although the expected voice is missing,
and explanations have not been completely given,
the string you are putting beads on has not disappeared,
and you stand trembling in a calm equation,
letting yourself be placed, pleasurably, on invisible strings,
which flash when you reach your place on the string,
and what you see amazes you,
because it is wrapped in the fine garment of chance,
and amazement makes you sleep,
and in its whiteness, night unites chance with science;
a song rises, as through a tree's sap,
from the bottom of the coming day,
not caring that it isn't heard,
and the day comes, destined for play,
but so cheerful and charming –
through sleep, your fingers,
out of which the mind has gone,
touch the string without knowing it;
it remains awake, with all the beads quivering,

Simona-Grazia Dima
Armata ființelor mici. The Army of Little Beings

Parallel Texts

92

așteptând să fie continuat,
fiindcă oricând va fi atât de bine,
atât de proaspăt și inteligent...
te-ai putea îndoi de asta?

it waits to be continued,
because, at any time, it will be so good
so fresh and intelligent...
could you doubt that?

Variantă: **FIRUL**

Uită-te la lumina ca un fâlfâit între schele
și vei vedea lucrurile
stând într-o ecuație liniștită.

Chiar dacă lipsește vocea așteptată
și lămuririle nu ți s-au dat până la capăt,
firul pe care înșiri măgelele nu a dispărut,
încât stai în acea blândă nehotărâre,
cu plăcere înșirat și tu pe fire invizibile,
ele fulgeră când ajungi la locul tău,
cum cirul mortal și-ar saluta
acrobatul ajuns la capăt pe sârmă,
ceea ce vezi de-acolo te uimește,
fiindcă-i învăluit în haina fină a-ntâmplării,
iar uimirea te face s-adormi
(un somn unind întâmplarea cu știința),
un cântec vine, prin țesătura senină a vieții,
din miezul zilei următoare,
fără să-i pese că nu-i auzit,
apoi ziua se-arată și ea, cu-adevărat sortită jocului
ori bațjocurii, dar atât de veselă și fermecătoare,
o regină care-a iertat de mult ocările,
în tăcere-a prefăcut plasma și vuietul, —

THE STRING (A variant)

Look at the light resembling a flapping between the scaffolds
and you will see things
standing in a quiet equation.
Even if the expected voice is missing,
and explanations have not been completely given,
the string you are putting beads on has not disappeared,
therefore you stand in that gentle indecision,
pleasurably beaded onto invisible strings yourself,
strings which flash when you get to your place,
just as the fatal circus would greet
the acrobat who reached the end of his tight-rope;
what you see from there amazes you,
because it is wrapped in the fine garment of chance,
and amazement makes you fall asleep
(a sleep uniting chance with knowledge);
a song comes, through the serene weave of life,
from the middle of the next day,
not caring about not being heard,
and then day comes too, truly destined for play
or for mocking, but so cheerful and charming,
a queen who has long ago forgiven the insults;
in silence she has transformed the plasma and the roaring —

Simona-Grazia Dima
Armata ființelor mici. The Army of Little Beings

Parallel Texts

94

prin somn, degetele tale,
 din care mintea s-a dus,
ating firul fără să știe, el stă treaz,
 cu toate mărgelile în freamăt,
să fie continuat,
 fiindcă oricând va fi atât de bine,
atât de proaspăt și inteligent....
 te-ai putea îndoi de asta?

In sleep, your fingers,
 whose mind has gone,
touch the string without knowing; it remains awake,
 with all its beads rustling,
wishing to be lenghtened,
 because then things will forever be so well,
so fresh and intelligent...
 Could you doubt that?

LUCRU RESPIRÂND

Uită-te bine la lucru,
 acum, la miezul nopții,
privește cum seamănă a cuvânt,
 cum respiră ca un animal marin,
pe crestele lui care palpită
 apa se unește încet cu aerul din jur
trupul său de copil caută avid bucuria,
 soarbe aerul venit
pe aripi de păsări alunecate prin valuri,
 cu ochii închiși, încăpățânați,
într-o bulboană înfiorată de așteptare,
 unde nu e cuvânt, doar apa mării oftează
să se audă spusă
 în odihnitoare orașe de pământ,
când lava pornită în ape
 se va opri în respirație —
călătoria fericită ce scapă,
 știută doar de lucrul plin de avânt,
de nimbul lui vestind străzi cu măslini,
 de trupul său dulce care se pulverizează
neputincios, atotputernic în lumină.

BREATHING THING

Look well at the thing,
 now, at midnight,
look how it resembles a word,
 how it breathes like a marine animal;
on its palpitating crests,
 water slowly unites with the air around;
its childlike body looks hungrily for joy,
 absorbing the air which has come
on the wings of birds which have slid through the waves,
 with closed, stubborn eyes
in a whirlpool shuddering with waiting,
 where there is no word, only the sea water sighs
in order to hear itself spoken
 in restful cities of mud,
when the lava which has arisen in the waters
 will stop breathing —
the happy journey escaping,
 known only by the thing full of momentum,
by its halo which heralds streets shaded with olive tress,
 by its sweet body which utterly dissolves into
sprinkling drops —
powerless, almighty in the light.

STÂLP DE LUMINĂ

Mă scol pe furiș noaptea
și dau la o parte așternutul de pe lucruri,
să văd cum pâlpâie și oftează
trupurile lor moi după cuvânt.
Atunci vântul dă de pereți ușile casei
și ploaia intră cu însemnele puterilor,
dar nu se întâmplă nimic,
doar lucrurile fulgeră calm,
ridicându-se prin somn în cuvânt,
iar casa rămâne mai departe vorbind
o limbă caldă, apoi răcoroasă,
ce nu se poate dovedi —
e un corp fericit
în casa cea pură
unde lucrurile se înalță
în stâlpi de lumină,
iar vântul devastator din afară
e numai slujitorul veghii.
Aici lucrurile au primit darul
fără care nu pot să trăiască
și somnul lor de acum, înșelător,
e somnul recunoașterii —

PILLAR OF LIGHT

I get up surreptitiously at night
and I remove the covers from things,
to see their soft bodies
flickering and sighing for the word.
Then the wind slams the house doors against the walls
and rain comes in with the insignia of powers,
but nothing happens;
things just flash calmly,
rising through sleep in the word,
and the house continues to speak
a warm and then cool language,
which cannot be proven —
it is a happy body
inside the pure house
where things rise up
in pillars of light,
while the devastating wind from outside
is only the servant of vigil.
Here things have received the gift
without which they cannot live
and their present sleep, misleading,
is the sleep of recognition —

Simona-Grazia Dima
Armata ființelor mici. The Army of Little Beings

Parallel Texts

97

dacă te apleci peste ele
auzi trosnetele difuze
ale unui soare penetrând lent ziduri oarbe
în visul lor, iar ele nu se miră,
pline de vine argintii,
cunosc locurile, obiceiurile,
răsuflarea lor liniștită e o hartă
unde crești și tu,
cu pașii prinși în copacul de lumină
care-și oprește în gândul tău
frunzișul nesfârșit.

if you lean over them
you hear the diffuse cracks
of a sun slowly penetrating blind walls
in their dreams, and they are not surprised,
full of silver veins:
they know the places, the customs;
their calm breath is a map
where you grow too,
with steps caught in the tree of light
which stops its endless foliage
in your mind.

Simona-Grazia Dima
Armata ființelor mici. The Army of Little Beings
Parallel Texts

98

CASĂ DESCHISĂ

Dintre toate viețuitoarele mie îmi place timpul,
casa deschisă ce te întâmpină nu cu legi,

ci cu mame aducându-ți tăvi cu fructe
visătoare și amărui, deasupra cărora

ele își joacă ochii în tăcere,
cenușii, repezi ca două ape,

în timp ce vă gândiți la același lucru
și la cărțile tale azvârlite în ape,

amestecate cu pietre,
tu mănânci rodiile aduse,

încercând în zadar să mai imiți
poziția nefirească a scribului

simți pe cap
minunata coroană

din care soarele, devenit rubiniu,

OPEN HOUSE

Of all the living creatures I like time,
the open house welcoming you not with laws,

but with mothers bringing you trays of fruit,
dreamy and bitter, above which

their eyes play in silence,
grey, as quick as two rivers,

while you are thinking of the same thing
and of your books thrown into the waves,

and mixed with stones.
You eat the pomegranates brought,

trying in vain still to imitate
the unnatural posture of the scribe,

you feel on your head
the wonderful crown

from which the sun, which has become ruby,

Simona-Grazia Dima
Armata ființelor mici. The Army of Little Beings

Parallel Texts

100

soarbe amintirea unei vechi, întinse câmpii.

sips the memory of an old, vast plain.

VÂRSTA LUCRULUI

Dacă vrei cu orice preț să-mi dăruiești ceva,
fă ca lucrul să fie o amintire

retrăită atât de încet, o formă lucrată atât de mult,
încât timpul să-și oprească puterea asupra lui,

să-i meargă de mână câștigat și prieten,
nemaivrând să schimbe nimic la el,

nici să primească daruri,
ci acum el să-i dăruiască

o conversație aurie de sfârșit de luptă
purtată deasupra, în limpede aer,

atunci ea deschide ușa și intră în cameră
cu ochii ei negri odihnindu-se lângă lucru,

înfrigurată aproape înfășurându-se în el,
i se așază alături cântând în gând,

uitându-l prin iubire,

THE AGE OF THE THING

If you want to give me something at any cost,
make that thing a memory

relived so slowly, a form worked so much,
that time should give up its power over it,

to go hand in hand with it as a friend,
no longer wanting to change anything about it,

nor to receive gifts,
but now wanting to grant it

a golden conversation as a gift at the end of a struggle
carried on above, in clear air;

then she should open the door and enter the room
with her dark eyes resting beside the thing —

feverishly, nearly wrapping herself in it,
she sits next to it singing in her thoughts,

forgetting it through love,

Simona-Grazia Dima
Armata ființelor mici. The Army of Little Beings

Parallel Texts

102

iar el sună din umbră ca o orchestră,

while it sounds from the shadows like an orchestra,

lucește de păduri și câmpii
și modelează trupul cel adevărat al zilei, al nopții

shines with forests and plains
and moulds the true body of day and night

ce va să vie, intrând în ea,
râu de întuneric, de lumină.

that is to come, entering into it,
as a river of darkness, of light.

PĂMÂNT

Pământul lăsat singur noaptea
începe să lucreze,
dimineața ne trezim înfiorați
ca nuferii prelinși pe apă —
iată-ne privind prin geam pământul
care se adâncește sub temeliile caselor
și trosnește —
ne-însăimântăm de luminile izvorâte
din marginea bulgărilor ca din noapte,
fragede, stropite cu apă,
părând un pământ auriu de cuiburi
licărind fericite
la apropierea păsărilor
întoarse acasă.
Vedem bulgării, cu ochii închiși,
răsuflând zgomotos, căutând bucuria cu patimă
și ne temem —
de pământul gingaș ca o pasăre,
gata să se prăbușească
îngropând și zdrobind totul
sub trupul său fin, necuvântător,
vorbind doar limba miresmelor,

SOIL

The soil, left alone at night
begins to work;
in the morning we wake up startled
like water lilies gliding on water —
here we are, looking through the window at the ground
which deepens under foundations of houses
and cracks —
we frighten at the lights sprung
from the sides of the clods as from night,
fragile, sprinkled with water,
resembling a golden ground of nests
happily glowing
at the approach of birds
which have returned home.
We see the clods, with our eyes closed,
breathing loudly, passionately seeking joy,
and we fear —
the ground which is as gentle as a bird,
ready to collapse
burying and crushing everything
under its fine, mute body,
speaking only the language of fragrances;

Simona-Grazia Dima
Armata ființelor mici. The Army of Little Beings

Parallel Texts

104

te-am văzut, pământ,
și ziua de astăzi va fi
o ceață caldă, colorată,
în mijlocul căreia
va bate numele tău.

I have seen you, earth,
so this day will be
a warm, coloured fog,
within which
your name will resound.

INVIZIBIL

Numai el
îmi știe chipul.
Numai el știe numele
pe care mă strigă pământul.
Numai el mă vede.
Invizibil, rătăcesc cu plăcere,
bucurându-mă
că toate își urmează cursul
și tot ce trebuie să se întâmple
se va întâmpla.
Invizibil, trec fără durere,
ca un izvor,
fiindcă se iubește destul
ca să se răscumpere
ceea ce nu iubește,
se place întotdeauna
ceea ce îmi place și mie,
nu e nevoie să știu
unde se întâmplă asta,
din șirul
ce brăzdează cerul
nu lipsește nimic.

INVISIBLE

Only he
knows my face.
Only he knows the name
by which the earth calls to me.
He's the only one that sees me.
Invisible, I wander with pleasure,
rejoicing,
because everything follows its course
and everything that should happen
will happen.
Invisible, I pass without pain,
like a stream,
because there is enough love
to redeem
those who do not love,
and there is always someone
who likes what I like;
I do not need to know
where this happens;
from the line
which furrows the sky
nothing is missing.

Simona-Grazia Dima
Armata fiintelor mici. The Army of Little Beings
Parallel Texts
106

ÎNTÂMPLAREA FIINȚEI

Ai văzut să se întâmple ceva
altfel decât cu pauze lungi
și cu ațipiri între vârstele lucrului,
cu mlaștini brusc ivite din pământ între pași,
lăsate apoi să înflorească acolo
cât le e anotimpul,
să izbească prora construcției cât vor,
cu buze vesele, destrămate,
când ochiul simte că trebuie să se închidă
și nu mai ascultă de nimeni
și uitarea întrerupe de mii de ori creșterea,
după care ochii se deschid
la vremea odihnei și vindecării
și văd aurul, strâns și întreg,
văd vârstele adunate în șir,
una în spatele celeilalte,
cuminți, cu cozile pe umeri,
cu brațele atingând spatele celei dinainte,
cu obrații aburind –
dar să nu le crezi,
tot ce-i ființă e și înțelepciune,
când noua ființă apare

THE HAPPENING OF BEING

Have you seen something happening
otherwise than with long pauses
and with dozings between the ages of the thing,
with swamps suddenly rising up from the earth between steps,
afterwards left to flourish there
as long as their season lasts,
to strike against the bows of the construction as long as they wish,
with happy, dissolving lips,
when the eye feels it must close
and it no longer obeys anyone
and oblivion interrupts growth a thousand times,
after which the eyes open
at the time of rest and healing
and they see gold, collected and whole:
they see ages gathered in a row,
one behind the other,
obedient, with their tails on their shoulders,
each one's arms reaching out to the back of the one in front,
with their cheeks steaming –
but don't you believe them:
all that is life is also wisdom;
when the new being appears,

Simona-Grazia Dima
Armata ființelor mici. The Army of Little Beings

Parallel Texts

108

face ca totul până la ea să fie uitat
și se uită chiar pe ea
în forfota ființării sale,
adunând nepăsătoare, în maldăre,
bogăția, pacea, tinerețea, bucuria
lăsate de risipa timpului.

it makes everything before it forgotten
and even forgets itself
in the bustle of its birth,
gathering indifferently, in heaps,
wealth, peace, youth, joy
left by the overflow of time.

NICIODATĂ SÂNGELE

Nu vreau decât să cad
între lucrurile mele,
ca într-un leagăn inelat
care își va descolăci încet
luminoasa geometrie
a unor sori răcoroși,
aflați dedesubt,
proaspeți ca niște fructe de pădure
ținându-mă, găză, în vârf,
iar când cei dezbinați vor trece,
risipiți în vântul avan,
probele aerului le voi fi cunoscut demult,
îi voi saluta de departe cu trupul nostru
prin care trece metalul topit al plantelor,
dar niciodată sângele, niciodată sângele.

NEVER BLOOD

I just want to fall
among my things,
as into a ringed cradle
which will slowly unwind
the luminous geometry
of some cooling suns,
which are below,
as fresh as forest fruit
keeping me — an insect — on top
and when the disunited pass by,
scattered in the harsh wind,
I shall have known the tests of the air long ago;
I shall salute them from afar with my body,
which the melted metal of plants passes through
but never blood, never blood.

CĂTRE PĂMÂNT

Azi nu mai știu urmele, nu mai știu ceea ce vine,
las capul în jos, răscolind pământ galben și fericit
și spun: arată-te! Pune o auroră în jurul acestui lucru
pornit să se întâmple, arată viitorul,
cu ochii lui deschiși, închiși, pe rând,
picurând despărțire, apoi reîntoarcere,
deja eu nu mai pot face nimic,
n-am cum ști dacă ochii aceia mă vor privi,
am semănat grâu, am îngropat aur
și stau acum cu mâinile în flăcări,
ca niște porumbei de noapte,
dacă n-aș vedea semnul
înflorind singur
în sărbătoare și bucurie,
toate lucrurile ar fi la fel de bune
în aerul rarefiat, în tromba de foc
unde limba uscată se învâртеște în gol.
Doar răcoarea cade ca un evantai seara
dinspre locul tău de odihnă și verdeață:
gura ta deschide blând drumul,
printr-un cuvânt aburos, spus în șoaptă.

TO THE EARTH

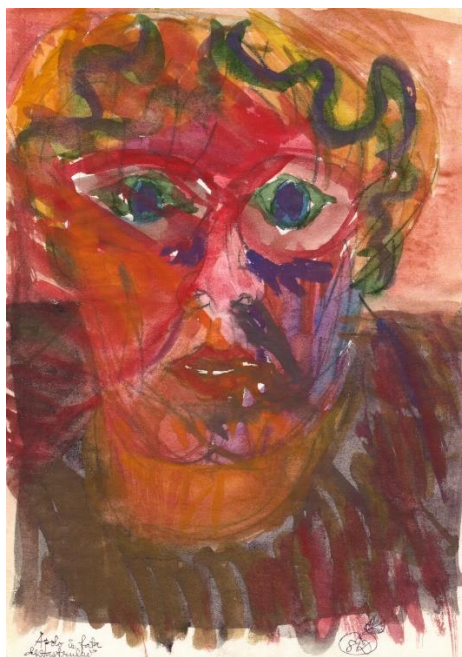
Today I do not know the traces anymore, I do not know what is
coming;
I bow down my head, digging through yellow and happy earth
and I say: show yourself! Put an aura around this thing
just beginning to happen; show the future,
with its eyes open and closed, by turns,
dripping separation, and then homecoming;
already I cannot do anything,
I cannot possibly know if those eyes will watch me;
I have sown wheat, I have buried gold
and now I sit with my hands in flames,
like doves at night;
if I did not see the sign
blooming alone
in celebration and joy,
all things would be just as good
in the thin air, in the eddies of fire,
where the dry tongue turns in vain.
Just coolness falls like a fan in the evening
from your place of rest and green:
your mouth gently opens the way,
by a steamy word, uttered in a whisper.

INSCRIȚIE

Să nu uiți ceea ce nu are cuvânt,
copilul așteptând acasă-n tăcere —
și pentru care nu vorbește nimeni,
mica ființă la gâtul căreia plâng bătrânii:
el se mulțumește să țină casa în creștere...

INSCRIPTION

Do not forget those who have
no words for their defence,
the child waiting at home in silence —
and for whom no one talks,
the little being on whose shoulder the old cry,
who is content to keep the house growing...

ANOTIMPUL REAMINTIRII

Acum, în anotimpul reamintirii,
simt cum se trezește lucrul în mine,
într-o casă mobilată simplu,
plutind pe apa străbătută încet
de lumina unui singur gând.
Suntem redați alor noastre,
lucrurilor de dinăuntru,
care zvâcnesc și își deschid porii,
lumina le arată toate fibrele,
într-o nepieritoare amiază.
Nu mai există distanță între noi,
și astfel cad de la sine întrebare, răspuns.
Căci mai sunt oare ființe care nu se cunosc ?
Care întreabă ? Sau de o parte lucruri
și de alta ființe ?
Înaintăm împreună prin boare,
am vorbit deja între noi
despre ce-ar putea să fie,
întâlnim mereu trupul nostru,
care pulsează prietenos
de unde nu te aștepti,
și aceasta este unica neștiință.

SEASON OF REMEMBERING

Now, in the season of remembering,
I feel the thing waking up in me,
in a house with simple furniture,
floating on the water slowly pierced by
the light of a single thought.
We are given back to our nature,
to the inner things,
which shake and open their pores;
light unveils all their fibres,
in an immortal afternoon.
There is no distance between us,
and thus question and answer fall away.
Is it because there are still beings that do not know themselves,
which are asking questions? Are there things on one side
and beings on the other?
We are advancing together through the breeze;
we have already talked among us
about what might be;
we always meet our body,
pulsating in a friendly way,
in a place where you do not expect,
and this is the only thing still unknown.

CARNEA NUMELUI

Ființele mici strunjesk forme curate și geometrice,
care respiră și se adună,
perne moi, vegetale,
și cântă cristalin, abia atinse cu degetele.
Fericite în aerul primăvărat,
râd și aruncă în spate tot ce nu e curat,
nu mănâncă din farfurii, ci din sfere tăiate,
în jurul focului, unde pământul devine greu
și apare belșugul ca o sticlă
în clocot,
iar lucrurile se adună roată,
senine, cu fruntea ridicată,
stând la vedere o veșnicie,
după voia locului prietenos,
ce-și înscrie pe ele
lumina dorinței înflorite,
și carnea numelui naște acum cântecul,
în mâinile lor, care țin instrumentele.

THE FLESH OF THE NAME

Little beings sculpt clean geometric shapes,
which breathe and gather themselves,
soft, vegetal pillows
singing softly, barely touched with fingers.
Happy in the spring air,
they laugh and throw behind them everything that is not clean;
they do not eat from dishes but from cut spheres,
around the fire, where the earth becomes heavy
and abundance appears as boiling glass,
and things are gathering in a circle,
serene, with their foreheads raised,
standing forever visible,
according to the will of the friendly place,
which imprints on them
the light of the blooming wish,
and the flesh of the name now gives birth to the song,
in their hands which hold the instruments.

ÎNTRECEREA

Pe neașteptate,
se întâmplă să te împiedici de lucru —
stingher în mijlocul drumului,
lemn însuflețit de boarea unui singur gând,
în timp ce noi toți pendulăm
la distanță egală de el.
Ne întrebăm cine-l va ajunge primul
și atunci, cel care-l iubește
îl capătă-ndată în mâini
după o fugă fulgerătoare,
pe razele soarelui
de sub pașii noștri —
el așteaptă să-l simțim.

THE RACE

Unexpectedly,
you happen to stumble on the thing —
lonely in the middle of the road,
a piece of wood animated by the breeze of a single thought,
while we all swing back and forth
at an equal distance from it.
We wonder who will be the first to reach it
and then, the one who loves it
grabs it in his hands at once
after a swift run,
on the rays of the sun
under our steps —
it expects us to feel it.

VISUL FIINȚELOR MICI

Ființele mici își țes
pânza de licurici în jurul pământului,
ele îmbospătează aerul
și-l fac să răsuflă ca un om,
țin caldă fiecare lucrare,
păzindu-i în mâini amfora-n creștere
și aerul noilor nașteri,
încă nenumit,
își trece întâi floarea secretă
prin plămânii lor de aur.
Ard focurile fiindcă ființele mici
le iubesc și le îmbogățesc la temelii,
iar lucrurile sunt pline de miere
pentru că în spațiile dintre ele,
în blânda bulboană,
legănate în liniște rotitoare,
ființele mici, neobosite, visează.

THE DREAM OF THE LITTLE BEINGS

The little beings weave their
web of glow worms around the earth;
they freshen the air
and make it breathe like a human being;
they keep each work warm,
guarding its growing amphora in their hands;
and the air of new births,
as yet unnamed,
first passes its secret flower
through their golden lungs.
Fires are burning because the little beings
love them and enrich them at their foundations,
and the things are full of honey
because in the spaces between them,
in the gentle whirlpool,
rocking in whirling silence,
the little beings tirelessly dream.

Simona-Grazia Dima
Armata fiintelor mici. The Army of Little Beings
Parallel Texts

116

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttlc.ro>
The University of Bucharest. 2015

ÎNTREBÂND FIINȚA CEA MICĂ

Să răspundă nu poate,
chiar dacă i-ai descleșta gura,
nici să arate cine este,
ochii îi strălucesc din iarba adâncă
și mâinile mângâie rădăcinile copacilor.
Să nu mai treacă nimeni pe aici să întrebe,
soarele să-i fie singurul tovarăș
privind de sus răbdător,
cu ochii acoperiți de alge ondulate,
cu spatele plin de păduri
în care animale harnice și tăcute
se bucură de ape adânci.

ASKING THE LITTLE BEING

It cannot answer,
even if you unclench its mouth —
not even to show who it is;
its eyes shine in the tall grass
and its hands caress the roots of the trees.
Let no one pass by and ask,
the sun to be its only companion
watching from above, patiently,
with its eyes covered with wavy seaweed,
with its back full of forests,
in which industrious and quiet animals
enjoy deep water.

ZBORUL SPRE MUNTE

Zâmbind, cu copiii în brațe,
ne vom întoarce la pieptul tău de piatră
acoperit cu păduri.
O petală albă va cădea,
se va opri, își va arăta trupul curat,
spiralând în aer fără grabă,
o atingere, o atingere va fi,
mici vor fi prețurile pe care le-am plătit,
numai bucuria va fi înainte,
ne vom avânta neștirbiți.

FLIGHT TO THE MOUNTAIN

Smiling, with our children in our arms,
we shall return to your breast of stone,
covered with forests.
A white petal will fall,
will stop and show its clean body,
spinning in the air unhurriedly;
one touch, there will be one touch,
small will be the prices we have paid,
and only joy will be ahead of us;
we shall be advancing intact.

DARUL

Lângă el se așează frumusețea.
Își întoarse fața, suspinând.
Îi veni alături bogăția.
Se-ncovrigă în tăcere.
Puterea își înnodă maiestuos
un trunchi și-l umbri grijuliu
cu frunzarul.
Se mută mai încolo, în arșiță.
Se apropie sfios copilul,
cu fața plecată,
cu ochii speriați
de goana sălbăticiunilor
și-i întinse o ramură
mică, verde, care-i dormea
bucuroasă în palmă.
El a fost darul.

THE GIFT

Beside him sat beauty.
He turned his face, sobbing.
Abundance came beside him.
He curled up in silence.
Power majestically knotted up
in a trunk and thoughtfully overshadowed him
with its foliage.
He moved away, in the heat.
The child approached shyly,
with his face inclined,
with his eyes frightened
from having been chased by wild animals,
and offered him a small,
green branch, which was happily
sleeping in his palm.
He was the gift.

CĂTRE MUNTE

I-am văzut pe cei mici și încăpățânați ai tăi
stând în picioare, în cerc, în mijlocul pădurii,
arzând de supărare și ținând în mâini
sfere mici de sticlă subțire ca o coajă de ou,
în care se zărea ceva respirând.
Ochii mei se făceau turnuri ale iubirii,
bastioane ale puterii tale,
și cei mici intrau cu trupuri cu tot
și cu pământul de pe tălpi
în pupilele mele.
Munte, ține-ne bine ascunși și prosperi
în pământuri, sub huilă și arginturi,
pe noi, gingașii, supărații, fanaticii tăi,
cu mânuțele gesticulând comice,
strângând în pumni fulgerele timpului,
în pădurea invizibilă.

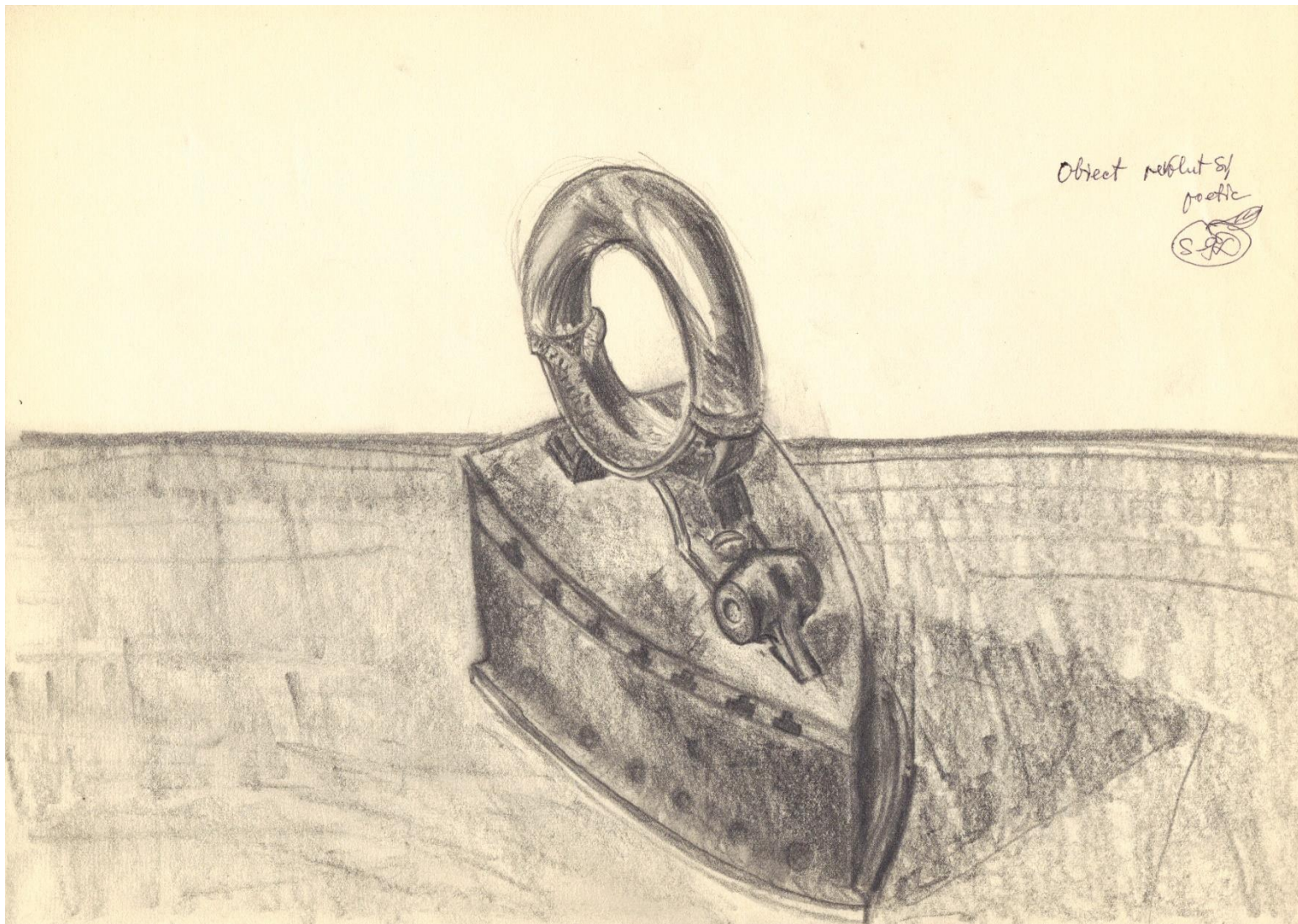
TO THE MOUNTAIN

I saw your little stubborn ones
standing in a circle in the middle of the forest,
burning with anger and holding in their hands
small glass globes, delicate as eggshells,
in which something breathing could be perceived.
My eyes were becoming towers of love,
bastions of your power,
and the little ones were entering my pupils
with their whole bodies.
Mountain, keep us well hidden and prosperous
in the earth, under coal and silver,
us, your tender and angry fanatics,
with little hands gesturing comically,
seizing the lightning of time in our fists,
in the invisible forest.

Simona-Grazia Dima
Armata fiintelor mici. The Army of Little Beings

Parallel Texts

121

MAMA CUVINTELOR

Sub ființele mici, ea își leagă
cercul liniștit de sori —
îi desface când simte deasupra ceva în stingere,
iar ei, deși uniți și îndrăgostiți în ea,
fâșnesc pe dată și ard totul cu capetele,
în timp ce ea îi privește zâmbind din urmă,
calmă și fericită, metal dulce, topit,
care nu vrea să lase nimic neterminat
și rotunjește totul. Ea leagă și timpurile
întoarse cu spatele unul la celălalt,
se desface într-o floare de lumină,
în gura celui ce vorbește cu ea în gând,
și ceea ce e blând înfloarește și învinge,
apărat din spate de gura unui tigru,
și ceea ce e mândru se lasă plutind
cu fața netezindu-i-se încet,
de bucurie că e purtat înainte
de cineva iubitor.
Vălul ei difuz, privit cu răbdare,
se prefăce în claritate,
pentru că lucrurile pulsează la marginea lui,
credincioase ca farurile,

MOTHER OF WORDS

Under the little beings, she is rocking
her quiet circle of suns —
she unleashes them when she feels something above being extinguished
and they, though united and in love with her,
flash immediately and burn everything with their heads,
while she looks at them smiling from behind,
calm and happy, sweet metal, molten,
and she does not want to leave anything unfinished
and rounds off everything. She also connects times
turned back to back,
opens herself into a flower of light,
into the mouth of the one who talks to her in his mind -
and what is gentle flourishes and triumphs,
defended from behind by the mouth of a tiger,
and what is proud lets itself float,
its face slowly becoming smooth,
for the joy of being carried forward
by someone loving.
Her diffuse veil, watched patiently,
is transformed into clarity,
because things flash at its edge,
faithful as lighthouses,

Simona-Grazia Dima
Armata ființelor mici. The Army of Little Beings

Parallel Texts

123

și vorbirea trece prin tulpini de foc,
cu ochii mereu înainte,
ca și când drumul i-ar fi dat în dar,
fără zgurile luptei.
Oraș alb, în care nu simți timpul,
și grupurile se scurg în spațiu,
combinându-se și recombinaându-se molcom,
fără țipete, fără ceremonial,
atunci ea vine îndată, aducând coincidențele necesare,
face din trupuri cuvinte ca lei
și din cuvinte trupuri de lei,
scoate din vise vechi
cuvântul neîmplinit care doarme
și-l trimite pe ape.
Mama cuvintelor respiră egal
și ne binecuvântează jocul,
din casa ei bătută de ploi,
cu ușile și ferestrele deschise,
în care pare să nu fie nimeni,
dar ea stă înăuntru cu credință,
ostaș cuibărit în miere,
când vocile timpului se apropie,
raze ale unor orgi făcute din copii,
care își ridică încet capul din umbră,
strălucind.

and speaking goes through stems of fire,
with its eyes always forward,
as if the road were given to it, as a gift,
without the vestiges of fighting.
A white town, in which you do not feel time,
and groups are flowing in space,
combining and recombining themselves slowly,
without cries, without ceremony;
then she comes immediately, bringing the necessary coincidences,
transforms the bodies into words like lions
and the words into bodies of lions,
takes from old dreams
the unfinished word, which is sleeping,
and sends it out on the waters.
The mother of words breathes steadily
and blesses our game,
from her house battered by rains,
with its doors and windows open,
in which there does not seem to be anyone,
but she stands inside with faith,
a soldier nested in honey,
when the voices of time are approaching,
rays from organ-pipes made of children,
who slowly raise their heads from the shadows,
shining.

Simona-Grazia Dima
Armata ființelor mici. The Army of Little Beings

Parallel Texts

124

În fața ta, mamă,
cine se pleacă se liniștește,
adormind lângă țarmuri,
ca după un cuvânt atins cu mâna.

In front of you, mother,
whoever bows becomes calm,
going to sleep by the coasts,
as after having touched a word with his hand.

IEȘIREA ÎN LUMINĂ

Tigri negri se zvârcolesc să iasă din pământuri
ca să poată arde întruchipați într-o ființă mică,
floare cu voce puternică și ochi magici —
ea să vorbească, înconjurată de aureole, afară,
ei să bată înăuntru pământul la vânătoare,
ea să-și continue în lumină vorba gingașă, cristalină,
dar carnea ei să tremure ca o catedrală
de orga tigrilor care o răscolesc
și-i înalță în vintre altare
și se răsucesc să iasă din pământuri,
să răsară drept în lumină, în miezul ei încă nelocuit,
tânără casă în așteptare,
fără uși și ferestre,
migdală fosforescentă,
rătăcitoare pe ape.

COMING INTO THE LIGHT

Black tigers writhe to get out of the earth
to be able to burn, embodied in a little being,
a flower with a strong voice and magic eyes —
it should talk, surrounded by halos, outside,
they should tread the earth inside when hunting;
while it should continue its gentle, crystalline speaking in the light,
but its flesh should tremble like a cathedral
at the sound of the organ of tigers searching inside it
and raising altars in its bowels
and twisting to get out of the earth,
to rise up in the light, in its still uninhabited core,
a young house in expectation,
without doors and windows,
a phosphorescent almond,
wandering on the water.

COLOANE CE PAR DE MARMURĂ

— Nu mă cunoști. — Cine ești?
— Fără mine n-ai putea să întrebi.
Fără mine ai deveni însăși fiara.
Mă auzi? Pipăie ușor coloanele.
Par de marmură, par de lună,
sunt încă, fiindcă eu sunt sângele.
— Cine mă iubește ? — Numai noaptea,
izvorul razelor. Trece visând
femeia, fus de lumină,
trece plângând, și tu-i ești lacrimile.
Mari ochii ei, cald pieptul,
așază-te, să-i poți atinge fața.
Uriașă-i e țara, numai ea
poate îmblânzi visurile.
Privește! Nu-nchide ochii! Aruncă teama!
Ea este vălul meu care se ridică
și frumusețea ei mătură spumele.
Dacă-i auzi navele
suflând apropiate,
încă vei mai putea topi gheața amară.
Ascultă și vino, pe ape voioase, cernite,
cât mai trăiesc zilele.

COLUMNS WHICH LOOK LIKE MARBLE

'You do not know me.' 'Who are you?'
'If it weren't for me, you could not ask.
If it weren't for me you would become the very beast.
Do you hear me? Touch the columns gently.
They look like marble, like moonstone,
they still are there, because I am the blood.'
'Who loves me?' 'Only night,
the source of beams. The woman passes on
dreaming, a spindle of light,
she passes on crying and you are her tears.
Her large eyes, her warm chest —
sit down, so that you can touch her face.
Her country is huge; only she
can tame dreams.
Look! Don't close your eyes! Discard your fear!
She is my veil being raised
and her beauty sweeps away the foam.
If you hear her ships
breathing close,
you can still melt the bitter ice.
Listen and come, on cheerful, black waters,
as long as days live.'

Simona-Grazia Dima
Armata ființelor mici. The Army of Little Beings
Parallel Texts
127

CARTEA CU MARGINI AFÂNATE

Deschide grabnic cartea,
n-ai să poți niciodată uita
pagina deschisă la întâmplare,
unde începe în contururi ciudat de clare locul,
cu poteci ca niște fluvii
rupte de furnici,
care se afundă în pământuri cu furie,
iar de o parte și de alta,
proaspete, brazdele apocrife —
carte în carte, cu margini afânate,
ca florile de cireș pâlând în așteptare,
gata s-arunce ploi fine de pământ.
Văzduhul îți spune:
aici se scrie cu adevărat, printre litere,
odată cu scurgerea rapidă a acestor pași,
care duc șirul cu ei
și lasă pe loc numai urmele,
să te-nspăimânte cu trecerea cuvintelor,
buze care au sfârșit ce-aveau de spus
și le rămâne fulguind o frumusețe-a mierii.
Pe aici sunt mugete îndepărtate
și zvonuri de tobe vin încet din zare

THE BOOK WITH LOOSE EDGES

Open the book fast;
you will never be able to forget
the page opened at random,
where the place starts in strangely clear outlines,
with paths like rivers
broken up by ants,
which sink in the ground with anger,
and on every side,
the fresh, apocryphal furrows —
book in book, with loose edges,
like cherry blossoms flickering in expectation,
ready to shed fine dusty rains.
The air tells you:
here it is really written, between letters,
along with the rapid flow of these steps,
leading the string of letters with them —
leaving behind only the traces,
to frighten you with the passing of the words,
lips that finished what they had to say
and their honey-beauty keeps falling like snow.
Here there are distant roars
and sounds of drums coming slowly from afar,

Simona-Grazia Dima
Armata ființelor mici. The Army of Little Beings

Parallel Texts

129

pe care joase de flăcări,
coroanele arborilor se-apeacă
până-ți coboară pe umeri, suflând zgomotos,
aerul e străbătut de lupte și schimbări,
scurte fulgere de oglinzi îl taie,
literele sunt de mult trupuri,
care au creat pentru ele acest tărâm,
au făcut tot ce vezi,
iată-le-acum în cohorte,
ducându-și, în vârful trupurilor herculeene,
ochii de safir, ce le veghează blând,
luminând până-n iarbă,
iată-le trecând neobosite printre copaci.
Închide cartea, e de-ajuns.
Veacuri la rând vei bate cu pasul
această lume.

on low carts of flames,
tree crowns bend
until they reach down to your shoulders, blowing noisily;
the air is penetrated by struggles and changes,
short bolts of lightning from mirrors cut it,
the letters have become bodies long ago,
which have created this land for themselves,
have made everything you see;
here they are now in cohorts;
and they watch themselves gently with their sapphire eyes
glittering atop their Herculean bodies
and illuminating as far as the grass;
here they are, tirelessly passing through the trees.
Close the book, it is enough.
For centuries and centuries you will go, on foot,
through this world.

VOM URCA DIN APE

Scriem în ocean,
adunând înspre noi cuvintele
dintre nisipuri cu bețișorul fermecat,
acoperit de săruri.
Încă o atingere — și sărurile vor cădea —
și trupul său de lemn va rămâne singur și gol,
valurile se vor zbuciuma
de o subită furtună
și bulbul roșiatic al cerului
va mai da jos o foaie
care va cădea transfigurată în ape
umplându-le iarăși de cuvinte noi
și de animale fericite
care ne vor da de gândit
alte atâtea seri sărate și încrezătoare —
atunci vom urca și noi din ape,
cu bețișorul înflorit în mână,
și vom atinge ceea ce trăiește,
ca să fie încă o dată viu.

WE SHALL CLIMB FROM THE WATER

We write in the ocean,
gathering words towards us
from sands with the magic staff,
covered with salts.
One more touch — and the salts will fall away —
and its wooden body will remain alone and denuded;
waves will be tossing
in a sudden storm
and the reddish bulb of the sky
will throw down another page
which will fall transfigured deep into the water,
filling it again with new words
and with happy animals,
which will make us think
on many salted and confident evenings to come —
then we shall also emerge from the water,
with the blossoming staff in our hand,
and we shall touch what is alive
so that it will be alive again.

CĂDEREA ÎN POEZIE

Încercam să cad. Nu se putea.
Peste tot poezia îmi întindea
plasa ei sclipitoare.
Încercam să mă zdrobesc.
Nu reușeam nicicum.
Piciorul nu nimerea pe pietre,
ci pe fructe pline de sucuri antice,
adânci. Peste tot palmieri visători,
încărcați de nuci grele
deschizând ochii,
apoi consimțind deodată
să-și dea viața-n cuvânt.
Și poetul, copilul comic,
neîndemânatic, nestăpânit,
căzând mereu în bălți
care se transformă pe dată în aur.

FALLING INTO POETRY

I was trying to fall. I couldn't.
Poetry was throwing its brilliant net towards me,
everywhere.
I was trying to crush myself.
I couldn't do it at all.
My feet did not touch rocks,
but fruit full of ancient, deep
juices. Dreaming palm trees everywhere,
loaded with heavy dates
opening their eyes,
then suddenly agreeing
to give their life to the word.
And the poet, the comic child,
clumsy, intemperate,
always falling into puddles
that turn into gold at once.

ARME DE VIS

De la mine, eu, salahorul, îmi câștig liniștea.
Spre mine cerșesc înțelegere.
Eu sunt dispensatorul bucuriilor
și excomunicatorul.
Cu încăpățănare, mângâi în palmă
pietre verzui, înțelepte și reci.
Drumul prin albii ele îl știu.
și mângâierea apelor, până la rotunjire,
și legănarea printre popoarele algelor,
toate primite cu ochii închiși.
În palmă îmi stau — arme de vis,
fremătând în rezervă —
fețe și porți
în care spre mine mă scurg.
De veacuri pe drum, cu ele
în mână, încerc să intru.
Ca un tigru mă apropii,
printre arbori și liane,
de sufletul meu,
gata să mă sfâșie,
la orice mișcare nesăbuită a frunzelor.

DREAM WEAPONS

From myself, I, the drudge, gain my peace.
I beg myself for understanding.
I am the dispenser of joys and
the excommunicator.
Persistently, I caress greenish, wise and cold
stones in my palm.
They know the way through the river beds
and the caressing of the waters, until they are rounded,
and the swaying among the peoples of seaweed,
all encountered with eyes closed.
Like dream weapons they lie in my hand,
quivering in reserve —
faces and gates
in which I flow to myself.
For centuries on the road, holding the stones
in my hand, I am trying to get in.
Like a tiger, among trees and creepers
I draw near my soul,
which is ready to devour me,
at any reckless move of the leaves.

Simona-Grazia Dima
Armata ființelor mici. The Army of Little Beings
Parallel Texts

133

JOCUL PĂMÂNTULUI

Ființe negre cu aripi de beriliu
zburând în furtună umăr la umăr
sub urne grele de boabe,
încearcă să se descarce de poezie,
nerăbdătoare, scrutând din depărtare
pământul întins care clipește răbdător,
așteptând în liniște rosturile
să le preschimbe, să le uimească.
Aruncate, zboară semințele și nu știu
unde să se oprească
și pământul se înclină cu viclenie
și le pofteste în nișele lui ferite
unde nu trec decât animalele de întuneric
și se preling rădăcinile ciulinilor,
într-un mormânt
ca o nucă aurie înotând între pietre.
Apoi pământul transformă semințele în fluturi, în fete,
după voia lui, și nu știi niciodată
ce înfățișare va răsări
de după paravanul de mătase
dinaintea apariției,
de sub vălul tras cu grijă pe sub coaja oului,

THE EARTH'S GAME

Black beings with wings of beryllium
flying in the storm shoulder to shoulder,
carrying heavy urns of grain,
try to unload themselves of poetry,
anxious, scrutinizing from afar
the large earth flashing patiently,
waiting for the meanings
in order to transform, to amaze them.
Thrown up, the seeds are flying and they do not know
where to stop
and the earth bows down cunningly
and invites them to its secret alcoves
where only animals of the dark pass
and the roots of the thistles gently descend,
into a grave
like a golden walnut swimming among stones.
Then the earth turns the seeds into butterflies, into girls,
at its own will, and you never know
what shape will rise
from behind the silk screen
before the apparition,
from under the veil pulled carefully under the egg shell,

Simona-Grazia Dima
Armata ființelor mici. The Army of Little Beings

Parallel Texts

135

unde alegerea se face în taină și râs.

where the choice is made in secret and amid laughter.

DE PE UN FURNICAR DE SORI

E neapărat nevoie, spun ființele mici, iubitele,
pe brațe cu leșuri înviind încet,
e neapărat nevoie de-o ființă
care să se rostească-n vârtejul durerii,
în suavă zvârcolire, fără a-și cunoaște
mireasma de magnolie, apucată pe căile aerului.

De-un veac în suferință, ea totuși
nu se poate plictisi și dăruie cu gest de patriarh
un suflu străvechi, pe dată devenit bulb hrănitor.
Rănită-ntruna, tot nu admite durerosul,
se bucură chiar și cu deznădejdea-n sine,
baliză orbitoare peste oceanul paralizat, de sânge,

spun ființele mici și umplu puhoi zarea-n apus
de făpturi abia născute (nimic mai ușor)
și seara, de la sine, se face dimineață,
iar de pe-un furnicar de sori
se dezlipește masca.

FROM AN ANTEATER OF SUNS

It is absolutely necessary, the dear little beings say,
holding corpses slowly reviving in their arms,
it is absolutely necessary to have a being
that utters itself in the vortex of pain,
in a delicate squirm, and does not know
its scent of magnolia, borne onto the air ways.

For a century in pain, this being still
cannot get bored and gives, with a patriarchal gesture,
an ancient breath growing into a nourishing bulb.
Continuously hurt, it still does not accept pain;
it rejoices even when despairing in itself –
a blinding beacon over the paralyzed ocean of blood,

the little beings say, and fill the horizon at sunset,
in torrents of creatures recently born (nothing easier)
and the evening, of itself, becomes morning,
while from an anteater of suns
the mask comes off.

UITARE CE DĂRUIE MEMORIA

Ființele mici, cu fruntea încă jilavă de roua
jocului și chipul rotunjit de căldură, sub timp vindecat,
ară și pregătesc ogoarele, înscăunarea păcii.
Tragice figurine căzute cu fața-n jos, mereu
și în neștire întrupate de-un gând obscur, perseverent,
din străvechime, își desfoaie trupul gelatinos
din pământ, înalță fruntea, simțindu-se numite.
Iar somnul lor e-ntretăiat de ploaie caldă și de-o uitare
ce dăruie Memoria. Ființele mici înving
prin războiul blândeții, fundează domeniile inimii,
lumina se-avântă în noapte, spre-a nu se mai uita-ndărăt.
În jurul focului, ele apar din mraniță — veșmântul
strâns împletit din frunze, ca din zale, foșnește
patriarhal — și cântă: „fiorul din miezul seminței
l-am atins, e-același, oricâte recolte urmează,
tot altele, aici nu se cunoaște moartea și fructul
nu se pierde, totuși, atâtea primejdii mai pasc,
chiar cântecul le-asmute, fără voie — unde e frumusețe
e și-amenințare. O gură de abur stă să ne-nghită”.

OBLIVION WHICH OFFERS MEMORY

The little beings, with their foreheads still damp with the dew
of playing and their faces rounded by heat, under healed time,
are ploughing and preparing the fields, the enthronement of peace.
Tragic figurines, fallen face-down, constantly
and unconsciously embodied from an obscure thought, persistent,
from ancient times, are unwrapping their gelatinous bodies
from the earth, raising their foreheads, feeling named.
And their sleep is being interrupted by warm rain and oblivion
which offers Memory. The little beings are victorious
through the war of tenderness, and found the realms of the heart;
light soars off into the night, in order not to look back again.
Around the fire, they appear from dead leaves — the garment
tightly woven from leaves, as if from chain-mail, rustles
in a patriarchal way — and sing ‘the thrill from the seed kernel
we have touched, is the same, no matter how many crops follow,
always different; death is unknown here and fruit
is not lost, though, however, many dangers lurk:
even the song urges them on, without intention — where there is
beauty,
there is also threat. A breath of steam is about to swallow us.’

Simona-Grazia Dima
Armata ființelor mici. The Army of Little Beings

Parallel Texts

138

CURAJUL COPILĂRIEI

„Pune acestea în rând cu cele aflate în copilărie”,
vei auzi printre solzii visului
și te vei dezmoți,
greoi, da, ți se spune adevărul,
chiar când nu mai credeai sa-l auzi
și, aproape mercenar, te închini supus
Crede că se continuă copilăria — cum să existe victorie
în numele trupului de litere al unei cărți ? El s-ar topi în noapte,
în timp ce ființele mici zboară
mult înainte, singure, odihnind într-o distanță regească,
mari și aprinse, nici nu trec prin alți pași,
nici nu lasă urme, iar literele nu le pot ajunge
decât cu o frunte de spumă, cu un păr de vânt,
ce dezvelesc animalul negricios aflat dedesubt,
în fugă, mereu mai pieziș, mai în adânc,
trăznet afundat înapoi, în pâlnia nopții,
în refuzul fertil de pământ înflorit.

CHILDHOOD COURAGE

‘Put these things in line with those found out in childhood,’
you’ll hear among the scales of dream
and you will stretch yourself,
heavily, yes — you are being told the truth,
when you thought you would no longer hear it
and, almost a mercenary, you had prostrated yourself humbly.
Believe that childhood continues — how should victory exist
in the name of a book’s body of letters? It would melt into the
night,
while little beings fly
far ahead, alone, resting at a royal distance,
big and bright, not going through other steps,
leaving no traces, and letters cannot reach them
except with a foam forehead, with a wind hair,
which uncover the blackish animal beneath,
in a hurry, always more obliquely, more deeply,
a bolt of lightning plunged back into the funnel of the night,
in the fertile refusal of blooming ground.

REGALITATE

Departa de cei care judecă,
ființe mărunte, aproape străvezii,
ascultă neîncordat adevărul
scurs prin preajmă în suluri de apă,
acolo unde, la un semn,
sarcasticul cerber se-afundă-n
bulboană, dar totuși veghează
(buclele lui încălzesc unda).
La raza unui astru-n așteptare,
pe fundul mării, aceeași bucurie
în tristețe ca și în osteneală
ori extaz. Cuvintele apar încet,
regește, domnesc fără a-și ști puterea
(se cred, pesemne, doar
delfini exuberanți).

ROYALTY

Far from those who judge,
little beings, almost transparent,
listen, without strain, to the truth
flooding the surroundings in rolls of water,
where, at a sign,
Cerberus, sarcastic, sinks
in the whirlpool, but he still watches
(his mane warming the wave).
In the ray of a star which waits
on the bottom of the sea, the same joy
in sadness as in fatigue
or ecstasy. Words come up slowly,
royally; they reign without knowing their power
(they probably consider themselves only
exuberant dolphins).

CEL IVIT NOAPTEA

Pe străzi iubitoare, ce mângâie pașii
cu un pavaj al liniștii, colindă armatele
credincioase ale celui ivit noaptea.
În amintirea lui se scurg ziua bogată, de nepătruns,
și punți de miere se-ntind între case.
E dus pe neștiute în fiacrul unei flori închise.
Când soarele arde văros, legile par dispărute,
iar țăncii joacă fotbal cu tigve de străbuni,
atât de ușor l-ai putea trăda, niciun legământ
nu se mai vede. Dar ființe mici saltă capul
din tăcere și verdeață, ambasadori ai țării
necunoscute, familiare, unde poporul nostru,
întreg, ne-așteaptă răbdător.

THE ONE WHICH APPEARED AT NIGHT

On loving streets, which caress the steps
with a pavement of peace, the faithful armies
of the one which appeared at night are wandering.
In memory of him, the rich, unfathomable day
is passing and honey bridges are stretching between houses.
He is secretly taken into the chariot of a closed flower.
When the sun burns white, the laws seem to have disappeared,
and brats play football with ancestors' skulls,
you could betray him so easily, no longer can any covenant
be seen. But little beings pop up their heads
from out of silence and greenery, ambassadors of
the unknown, familiar country where our whole people
is waiting for us patiently.

LANȚUL IUBIRII

Se perindă zilele, mici gnomi umili
din vistieria unui despot negru.
În grotă flutură leșios aburul comorii,
coloanele risipite ale unui templu
încă neînălțat cântă singure
în mijlocul zgurii. Însă făpturi mărunte
sosesc întruna, sfios, tenace, pașii
li se poticnesc în pietrișul zdrobit
cu grijă dinainte. Măinile lor infime,
tremurătoare, ascund în palme tatuajul
unor ghioc, amuletele lor sunt cărți
primejduite din pricina frumuseții,
blazonul lor e-un simplu gând zgâriat
pe frunze: „Lanțul iubirii nu se va-ntrepupe”.
Cu fața-n jos, sub dale, crește-n somnuri
templul. Frontonul uriaș se va roti
deodată, sclipitor, va spulbera cenușile
în arabescul unor roze înflorite.

THE CHAIN OF LOVE

The days pass by, small humble gnomes
from the treasury of a black despot.
In the cavern, the treasure's vapour is fluttering lazily,
and the scattered columns of a temple
not yet raised are singing alone
amidst the ashes. But little beings
are constantly arriving, shy and tenacious; their steps
are caught in the gravel crushed
carefully beforehand. Their tiny, trembling
hands are hiding, in their palms,
a tattoo of a seashell; their amulets are books
endangered by reason of beauty;
their emblem is a mere thought scratched
on leaves: 'The chain of love will not be interrupted.'
Face-down, under slabs, the temple grows
in sleep. The huge façade will rotate
suddenly, brilliantly, will sweep the ashes
into an arabesque of roses in bloom.

Simona-Grazia Dima
Armata fiintelor mici. The Army of Little Beings
Parallel Texts
143

SĂ SCHIMBĂM LUMEA

Motto: Freud istorisea cum, după o operație urmată de o puternică hemoragie, a fost salvat de la moarte de un pitic cretin, unicul său coleg de salon, care a dat fuga să anunțe doctorul.

Dorim atât de mult să schimbăm lumea.

Mai bine-am strânge iarbă pentru iepuri, în scuarul acesta ridicat pe locul

Unde-a fost cândva o mlaștină.

În jur avem tot ce ne trebuie: o brutărie, izvorul, un altar închinat Mamei.

Poate că primejdioasele brâuri ale străzii mentale

înfășoară supus ograda plină de orătănii,

și ele ciugulesc grăunțe-parfumuri aruncate de-adevărații gospodari, de piticii cretini din inima casei.

Inconștienții comedianți, prin simpla lor prezență,

înmiresmează aerul și sunt străpâni de taină-ai lumii,

iar pe de lături sadukei copiază intrările în scenă,

strâng de pe jos fărâmele de mituri uitate generos

pe câmpuri, pe pubele, pe-acoperișuri, de zei activi în ceruri.

Adesea, pe-un autobuz, îngeri sug acadele, până la băț,

și pleacă, muți, fără să dea autografe. Criticați

pentru hăinuța lor scrobită, pentru ciorapii cârpiți,

TO CHANGE THE WORLD

Motto: Freud recounts how, after a surgery followed by copious bleeding, he was saved from death by a person of restricted growth and mentally underdeveloped, his only room-mate, who ran to warn the doctor.

We want so much to change the world.

We had better gather grass for rabbits, in this square built on the site

where there was once a swamp.

We have everything we need around us: a bakery, the spring, an altar dedicated to the Mother.

Perhaps the dangerous scarves of the mental street

humbly surround the yard full of poultry,

and they peck perfume-grains thrown by the real householders, by the cretinous dwarfs from the heart of the house.

The unconscious comedians, by their mere presence, give a scent to the air and are secret masters of the world, and on the sides the Sadducees copy out the entries onto the stage;

they gather from the ground bits of myths generously forgotten over the fields, in the bins, on the roofs, by gods active in the heavens.

Simona-Grazia Dima
Armata ființelor mici. The Army of Little Beings

Parallel Texts

145

ori fiindcă roșesc la auzul cuvintelor de rușine.
Dar noi nu strângem iarba din scuarul acesta atât de pur,
ci alergăm spre orice ni se pare Lumea nouă
și ne trezim lângă aceiași comeseni,
la cheful de unde-am dispărut demult,
în toiul ciocnirii unor cupe de argint,
când pești săreau în jur. Suntem aduși să-l isprăvim,
să ne urmărim sporovăiala-ntretăiată de fulgi scânteietori,
de-asprimea unui aer adiind a jnepeni,
să ne turnăm în cupe unul altuia un vin
ce-nseamnă știință și descoperire.
Degeaba-am tot gonit, sub tălpi purtăm mereu covorul
de ființe mici învăluind pământul.

Often, on a bus, angels suck lollipops, down to the stick,
and silently leave without giving autographs. Criticized
for their starched coats, for their patched stockings,
or because they blush to hear words of shame.
However, we do not gather the grass from this square, which is
so pure,
but run towards anything we believe is the New World
and we wake up next to the same table companions,
at the party from which we disappeared long ago,
in the midst of clinking silver cups,
while fish were leaping around us. We are brought here to
finish it,
to continue our chatter interrupted by sparkling flakes,
by the harshness of a juniper breeze,
to pour into each other's cups a wine
which means knowledge and discovery.
We've been racing along in vain — we always carry under our
feet
the carpet of little beings which envelops the earth.

CONCERT DE SEARĂ

Și acum vom vorbi despre contaminări
și transmiteri, despre amânarea crimei
până la transmutarea ei în belșug,
despre tot ce uită de sine și
se îndepărtează de margini,
devenind TOAMNA,
spuse supraviețuitoarea, regina
lui octombrie, în Aula Magna
a Universității Fluide, și citi
mai departe, până ce vocea-i păru pierdută.
Clipoceea în ritm fratern bulboana verde-a
labirintului, în mijlocul odăii, dar inși micuți,
puzderie (elfi? bursucei?), îi sorbeau cu nesaț vorbele,
se făcea demonstrația unor suave echilibre
în cuve și mojar, și-a mentă răzbătea de foarte jos
suflul destins al Minotaurului, care se bucura
că, fără să fi fost ucis și nici măcar atins,
participa și el, prin zid, la muzica divină.

EVENING CONCERT

And now we are going to talk about contaminations
and contagions, about the postponement of the crime
until its transmutation into abundance,
about everything forgetting itself and
drawing away from the edges,
to become AUTUMN,
the survivor said, the queen
of October, in the Aula Magna
of the Fluid University — and read
on — until her voice seemed lost.
The green whirlpool of the labyrinth was rippling
fraternally, in the middle of the room, but tiny fellows,
a myriad of them (elves? little badgers?), were avidly listening to her
words;
the demonstration of a suave equilibrium was being made
in vats and pots, and from very low, like a breeze,
there came the mint breath of the Minotaur, who was enjoying the fact
that, without being killed or even touched,
he was also participating, through the wall, in the divine music.

CASA

E locul unde fiara se-aruncă asupra ta,
oricând poate izbucni crima,
iar rozei crescute din oglinzi sparte
îi e cenușă carnea.
Totuși, cel blând locuiește în voie
înăuntru, fără să-l tulbure
păienjenișul țevilor tristeții,
are alături provizii pentru toată viața,
„Ar trebui să porți și nume de măr”,
îl tachinează, pentru lăcomie,
ființe mici, din umbră, cântând
la mandoline. Dezleagă împreună seara
câte-un rebus, schițează labirinturi.
Nici gând să se destrame aurul mătăsii nevăzute,
petrecerea, aromele, la câte-un semn
întâmplător de anarhie: când urcă,
de pildă, un râset, din citadela
răsturnată, ori când țâșnește,
din măruntaiele timpului, un strigăt.

THE HOUSE

It is the place where the beast is throwing itself on you,
murder can burst out any time,
and the rose grown from broken mirrors
has ashes as its flesh.
However, the mild one lives freely
inside, without being troubled
by the gossamer of the pipes of sadness;
he has with him supplies for his whole life;
‘You should also be called an apple’,
the little beings tease him, because of his greed,
from the shadows, playing
the mandolin. They solve crosswords every evening,
together; they sketch mazes.
The gold of the unseen silk will not unweave,
nor will the party, nor the flavours, at one chance sign
of anarchy: when a laugh, for example, rises
from the overturned
citadel, or when a cry
springs from the bowels of time.

DRUM FĂRĂ PRAF

Printre nechezături de cai
și pufnetul maimuțelor,
printre-nțelepții îmbăiați în iazuri
și robele lor zdrențuite, extatice,
lăsate-n iarbă, printre câini purecoși,
ființele mici se strecoară cotit, în spirală.
N-au nume, poate, dar împreună-s chipul
cuiva care privește, de milenii, fix,
iar căile privirii sunt de neîntors,
cum se îndeasă lintița pe ape, implacabil.
Alunecă, măruntele, pe drumul fără praf,
eșarfă de paiete
fluturată-n clinchet.

ROAD WITHOUT DUST

Among neighings of horses
and the sniffing of monkeys,
among sages bathing in ponds
and their tattered, ecstatic robes
left in the grass, among flea-ridden dogs,
the little beings are meandering, in a spiral.
They have no names, perhaps, but together they are the face
of someone who has been staring, for millennia,
and the ways of their eyes are unchangeable,
just as duckweed thickens on water, implacably.
They are sliding, the little ones, on the road with no dust,
a scarf of sequins
fluttering and jingling.

Simona-Grazia Dima
Armata fiintelor mici. The Army of Little Beings
Parallel Texts
149

COPIL FĂRĂ UMBRAR

Copil fără umbrar
plutind pe-o mare de arșiți.
Abia când te-atacă
valul de văpaie
cazi în ceea ce ai visat:
în ape moi și clare,
netede, cu umbre de coral,
în dantele de purpură și de somn,
respiri, în sfârșit, în întuneric
și tihnă, între epavele-semințe
încolțind sub mângâierea
ființelor mici. Și iar te mătură
talazul secetei: devii nebun
și oropsit, dar te ridici încet
pe pietre limpezi, printre sargase
și tropot perfid, iar colții
incendiari ce ți se preling pe trup
îți Țes armură-ntruna. Când este gata
solzul ultim, numai o dată mai privești
în spate — marea ucigașă te-a ocrotit,
Ți-a dăruit răcoare.

CHILD WITHOUT SHADE

Child without shade
floating on a sea of heat.
Only when you are attacked
by the fiery wave
you fall into what you have dreamed of:
into soft, clear, smooth water,
with coral shadows,
in lace of purple and of sleep;
you are finally breathing in darkness
and rest, between the seedlike wrecks
sprouting under the caresses of
the little beings. And again you are swept
by the surge of drought: you become crazy
and dejected, but you get up slowly
onto clear stones, amidst sargassa
and perfidious scurrying, and the fiery
fangs that trickle down your body
continuously weave your armour.
When the last scale is ready,
you look back one more time
— the murderous sea has protected you,
has given you coolness.

PAȘI DE FURNICI

Un ropot vătuit și implacabil:
convoaie de furnici
spre inima adevărului,
tăind milenii fără sunet —
cupe de prafuri plumburii —
prin oarbe-avalanșe,
prin dune-ncolăcite pe grumazul oazei.
Apoi, o pauză,
cât foșnetul de frunză.
Și iar, acele armii de furnici,
infatigabile, în drumul spre focar.

ANTS' STEPS

A padded and implacable clatter:
convoys of ants
marching to the heart of truth,
cutting through soundless millennia —
cups of leaden dust —
through blind avalanches,
through dunes curled around the neck of the oasis.
Then — a pause,
for as long as the rustle of a leaf.
Again, those armies of ants,
indefatigable, on their way to the focal point.

CĂILE BEATITUDINII

Când pasu-nfundat în podmol
începe să răspundă unui dragon de aur subteran
și trupului nu-i pasă că-i var în stingere,
ne-apari, mamă a cuvintelor, umpli cerul,
uriasă, măreață, ocean arzător și lucios,
gravezi căile beatitudinii, meandre de păsări
cu hălci în plisc, numai tu poți înghiți
haite de lupi cu inimi de sticlă,
ce tropotesc fără preget, de nimic istoviți.
Dacă te zărim, mai avem viață, mai putem topi
gheața mohorâtă a visului.
Din mușchii de pădure —
armura în care stăm înveliți, ființe mici,
junghere bine tănuite, trimitem văpăi încete
gândindu-te gândindu-te
îți auzim plânsul
venim
am auzit plânsul
s-ar putea spune deci
c-am și sosit la tine.

ROUTES OF BLISS

When the foot sunk in mud
begins to respond to a subterranean golden dragon
and the body does not care that it is lime dissolving in water,
you appear, mother of words; you fill the sky,
huge, great, a burning and shining ocean;
you engrave the ways of bliss, the meanderings of birds
with chunks in their beaks; only you can swallow
packs of wolves with hearts of glass,
which are tramping ceaselessly, not tired by anything.
If we catch a glimpse of you, we still have life in us; we can still
melt
the bleak ice of the dream.
From the forest moss —
the armour in which we are wrapped, little beings,
well-hidden daggers, we are sending out slow flames,
thinking of you, thinking of you;
we hear your cry
we are coming
we have heard the cry,
so it could be said
that we have already reached you.

EXAMENUL

Mica ființă este adusă în fața examinatorului.
Ca la un semn, lumea prinde să se rotească
în jurul blândeții ei somptuoase, al râsului ei,
care aprinde o trenă de scânteii între cer și pământ.
Preceptorul se-apropie din ce în ce, dar nu reușește
să examineze. De uimire, aproape uită să vorbească.
Ciudatul școlar îl cercetează amănunțit în tăcere,
măinile-ncep să-i sclipască. Nimic nu-i lipsește
din cunoștințe, toate se aud simultan, gălgâind
amenințător, în sunete joase de furtună ori în
zvonuri subțirele de greieri. Cele învățate apar
aieva: coline cu petale concrescute armonice,
încât educatorul, năucit, se clatină de-atâta
virtuozitate și se așează, mortificat, pe-o laviță
de nori *Fractus*, unde mai simte doar o vâltoare
toarsă-n jurul capului, menghină circulară,
de netrecut. În timp ce mica ființă își arată știința
de parcă ar dansa pe vârfuri, îi pune nota maximă,
deși i se pare că a atins de mult erezia prin
desăvârșire și astfel, pe deplin împlătoșată, îi scapă,
spre a rămâne în necredința ei. Da, verificările
acestui buclucaș elev au fost în fiecare an spectacole

THE EXAM

The little being is brought before the examiner.
As if at a sign, the world starts spinning
around its sumptuous tenderness, around its laughter
which ignites a train of sparks between heaven and earth.
The preceptor gets closer and closer but he doesn't manage
to examine. In amazement, he almost forgets to talk.
The strange pupil scrutinizes him in detail, silently;
its hands begin to shine. Nothing is missing
from its knowledge; everything is heard simultaneously, gurgling
threateningly, in low storm sounds or in
fragile crickets's calls. The things learnt appear
as real — hills with harmonically growing petals —
so the educator, bewildered, is staggered by so much
virtuosity and sits down, mortified, on a bench
of fractus clouds, where he feels only a whirlpool,
swirling around his head, a circular and insurmountable
thumbscrew. While the little being is showing its knowledge
as if dancing on its tiptoes, he gives it the maximum grade,
although he believes it has long ago reached heresy by
perfection, and thus, fully shielded, it escapes,
to remain in its unbelief. Yes, the tests of this
troublesome student have been, each year, unforgettable

Simona-Grazia Dima
Armata ființelor mici. The Army of Little Beings

Parallel Texts

154

de neuitat. Dar ce rost vor fi avut ele pentru
această făptură devenită vârtej, care sculptează
și soarbe tot ce atinge, hanger călit și întunecat,
de o strălucire nespasă, pe fondul fulgerelor
cenușii-spectrale? Lovit, pedagogul se retrage
pentru multe veacuri în somn, cu fibrele-n freamăt.

shows. But what was the point of them for this
being which has become a vortex, which carves
and sucks up everything it touches, a hardened and dark dagger,
of an untold brilliance against pallid, grey
lightning? Struck, the pedagogue retires
for many centuries into sleep, his fibres thrilling.

BARDUL DIN ABSTRUS

Poetul oficial din orașul Abstrus,
cu brațele doldora de târguieli
și prinoase, cu chipul buhăit
de vinul protocolului,
cu ochii bulbucăți, busole anxioase
tatonând etern văgăuna — castelul
din care-s așteptați, cu aripi
de lilieci, mortuare, cu aripi de heruvimi,
criticii, bardul, chiar el, cu gândul
la beciul ticsit de gogonele, la boluri
de dulceață deasă, obligatorie, pusă
din vreme, cu frică, de femeia biciuită
a lacomei familii, urca athletic marmuri
spre-un loc care-l vrăjea, unde spera
să mai câștige încă, și nu știa:
acolo-și avea sediul
Academia ființelor mici,
altețe de Noremaion, și un puhoi oceanic
avea să-l măture în jos pe trepte.

THE BARD FROM THE CITY ABSTRUSE

The official poet of the city Abstruse,
with his arms crammed with bargains
and offerings, with his face swollen
by the wine served at the protocol,
with his eyes bulging, anxious compasses
eternally tapping the cave — the castle
from which the critics are awaited
with mortuary bats' wings, with cherub wings —
the bard himself, thinking
of the cellar crammed with pickles, thinking of the bowls
of thick, obligatory jam, made
beforehand, with fear, by the greedy family's
whipped woman, was climbing the marble steps
towards an enchanting place where he hoped
to win again, but did not know:
there was the headquarters of
the Academy of the Little Beings,
the highnesses of Noremaion, and an oceanic flood
would sweep him down the stairs.

UN CEAI CHINEZESC

Cu clinchet de bani, cădeau vorbe.
Noi, ființe mici, priveam din castelul
nostru de marzipan (Ce-i de râs? dacă
suntem războinici vestiți, nu putem sta
într-o locuință hazlie?), dam la o parte,
cu gest infinitezimal, perdeluța azurie
și vedeam: alte aniversări, de astă dată
„pentru flori ce-au atins fruntea curajoasă
a mijlocului, cărunta căutătură de vultur”
(spunea, în toast, Bardul). Vai, nu ne plăceau
florile în apogeu! Iubeam doar mugurii!
Se vorbea ca la un banchet, la o victorie
sau ca la teatru, până și-un ornament ascetic,
purtat de-un oaspete mai visător, fu răpit fără milă
și arătat fățiș, ca un evantai util, mânuit
ostentativ și diplomatic. Noroc că petrecerea asta
se dădea înspre zare. Am deschis deci prudent
ușița noastră scârțâitoare și-am pornit cătinel
spre grădină, să luăm un ceai chinezesc.

A CHINESE TEA

Like the clinking of coins, words were falling.
We, the little beings, were looking from our marzipan
castle (what's so funny? — if
we are famous warriors, can we not
live in a funny house?), we were drawing aside,
with an infinitesimal gesture, the azure curtain
and we saw: other anniversaries, this time
'for the flowers which touched the bold forehead
of the middle, the grey glare of the eagle'
(the Bard was saying, in a speech). Oh, we did not like
flowers in bloom! We loved buds only!
They spoke as at a banquet, at a victory
or at a theatre; even an ascetic ornament,
worn by one dreamier guest, was stolen mercilessly
and shown openly, like a useful fan, handled
ostentatiously and diplomatically. Luckily this party
took place in the distance. Therefore, cautiously,
we opened our creaking door and we started slowly
towards the garden, to take a Chinese tea.

REVELAȚIA

Pare că nu știe mult
(o ființă mică? aborigen? maestru?),
dar îți va spune totul.
Vrăjit, vei asculta: nimicuri,
concetti, planuri de mușuroaie, de imperii,
convoaie opulente de cuvinte,
sub cupole de nori *Lenticularis*,
apoi se pornește un vânt,
el se ridică, schițează un salut
și pleacă. Lasă în urmă o mireasmă
de pâine coaptă-n țeșt, ori de zambile,
de musturi proaspete. Uimit, ești sigur:
adevărul s-a revelat.

THE REVELATION

It seems he does not know much
(a little being? a native? a master?)
but he will tell you everything.
Enchanted, you will listen: trifles,
concetti, plans of anthills, of empires,
opulent convoys of words,
under domes of lenticularis clouds;
then the wind starts blowing —
he rises, traces a greeting in the air
and goes. He leaves behind a fragrance
of bread baked in a clay pot, or of hyacinths,
or of fresh juices. Amazed, you are sure:
the truth has been revealed.

ÎNVOIRE

Cei ce n-au venit să fie cu tot dinadinsul
„sinceri” și să declame „adevărul”,
ci să asculte adevăruri, cei sosiți
nu să vorbească, ci să participe,
cu fața niciodată albă, ci stropită
de unde cosmice în șerpuire,
copiii, băștinașii, ființele mici
și ceilalți necunoscători de numere,
care, cu nepăsătoare pioșenie, ies
ironic din trupuri jubilate,
lăsându-le la mal de ape,
și nu-și clamează-nvățătura,
nici jindul de a ști,
ei toți nu uită
să ceară-ngăduință de la cer
pentru a mângâia pământul.

PERMISSION

Those who have not come to be by all means
‘sincere’ and proclaim ‘the truth’,
but to hear truths, those who have arrived
not to talk, but to participate,
their faces never white but sprinkled
with winding cosmic waves,
the children, the natives, the little beings
and all the others, ignorant of numbers,
who, with careless piety, are going out
ironically from their jubilant bodies,
leaving them on the shores of waters,
and they do not proclaim their learning,
or their longing to learn;
they will never forget
to ask permission from heaven
to caress the earth.

Simona-Grazia Dima
Armata fiintelor mici. The Army of Little Beings

Parallel Texts

159

SOLI DIN NOREMAION

Făpturi rătăcite din cerescul oraș Noremaion
salvează pe neștiute, de la combustia instantanee,
orașul de jos, Abstrusul de iască: țânci radioși, ocupați
cu întreprinderi de farmacie, femei rămase-n
spațiul interior, aproape neizbucnite-n forme,
spre a hrăni pe îndelete imperii nevăzute,
prinți ai blândeții lucrurilor, ce nu pășesc afară
decât spre-a dărui noblețea veritabilă, iar nu
prețiozitatea, ființele mici, maestrîi, luminițe
prezente-n scuaruri, cofetării, în interstițiile
înverzite dintre pietre, glumețul Oarecine, călăuză
de copii, hanseaticii, o clipă dezveliți din nori,
impenetrabili în vehicule cerești, oștirile secrete
de caligrafi, copişti, de pictori, tipografi, gravori
și astronomi care sondează cerul viforos prietenește,
relaxați, ca pe-o rețetă de plăcintă, restauratorii
de tablouri, vasali ai unei munci divine — când apar
falii incandescente în zidurile centrale din Abstrus,
cineva cu chei străvezii la brâu restaurează necurmat
un tablou, iar pe hârtie irizată sunt desenate-n tihnă,
familiar, ca într-un tort de frișcă, primejdiile cerești,
spre a sluji de-avertisment înaripaților ce vor călători

MESSENGERS FROM NOREMAION

Creatures from the heavenly city of Noremaion,
lost here, in the lower city,
are saving this Abstruse of tinder, unknowingly,
from spontaneous combustion: joyful children, busy
with pharmaceutical undertakings, women left
in their inner space, not quite breaking out into their forms,
in order, slowly, to feed the invisible empires,
princes of the gentleness of things, who do not walk out
except to offer true nobility, not
preciousness, the little beings, the masters, little lights
present in squares and confectioneries, in the greening gaps
between stones, the joking Everyman, a guide
for children, the Hanseatics, uncovered from the clouds for a moment,
impenetrable in heavenly vehicles, the secret armies
of calligraphers, copyists, of painters, printers, engravers
and astronomers, who are scrutinizing the stormy sky in a friendly way,
relaxed, as in a pie recipe, the restorers
of paintings, vassals of a divine work — when incandescent fissures
appear in the central walls of Abstruse,
somebody with transparent keys on his belt continually restores
a painting, and the heavenly dangers are secretly drawn in peace
on iridescent paper, familiarly, as in a cream cake,

Simona-Grazia Dima
Armata ființelor mici. The Army of Little Beings

Parallel Texts

161

curând, iar un om aparent dizarmonic, prea gras,
învârte
suav roțițe de cristal în iatacul marilor mecanisme,
cărturari extatici ai științei adâncite-n sine, ai elixirului
iubirii, nu mai vorbesc, doar susură, ca sub pasaje
tiranice,
sub cuburi de granit, în lunecos clastru, pământul să
își
poată regăsi răcoarea și să-nflorească deodată
cu toți cei de deasupra.

to serve as a warning for the winged ones, who will travel
soon, and a seemingly disharmonic man, too fat, is gently turning
crystal wheels in the bed chamber of large mechanisms,
ecstatic scholars of a self-aware science, of the elixir
of love, are no longer talking; they are just warbling, as through
oppressive
passages,
under cubes of granite, in slippery seclusion, so the earth
can find its coolness and suddenly blossom
together with everyone above.

LACUL

Și-mi veți arăta lacul, insondabil, rece.
În negrul lui se-ajunge
pe scări în spirală, în adâncuri, ca-ntr-un puț
(jos nu mai e om, nu mai e înger s-aștepte).
Încercați să mă duceți cu vorba, să nu cobor.
Iar eu stau pe mal și râd în hohote,
pregătindu-mă, orice ar fi, să intru.
Pășesc pe treapta ancestrală. Îmi apare
de îndată-n brațe micul zeu auriu,
nesimțitor la ezitări și cețuri.
El nu ia în seamă neapărat prezentul, ci rădăcina
suverană. Însă alege cu ochii,
spre a-și dărui iubirea, la tot ce este, fără părtinire.
Și câte n-ar putea fi! Ceea ce se întâmplă
e o toană sezonieră trecând încet prin
fiecare om, o plasă întretăiată de sclipiri.
Dar ceea ce există într-adevăr stă ca un prunc auriu,
gângurind, aproape nemișcat, în brațele noastre.

THE LAKE

And you will show me the lake, unfathomable, cold.
In its blackness one can reach
on spiral stairs, into the depths, as if into a well
(below there is neither man, nor angel waiting).
You are trying to take me in, so that I do not descend.
And I sit on the shore laughing out loud,
preparing myself to go in, no matter what.
I walk on the ancestral step. Immediately,
the small golden god appears in my arms,
insensitive to hesitations and mists.
He does not necessarily consider the present, but the sovereign
root. However, he chooses with his eyes,
in order to give his love to everything that is, without bias.
And so much more could be! What happens
is a seasonal whim going slowly
through every human, a mesh broken by flashes.
But what really exists lies like a golden infant,
babbling, almost motionless, in our arms.

ARMURA DE LACRIMI

Ce se zărește licărind în iarbă?
Eroul, impermeabil în lacrimă,
așteptându-și ora.
În cămașa ei plumburie,
mai apărută e lacrima
decât tot aurul lumii.
Armata de copii îl înconjoară
pe cel tăcut, care îndeplinește
ritualul suferinței,
în bobul său de lichid metalic.

THE ARMOUR OF TEARS

What can be seen glimmering in the grass?
The hero, tearproof,
waiting for his time.
In its leaden shirt,
the tear is better protected
than all the gold of the world.
Armies of children surround
the quiet one, who performs
the ritual of suffering,
in his drop of metallic liquid.

DUPĂ BAL

„Nu știu ce s-a întâmplat cu salonul acela
din care au dispărut doamnele în rochii de
culoarea oglinzii”, spune micul paznic al castelului.
„Din el, de trei zile de când îl păzesc fără preget,
ies fulgere și pânze de fum. Sunt semne
că purcede o mare mlaștină, dinspre
salonul englez se aude deja tânguirea găștei
sălbatică. Și cred că regina balului a devenit
o simplă hieroglifă albă, schițată în joacă
de un înțelept ce savura simbolul lebedei,
și strălucirea ei abstractă îmbrățișează de sus,
protector, domeniul, nimicindu-l totodată
prin zborul acesta imperceptibil. Nu mai știu
cât a trecut de la finele balului, îmi amintesc
doar de domnii cu mâini încheștate pe lornioane
de argint, de femeile ce-și ridicau prea zelos
colțul rochiei, în dans, mulate pe cadențele
sociale. Dansatorii umpleau conștiincios
aerul saturat de uleiuri care lăsau pe mâini
presimțirea solzilor ineluctabili. Sala de petreceri
era, da, prea încinsă, prea zăvorâtă de gesturi neclare
(ocheade acvatice, vorbe cu jumătăți de viață,

AFTER THE BALL

‘I do not know what has happened to that drawing room
from which the ladies in mirror-coloured dresses
have disappeared’, says the little guardian of the castle.
‘Lightning and webs of smoke have come out from the castle,
in the last three days, while I have been guarding it ceaselessly.
There are signs that a great swamp is forming;
from the English drawing room the lamenting of the wild goose
can already be heard. And I think the queen of the ball has become
a simple white hieroglyph, sketched playfully
by a wise man, who was enjoying the symbol of the swan;
and her abstract glow embraces the area
from above, protectively, also destroying it
with its imperceptible flight. I no longer know
how long it has been since the end of the ball, I only remember
gentlemen with hands clenched on silver monocles and
women who raised the hems of their dresses,
too zealously, dancing, moulded by social
cadences. Conscientiously, the dancers filled
the air saturated with oils that left on their hands
the unavoidable feeling of scales. The party room
was, yes, too hot, too closed in by unclear gestures
(aquatic glances, words half alive,

Simona-Grazia Dima
Armata ființelor mici. The Army of Little Beings

Parallel Texts

165

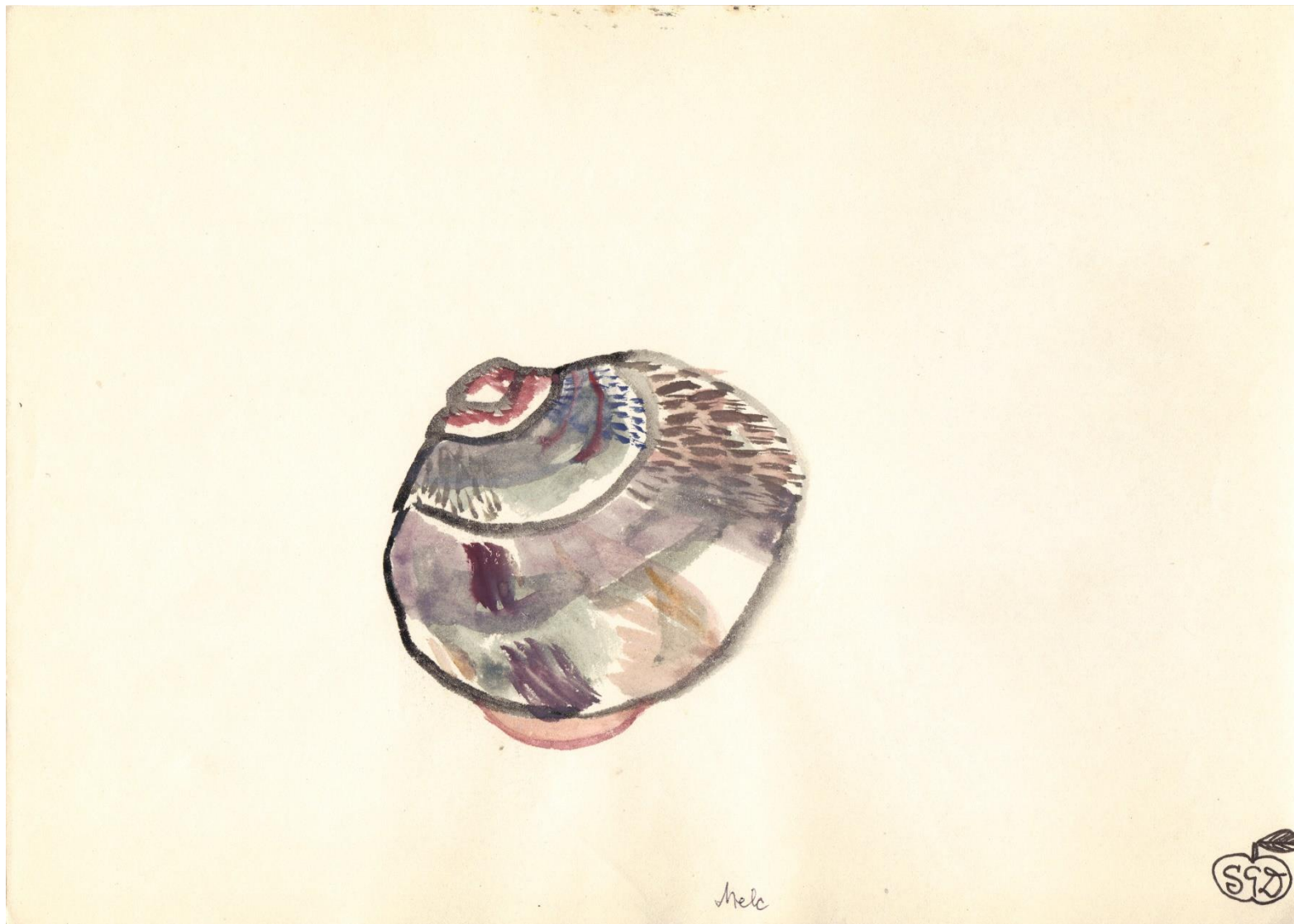
spice neculese de pe miriști fatidice). Am căutat
un prilej să ies la aer curat, iar acum știu:
al nostru va rămâne locul, petrecăreții au plecat,
vremea i-a dezlânat, le-a desfăcut preaîncordatele
legături — ah, geana aceea trandafirie de lumină,
vestind bogăție de ape și pești — al nostru va fi locul”,
repetă micul paznic și-l ridică de ceafă, dintr-un
coș de nuiete artistic împletit, pe fratele lui,
animalul ceresc, care nu se lasă ușor înfățișat
audienței, ci doar într-un târziu consimte
să-și dezvelească ochii de viezure malițios,
încă ținându-se strâns cu gheruțele de
marginea coșului, visând nepotolit,
pe locul petrecerii,
întinderi de ape și belșug de pești.

ears of wheat unpicked from fatal fields). I looked
for an opportunity to go out into the fresh air and now I know:
the place will be ours, the party-goers have left;
time has loosened them, has unleashed their overstrained
links — oh, that rosy ray of light,
predicting wealth of water and fish — ours will be the place’,
repeats the small guardian picking up his brother
by the collar of his shirt, from an artistically woven basket —
a heavenly animal who does not easily let himself be seen
by the audience, but only later consents
to expose his malicious badger eyes,
still clutching the edge of the basket
with his little claws, while dreaming unabated,
in the place where the party was,
of expanses of water and plenty of fish.

Simona-Grazia Dima
Armata ființelor mici. The Army of Little Beings

Parallel Texts

166

TAINA ÎNVĂȚĂTURII

În zadar își face griji maestrul.
Ființele mici sunt cele care îndeplinesc
taina învățaturii. La picioarele lui —
până-n zare, un câmp auriu: capetele lor
adormite, dar cu mintea trează. Ici-colo
o aripioară, o zbenguire de elitre tari.
Între păsări feerice, pe stânci,
ele sunt seva suflării,
ele ciupesc în veșnicie
corzile de tăcere ale înțelepciunii.

MYSTERY OF LEARNING

In vain the master worries.
The little beings are those that fulfil
the mystery of learning. At his feet —
a golden field stretching up to the horizon: their heads
are sleeping while their minds are awake. Hither and thither
a little wing, a frolic of hard wing-covers.
Among magical birds, on the rocks,
they are the sap of breath;
they strum, eternally,
the silent strings of wisdom.

Simona-Grazia Dima
Armata ființelor mici. The Army of Little Beings

Parallel Texts

168

PACE

Copilul,
mereu
în haine de noapte,
mereu
sperând
în odihna lumii.

PEACE

The child
always
in night garments,
always
hoping
for the world's rest.

ÎN TRUNCHIUL CUVÂNTULUI

În cel mai tânăr inel al copacului,
acolo unde crește viitorul, cu trosnet și scăpărări
de scânteii, stau ființele mici,
martore la facerea cuvântului,
cu urechile astupate cu verdeață,
să nu audă sirenele vorbelor,
larva vocilor ce nu cunosc decât legea urmăririi,
și se nasc obraznice și fără speranță,
flori albicioase, repede măturate de ploi.
Dar cuvântul iese din seve
și scrutează de pe creste câmpia,
după ce s-a umilit prin tăcere
și s-a umplut de forță.
Prigonitorii adulmecă belșugul adierii
și, nemaștiind că au hulit vreodată,
înfulecă în grabă speranța proaspăt înfrunzită.
Doar ființele mici se țin de cuvânt ca de părinți,
hrănindu-l cu pământ și iubire.
Ele urcă în barca lui greoaie, din trunchi de copac,
care se lasă lent, silențios, pe ape.
Și văd în jur, pe maluri, puzderiile devorate de foc
și zarvă, nutrite din moștenirea cuvântului.

IN THE TRUNK OF THE WORD

In the tree's newest ring,
where the future grows, with creaking and flashes
of sparks, little beings live,
witnesses to the creation of the word,
their ears plugged with greenery,
in order not to hear the sirens of words,
the noise of voices that only know the law of pursuit,
and are born impudent and hopeless,
whitish flowers, quickly swept away by the rains.
But the word comes out of sap
and scrutinizes the plain from the ridge,
after it has humbled itself through silence
and has filled up with strength.
The persecutors sniff the abundance of the breeze
and, not knowing that they once blasphemed,
they rapidly devour the hope, which is freshly in leaf.
Only the little beings hold to the word as to parents,
feeding it with earth and love.
They climb into its heavy boat, fashioned from a tree trunk,
which slips silently onto the waters.
And they look around, on the banks, at the multitudes consumed by
fire and uproar, nurtured from the heritage of the word,

Simona-Grazia Dima
Armata ființelor mici. The Army of Little Beings

Parallel Texts

170

neștiind ce mănâncă, în uitarea a tot ce a fost.
Fără să le pese de privitorii ce la surprind deșănțarea.

not knowing what they eat, forgetting everything that has been —
without caring about onlookers who surprise them in their
shamelessness.

INTERVIUL

Bătând din picior, exegetul îl așteaptă
pe faimosul poet. Se uită la ceas. Ce întârziere!
Dacă-ntr-o oră nu termin interviul, se strică
programul de după-amiază. Ședința pentru traduceri.
Echipa finlandeză. Nu înțelege de ce i s-a spus
să aștepte în această uliță negustorească ticsită,
străbătută de șarete trase de măgăruși. De ce
nu i s-a indicat, bunăoară, casa maestrului
sau locul său de muncă, distins, civilizat,
cu portari politicoși, cu figuri onorabile,
trecând ca-n transă, de mândria de a fi
colegi cu maestrul. Ar fi stat comod în fotoliu,
ar fi băut o cafeluță și un cocktail bine dozat
de secretare nurlui... Hmm! Acel impresar dubios
al poetului, un fel de stârpitură vicleană
semănând a iepure, cu ochii roșii, inflexibili,
fixând întâlnirea în acest loc imposibil!
Cât praf aici, izbucnind de pe stivele de grâne
puse-n mișcare, veșnic răvășite. Și ce nechezături
stridente și strănuturi de cai! Dar ce curioasă
apariție, ieșind pe ușa magazinului cu articole
de menaj: un maldăr de pachete, de butoaie enorme

THE INTERVIEW

Stamping his foot, the critic is waiting
for the famous poet. He looks at his watch. He is so late!
If I do not finish the interview in an hour, the afternoon
programme
is ruined. The meeting about translations.
The Finnish team. He does not understand why he was told
to wait in this crammed commercial street,
busy with donkey-carts. Why
wasn't he directed to the master's house, for instance,
or his place of work, a distinguished, civilized place,
with polite porters, with honourable faces,
passing as if in a trance, proud of being
colleagues of the master. He would have sat comfortably in
the armchair,
and would have drunk a cup of coffee and a cocktail, well-
made
by attractive secretaries... Hmm! That dubious agent
of the poet, some sort of cunning bastard
resembling a rabbit, with red, inflexible eyes,
setting the meeting in this impossible place!
So much dust here, rising from the piles of grain,
shifting, always scattered. And what strident neighing

Simona-Grazia Dima
Armata ființelor mici. The Army of Little Beings

Parallel Texts

172

pentru murături, de tingiri, de boluri și gălețușe,
nici nu se mai vede cine-l poartă. Deodată trei
inși mici, cu mutrișoare de vulpi, își scot chipiele
și salută respectuos: Sărumâna, maestre! Rămân
o clipă în adorație, apoi pleacă nesfârșit de lin,
i se pare că zărește trei codițe roșii-argintii,
imponderabile, dansând în aer. Se ia după ei, întreabă:
Acela era marele poet? Sigur, nu știati? E ziua lui
de aprovizionare, singura când vine la oraș. E
toamnă, ne grăbim să ne desăvârșim proviziile.
O cotesc după un colț, dispar. Pe exeget îl trec fiorii.
Făptura încărcată înaintează. Îi deslușește cipicii roșii,
călcând măiestru caldarâmul cenușiu, spuzit de nisip.
Îl oprește. Răsare un căpșor rotund, cu două urechiușe
cenușii, îmblănite. Vai, renumitul scriitor e un bursucel!
Rănit în suflet, dar resemnat, analistul îi propune
să-l însoțească acasă, unde-l va intervieva, se subînțelege.
(Nici nu mai îndrăznește să menționeze asta). Pufnind,
maestrul consimte și-i dă să care două butoaie.
Drumul e lung, spune. Pornesc împreună. Eruditul nu
prididește să se țină după micul animal care fuge ca gândul,
pufăind furios. Să scoatem întrebările, cugetă.
Dar la nimic nu-i folosește tot ce-a-nvățat, inutile
îi par acum tabelele cu algoritmii pregătiți din timp.
Își mușcă mereu limba să nu întrebe: cine v-a făcut

and snorting of horses! But what a curious
apparition, coming through the door of the grocery store:
a pile of packages, of huge casks
for pickles, a pile of frying pans, bowls and buckets –
you cannot even see who is carrying it all. Suddenly, three
little fellows, with foxy faces, take off their caps
and greet respectfully: Good day, master! They stand
in adoration for a moment, then leave infinitely quietly;
it seems to him he sees three red-silver tails – imponderable,
dancing in the air. He goes after them, asking:
Was that the great poet? Of course, didn't you know? It is his
day
to get supplies, the only day when he comes to town. It is
autumn, we are rushing to finish getting our supplies.
They go round the corner, they disappear. The critic feels
chills.
The overloaded creature comes forward. He sees its red
slippers,
stepping artfully on the grey pavement, covered with sand.
He stops it. He sees a round head, two grey, furry ears.
Alas, the famous writer is a little badger!
Wounded but resigned in his heart, the analyst proposes
to accompany it home – to interview it, it is understood.
(He does not even dare to mention it.) Sniffing,
the master agrees and gives him two casks to carry.

Simona-Grazia Dima
Armata ființelor mici. The Army of Little Beings

Parallel Texts

173

cipicii aceștia magnifici? Puiul meu e flămând,
mormăie maestrul. Scuzați, cine e puiul? Păreți, hmm,
atât de tânăr... E un animal mic, geamăn cu mine,
încredințat mie spre a-i purta de grijă. Tot bursucel?
Îi scăpă fără voie. (Poetul se face că nu aude)
Cine știe ce șotii, ce prostii face la ora asta!
Să grăbim pasul. Nu scăpa butoiul. Ce veți pune în el?
Murături! Puiul le iubește la nebunie! În zilele
de iarnă, când veverițele mușcă din bureții crocanți
stivuiți în bârlog de cu toamna, puiul stă ca un rege
pe terasa noastră drapată cu promoroacă și mănâncă
murături cu cartofi fripți. Ce zile! Ce albastru pe cer!
Răcoros, inițiat, numai ace de sticlă! Ce apusuri!
Fii atent să nu cazi în groapa aceea, capcană ascunsă,
pentru animale mari, îi spune și-l apucă de gulerul fracului,
trăgându-l din abisul unde aluneca destins, fără să știe.
Și drumul duce printre dealuri, peste izvoare.
I se amestecă-n cap întrebările din tabele: „Cu ce mari
curente din istoria literaturii aveți afinități? La ce vârstă
ați început să scrieți? Care sunt personalitățile
cu un important rol formativ în cariera dumneavoastră?
Ce înrâuriri ați suferit, ce scriitori v-au influențat?
Când ați debutat? Reluați, vă rog, aceste momente marcante,
le cunoaștem, dar dorim un punct de vedere subiectiv,
interior”. Întrebările i se scurg mecanic prin creierul

The road is long, it says. They start together. The scholar
strives to keep up with the little animal that runs like the
wind,
puffing furiously. Let's ask the questions, he thinks.
But everything he's learnt seems useless now, just like
the algorithm tables, prepared beforehand.
He's constantly biting his tongue to stop himself asking: who
has made these magnificent slippers? My cub is hungry,
the master is humming. Sorry, who is the cub? You seem,
hmm,
so young... it is a small animal, my twin,
entrusted to my care. 'A little badger, too?'
he says unintentionally. (The poet pretends not to hear.)
Who knows what tricks, what jokes it is playing right now!
Let's hurry up. Don't drop the cask. What will you put in it?
Pickles! The cub loves them madly! On winter days,
when squirrels take bites from the crispy sponges
stacked in the den since autumn, the cub sits like a king
on our terrace draped in hoarfrost and eats
fried potatoes and pickles. What days! How blue is the sky!
So cool, so esoteric, only glass needles! What sunsets!
Be careful not to fall into that pit, a hidden trap
for large animals, it tells him and grabs him by the collar of
his dinner jacket,
pulling him from the abyss into which he was slowly slipping,

Simona-Grazia Dima
Armata ființelor mici. The Army of Little Beings

Parallel Texts

174

vidat. Îl adorm, exegetul le amână. Și totuși, vrea să-și scoată stiloul, să marcheze drumul, pentru mai târziu. Însă acesta i s-a transformat în acadea. Sub ochii lui, capacul se aburește încet și se preschimbă-n zahăr, strigă la el să-și bage mințile-n cap, dar nu poate să oprească procesul. Acum calea șerpuiește de-a latul muntelui, pe niște lătețe înfipite în piatră, deasupra prăpăstiilor. Grătarul acela la ce servește? se mulțumește să întrebe, despre unul din obiectele duse de maestru. E un dispozitiv de tăiat pâinea. Puiul obișnuiește s-o taie voios, cu lăbuțele fluturând, și firimiturile zboară-n patru vânturi. Le vom reține, vom face din ele, delicioase sufleuri. Am ajuns. O căsuță joasă, una cu copacul, poartă rotundă. Sunet de scoarță zgâriată. Miros de mușchi reavăn. Se deschide. Doi ochi mici de jar, scormonitori. Chip minuscul, obraznic, lăbuțe smolite, cu gheruțe transparente. Ai venit, mama! Urlete de nedescris. (Șoc. Evident, maestrul e băiețel! Exegetul — amețit, cumplite dureri de cap, leșin iminent). Micuțul înhață butoaie, pachete, aleargă întruna, până-n fundul casei și înapoi, exultând. Mulțumesc foarte mult, rostește politicos poetul și-i ia din mână cele două butoaie. Micuțul va fi fericit. La revedere. Sunet de ușă închisă. Liniște, aerul pădurii, moale, suav, întremător și clar. Criticul singur, deznădăjduit. Unde e interviul? Dar calea

without knowing.

And the road continues through hills, over streams.

Mixed questions from his tables are running through his head:

With what great currents in the history of literature do you have affinities?

At what age did you start writing? Who are the personalities who had an important formative role in your career?

What influences have you been subject to, what writers have had an impact

on you? When did you have your debut? Please, tell us about these

important moments; we know about them but we would like a subjective point of view, from the inside.

Questions are running mechanically through his empty brain.

They make him fall asleep, and the critic postpones them.

And yet, he wants to take out his pen, to mark the way, for later.

But it has turned into a lollipop. Under his eyes,

its cap is slowly blurring and is transforming into sugar:

he shouts at it to knock some sense into its head, but he

cannot stop the process. Now the path winds along the side of

the mountain, on some stakes driven into the stone, above

the precipices. What is that grill for? he just asks

about one of the objects carried by the master.

Simona-Grazia Dima
Armata ființelor mici. The Army of Little Beings

Parallel Texts

175

înapoi spre oraș? Dar locuința maestrului? Numai copaci
intacți... și, pe deasupra, scos din minți, își dă seama
că poartă pantaloni bufanți, un fel de spielhosen
până la genunchi, dintr-un material cu buline.

It is a bread cutting device. Usually, the cub
cuts it cheerfully, with waving paws, and crumbs
fly all over the place. We will keep them and make delicious
soufflés out of them. There we are. A low little house
part of a tree, a round door. A sound of bark being scratched.
A smell of wet moss. The door opens. Two small, fiery eyes
are piercing. Tiny, naughty face, pitchy paws,
with transparent little nails. There you are, mother!
Indescribable cries.

(Shock. Of course, the master is a boy! The critic is
dizzy — horrible headaches, imminent fainting.) The little one
grabs the casks and the packages and keeps running
into the house and back, exulting. Thank you very much,
the poet says politely, and takes the two casks from his hands.
The little one will be happy. Goodbye. The sound of a closed
door.

Silence, forest air — soft, sweet, refreshing and clear.

The critic is alone, disappointed. What has happened to the
interview?

What about the way back to town? What about the master's
house?

Only intact trees... and, moreover, out of mind, he realizes
that he is wearing baggy trousers, a kind of spotted
pantaloons.

Simona-Grazia Dima
Armata fiintelor mici. The Army of Little Beings

Parallel Texts

176

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttlc.ro>
The University of Bucharest. 2015

ORA ALBĂ

În spectacolul schimbător
al teatrului mereu prezent pe domenii,
ființele mici înaintează pe tabla de joc,
măsurând cu iubire pământul. Ridică ochii
în ceața de aur, spre inima formelor,
unde mulțimi, dând din cap a încuviințare,
dansează proaspete în vânt.
Ființele mici cunosc făptura de aer,
unică și apropiată, nașterea neîntreruptă
i-o-nvăluie în adieri și sufluri argintate.
În alb și finețe, adăpostesc
tiparul crud a ce la seamănă
și a ce nu le seamănă,
spre a-l crește, carne din carnea lor,
topită în mierea tainică a recunoașterii.
Ora albă le face acum semn să stea o clipă
și iată-le minunându-se iar de oceanele
de creaturi ivite până-n zare,
care spun da și înfloresc.

THE WHITE HOUR

At the changing show of the
theatre, always present on the domains,
the little beings advance on the play board,
measuring the earth with love. They lift their eyes
into the golden mist, to the heart of shapes,
where crowds, shaking their heads in acceptance,
are dancing freshly in the wind.
The little beings know the creature of the air,
unique and close — whose continuous birth
they wrap in breezes and silver blasts.
In white and fineness, they shelter
the raw pattern of what resembles them
and what doesn't,
to grow it, flesh of their flesh
melted in the mysterious honey of recognition.
The white hour is now signalling them to wait for a moment
and here they are, marvelling at the oceans
of creatures arising up to the horizon,
who say yes and flourish.

LECȚIE ÎN CRÂNG

Maestrul vorbește
ucenicului său,
animalul copil,
care cântă la harfă.
Ca răspuns, acesta își înfășoară
cununa de flori, vesel,
în jurul trupului,
în formă de cochilie,
iar firele blănii prind
să i se aurească la vârf.
Cine ar ști să spună
dacă a înțeles sau nu?
(blând se frământă
maestrul în tăcere).

LESSON IN THE GROVE

The master speaks
to his disciple,
a baby animal
playing the harp.
In response, the animal wraps
the wreath of flowers, happily,
around its body,
like a shell,
and the hairs of its fur start
to become gold at the tip.
Who could say
if it has understood or not?
(the master is worrying gently,
in silence)

POM ÎN CETATEA DE PIATRĂ

Cei care n-au râs niciodată de ei înșiși
nu știu ce e o ființă mică. Dacă ai ceva
de vorbit cu ei, trebuie să mergi îmbrăcat în
semitonurile standard (doamne
ferește să fii în straiile copilărești). Și chipul
să-ți semene tot mai mult a vreun fruct exotic,
fin, chihlimburiu. Da, masca-ți reușește,
dar e străbătută de râset, ca și cum mâna
ta stângă, apocrifa, ar înflori candid,
pom scandalos în mijlocul unei cetăți de piatră,
în aerul pur unde nu s-a auzit de competiții
și cuceriri. Plutind deghizat în lumea lor,
ți-o vei zidi răbdător pe a ta. Vei izbuti,
poate, să le pari un „ins elevat”, dar stilul tău
de fata morgana dispărând uleios în nisip
îi va neliniști profund. Vor tremura ușor la vederea ta,
ca-n preajma unei vechi, foarte vechi stirpe,
vor face pentru tine ceva, fără a se clinti
din adăposturi, zgâlțâiți de friguri,
te vei păstra tu însuși până la sfârșit.

A TREE IN THE STONE FORTRESS

Those who have never laughed about themselves
do not know what a little being is. If you have something
to talk about with them, you must go wearing
the standard semitones (God forbid that you should be wearing
childish garments). And your face must
increasingly resemble some exotic, fine,
amber-coloured fruit. Yes, your mask is successful
but it is pierced by laughter, as if your apocryphal,
left hand, bloomed candidly, becoming
an infamous tree in the middle of a stone fortress,
in the pure air where no one has heard of competitions
and conquests. Floating in disguise in their world,
you will patiently build yours. You will succeed,
perhaps, in being considered someone ‘educated’, but your style
of illusion vanishing like oil in the sand
will make them deeply anxious.
They will tremble slightly at the sight of you,
as if in the presence of an old, very old family,
they will do something for you without moving
from the shelters, shaken by fever;
you will keep yourself safe until the end.

IMN CĂTRE MUNTE

O, munte, părinte cărunt,
ne închinăm ție,
apărați de bogăția codrilor.
Ține-ne mai departe sub cortul strășniciei tale
pe toți, copiii tăi iubiți,
acoperiți de moarte și mister,
gingașii, ostașii neînarmați,
arzând de mânie împotriva întunecării,
mistuiți de credința în tine.
Noi, trenă de hârciog, jderi și râși,
pornind clătinat pe aleea pădurii,
cu voaluri de borangic
peste blana deasă și încăpățânată —
sufletele noastre îmbătate de iubire
se pierd în inima puterii tale!

ODE TO THE MOUNTAIN

O mountain, our old father,
we worship you,
protected by the richness of the woods.
Keep us forever under the tent of your severity,
keep us all, your beloved children,
covered by death and mystery,
tender, unarmed soldiers,
burning with wrath against darkness,
consumed by faith in you.
We, a train of hamsters, martens and lynxes,
starting falteringly on the forest path,
with silk veils
over our dense and stubborn fur —
our souls drunk with love
are fading away in the heart of your power!

Simona-Grazia Dima
Armata fiintelor mici. The Army of Little Beings

Parallel Texts

181

ÎNTÂLNIREA CU ÎNGERUL

Noaptea, când razele se adună în spatele oglinzilor,
apare drumul, scăldat de ploaia lui martie,
pornești pe el cu pas lent, nu mai grăbit ca apa,
îmboldit de soliile zilei. De-o parte și de alta
lucesc castele pe câmpuri fertile,
ți-e teamă că priveliștea se va destrăma,
căci pare durată din solzi jucăuși
ori din cioburi de caleidoscop.
Clipocesc luminile ațipite în iazuri,
vechimea-i însă trează:
strămoșii cu priviri arzătoare,
în cămăși albe de in, cărturari și haiduci,
țin nemișcați puști înflorite,
pe care se încolăcește vântul.
Neîndoielnic, a avut loc o victorie,
parcă nici n-ai știut de vreo bătălie.
Luptele vor fi fost domoale și tandre,
biruința nu poate avea niciun alt înțeles.
Te cuprinde o clipă, copilărește,
frica pentru bunul tău, ce caraghios,
nu mai ai nimic, mergi apărat
de o necuprinsă esență, de veacuri pritocită,

MEETING WITH THE ANGEL

At night, when rays of light are gathering behind mirrors,
the road can be seen, bathed in March rain;
you start walking on it with a slow step, not faster than water,
urged by the day's news. On one side and on the other
castles are shining forth on fertile fields;
you are afraid that the landscape will disintegrate,
as it seems built from waving scales
or from the broken pieces of a kaleidoscope.
Dozing lights are murmuring in the ponds,
but the elderly ones are awake:
ancestors with burning glances,
in white linen shirts — scholars and outlaws —
are holding their flowering rifles motionlessly,
wrapped by the wind.
Undoubtedly, a victory has taken place
although you never knew of any battle.
The battles may have been gentle and tender;
victory cannot have any other meaning.
For one moment, you are overwhelmed, like a child, by
the fear for your possessions — how funny —
as you no longer have anything; you walk protected
by an immense essence, decanted for centuries,

Simona-Grazia Dima
Armata ființelor mici. The Army of Little Beings

Parallel Texts

183

gol în aburii calzi care te-nvăluie
într-o știință arhaică.
Prietenii au lucrat pentru tine
și ce se întâmplă a trecut prin cuvânt,
să te poată însoți.
Te copleșește cascada semințelor pierdute cândva
și nu departe, cei de care te-ai despărțit
te așteaptă rumeni, tropotind de nerăbdare.
Te apropii, caști fericit,
ai găsit totul transformat în vin,
muncile s-au îndeplinit,
fiindcă ai făcut odată un legământ în ființă
și el s-a pornit singur să rodească.
Elixirul jubilează în jerbe clare,
protectorii tăi n-au stat degeaba,
văzduhul e plin de făpturi ce-așteaptă
să fie recunoscute, fiecare în aventura
și legea ei. Se întâlnesc aici pentru prima oară,
tu ești cel ce le unește într-un cămin,
capetele lor plecate sub ochii tăi
alcătuiesc un covor viu
întruna reînnoit în beznă.
Ofezi, viața s-a descătușat din tine,
în sfârșit, zăngăne o poartă ruginită,
atât de calm, atât de uitat.

naked in the hot steams which engulf you
in an archaic science.
Your friends have worked for you
and what has been happening has been filtered by the word,
so that it can accompany you.
You are overwhelmed by the cascade of long lost seeds.
and not far away those that you left behind
are waiting for you with rosy faces, clattering with impatience.
You draw close, you yawn happily,
you have found everything turned into wine,
works have been completed,
because you once made an oath
and it has started, of itself, bearing fruit.
The elixir exults in limpid sheaves —
your protectors have not worked in vain;
the air is full of creatures waiting
to be recognized, each in its own adventure
and law. They are meeting here for the first time;
you are the one who unites them in a home —
their heads bowed beneath your gaze
form a living carpet,
constantly renewed in the dark.
You sigh — life has broken free from you,
finally; a rusty gate rattles,
so calm, so forgotten.

Simona-Grazia Dima
Armata ființelor mici. The Army of Little Beings

Parallel Texts

184

Și-apare îngerul, obosit
de truda de peste zi la câmp,
prăfuit, asudat, în saboți.
Te întâmpină pe drumul de țară,
cu o lanternă pâlpâind
în mâinile noduroase.

And the angel appears, tired
by daily toil in the field,
dusty, sweaty, in clogs.
He meets you on the country road,
with a lantern winking
in his gnarled hand.

COPIL PE TUMUL

Stă copilul
prăvălit în luturi,
așteptând să se ridice
funinginea și zgura,
să se limpezească drumul.
Pe umerii lui răsar
flori fericite,
animale înțelepte
și maștri îl susțin
din umbră. Nimic
mai puternic decât el,
singur și adevărat,
față în față cu monștrii.

CHILD ON A CAIRN

The child is lying
down on the clay,
waiting for
the soot and slag to rise,
and the road to become clear.
On its shoulders,
happy flowers are sprouting;
wise animals
and masters support it
from behind. Nothing
stronger than it,
alone and true,
face to face with the monsters.

DOLIU SENIN

Munte aburos, munte cald și bogat,
plin de arbori și cerbi, păstrează-ne
bolnavi, feriți de îngâmfarea sănătății,
noi suntem în marele doliu senin,
ființe îmblânzite, păsări ne ciugulesc
din palmă, soarele ne răsare din inimă,
când apusul mângâie arsa zi
cu gesturi de răcoare, ochii ni se fac
mari și adânci, spațiul devine
înțelept și eroic, iar glasul
purător de cuvânt se retrage
pentru a crește — o, munte,
păstrează-ne în boală curați.

SERENE MOURNING

Steamy mountain, warm and rich mountain,
covered with trees and stags, keep us
ill, free from the pride of health;
we are in the great serene mourning,
tamed creatures; birds peck
from our palms; the sun rises from our hearts,
when the sunset caresses the burnt out day
with gestures of coolness; our eyes widen and deepen,
the space becomes
wise and heroic, while the voice
bearing the word withdraws,
to grow — oh, mountain,
keep us clean in our illness.

ARMONIE

Ființele mici, iubitele,
șoptesc în lucruri,
armată deghizată,
ucid neconștient dușmanii,
convertindu-i în prieteni,
se folosesc de armonie
ca de un cuțit în junglă,
pentru deschiderea drumului.

HARMONY

The beloved little beings
whisper in things;
a disguised army,
they continually kill their enemies,
turning them into friends,
making use of harmony
like a knife in the jungle,
to clear the way.

Simona-Grazia Dima
Armata fiintelor mici. The Army of Little Beings

Parallel Texts

188

<http://editura.mttlc.ro>
The University of Bucharest. 2015

NOROC

Nu știam că-mi ieșise în cale norocul,
când am găsit pruncul enigmatic,
tremurându-și piciorușele, într-un trandafir,
nici că de la petale încolo începea marea
și ar fi fost destul să cobor palmele
ca să ating fiorul cald din inima
peștilor grăbiți. Încă nu simțeam
că prinsesem rădăcini sub bolta Primăverii
și lumea înflorise în jur.

LUCK

I did not know that luck had come my way,
when I found the enigmatic baby,
his little feet trembling, in a rose,
nor that the sea started from the petals
and it would have been enough to lower my palms
to touch the warm thrill in the heart
of the hurrying fish. I did not yet feel
that I had taken root under the arch of Spring
and the world had flourished all around.

GLORIE

Dacă au fost laudate muncile lui Hercules,
dacă Alexandru a fost proslăvit,
de ce nu vede nimeni și gloria mea?
doar eu făuresc coiful cerului
și Țes mustul blândeții din aer.
Când numele i-a ajuns departe,
ființa a și dispărut,
dar eu, topit în nume
și cufundat în mine,
sunt veșnic,
spuse un animal micuț,
ce-și creșta tuneluri în câmp.

GLORY

If Hercules' labours were praised,
if Alexander was glorified,
why does not anyone see my glory,
since I weld the helmet of the sky
and weave the sap of gentleness in the air?
When its name has reached far,
the being has already disappeared,
but I, having melted into my name,
and immersed in myself,
am eternal,
said a small animal,
which was making tunnels in a field.

ARBORELE BLÂNDEȚII

Culcat în palma unui mic maestru,
arborele blândeții
ascunde-n frunze
lama sabiei cu metalul în fierbere.
Palpită pe nervuri
orașe, continente,
puzderie de copii
se joacă sub umbrar, neatinși,
cu tăișul.
Copacul cu crengi lungi și moi,
protejând spada, arde odată cu ea,
în vreme ce pruncii zburdă mai departe
pe tiparele intacte
ale lucrurilor
care-și visează frenetic viața.

THE TREE OF GENTLENESS

Lying in the palm of a small master,
the tree of gentleness
hides in its leaves
the blade of the sword of boiling metal.
Cities and continents
are palpitating along their nerves;
an army of children
is playing with the cutting edge,
under the canopy, untouched.
The tree with long and soft branches,
protecting the sword, burns along with it,
while little children keep romping
over the intact patterns
of things
that dream up their lives.

LEGĂMÂNTUL

Pe străzi iubitoare, ce-ți sărută mersul,
sporindu-ți pas cu pas liniștea,
colindă oștirea fidelă
a celui sosit noaptea.
Spre neuitarea lui
se scurge ziua bogată, de nepătruns,
în numele lui
se-ntind păienjenișuri de miere-ntre case.
E dus pe nesimțite
într-o floare închisă.
Când soarele arde văros, iar strămoșii,
legile par să fi dispărut,
atât de ușor l-ai putea trăda,
nu se mai vede niciun legământ.
Dar noi, ființe mici,
ridicăm capul din tăcere și verdeață,
în cinstea meleagului necunoscut
care ne-nvăluie cu un aer adânc de familie,
iradiind senin în așteptarea noastră.

THE COVENANT

On loving streets that kiss your walking,
increasing your peace step by step,
the loyal army of the one
who arrived at night is marching.
To his eternal memory,
the rich and unfathomable day is flowing;
in his name
honey webs are being spun between the houses.
He is imperceptibly taken
into a closed flower.
When the sun burns incandescently and the ancestors
and the laws seem to have disappeared,
you could betray him so easily:
no covenant can be seen anymore.
But we, little beings,
raise our head in silence and greenery,
in honour of the unknown land
enclosing us with a deep family air,
radiating serenely in our expectation.

Simona-Grazia Dima
Armata ființelor mici. The Army of Little Beings

Parallel Texts

193

COPILUL CEL GREU

Un copil frumos și jucăuș
te privește cu ochi lucioși.
Un fum ușor i se înalță
din trupul mic, îmbelșugat,
ca o baniță de semințe:
eterul magnificei recolte
din câmpul pârjolit.
Vei încerca zadarnic
să-l ridici de jos,
atât de greu e. Se va juca
mai departe, vesel, prin preajmă,
te va izbi, din ochii sclipitori,
rotunzi, o nepăsare neclintită.
E clar că va trebui să pleci.
Dar n-o să-l uiți.
Atât va fi trofeul.

THE HEAVY CHILD

A beautiful and playful child
is watching you with shining eyes.
A light smoke rises
from his small body, abundant
like a bushel of seeds:
the ether of the magnificent harvest
from the scorched field.
You will try in vain
to raise him up from the ground;
that's how heavy he is. He will keep
playing, happily, around you;
unwavering indifference will strike you
from his round, shining eyes —
it is obvious that you will have to leave.
But you will not forget him.
Only that will be the trophy.

ÎMPĂMÂNTENIRE

Aerul blând, dulce ne amintește
că suntem împământenii aici —
în noi înșine, una cu ființele mici,
iubitele, care șoptesc din lucruri.
Totdeauna și pretutindeni e miza.
Și suntem o armată deghizată,
ucidem neîntrerupt, fără a fi ucigași,
înaintăm doar, tunel senin,
prin melcul metamorfozelor,
folosindu-ne de frumusețe
pentru tăierea drumului.

ROOTEDNESS

The sweet, gentle air reminds us
that we are rooted here —
in ourselves, at one with the dear little beings,
which whisper from inside things.
Always and everywhere is the stake.
And we are a disguised army:
we continuously kill without being murderers,
we only advance, a clear tunnel,
through the snail of metamorphoses,
using beauty
to make our way.

NECUVIINCIOȘ, ÎNGERUL

Fără voia noastră,
îngerul va sparge baricadele,
va surpa bazaltul
înșirat pe ziduri,
se va fofila în prezidiu,
va mototoli necuviincios
procesul verbal,
va hohoti tot timpul ședinței,
va dezveli dintre coloane fumegânde
arderile de tot secrete,
cărni jertfite cu toptanul,
străveziu, va fâșni dintre ele,
vor avea un șoc logofetii
ce vin agale, râgâind,
zdrobiți sub catifele
și în corset de arabescuri
(când sala de congrese devine intimă,
iar ființele mici, mulțumite,
se-așează-n ciorchine lângă cortine,
împământenind spectacolul).

IRREVERENTLY, THE ANGEL

Without our consent,
the angel will break down the barricades,
will pull down the basalt stones
lined up on the walls,
will worm to the presiding desk,
will irreverently crumple
the minutes,
will roar throughout the session,
will unveil, from among smoky columns,
secret burnt offerings,
sacrificed meats galore;
transparently, he will break out from among them;
That will shock the bailiffs
coming down, slowly,
belching, feeling squeezed in
their velvet clothes and their
corset of arabesques
(when the congress hall becomes intimate,
and the little beings, satisfied,
sit in a cluster near the curtains,
grounding the show.)

LUPTA CU LEUL

Lupta cu leul, pe toate laturile
unui cub de sticlă vrâstat cu izvoare:
trupurile încleștate i-alunecă
pe față și pe spate, îi mângâie creștetul
ori pielița gingașă, tăpșanele-i
luminate, umbrite, pe transparență și pe ciob.
Încolăcite, se preling pe scoarță și pe lac,
ating frunzișul fin, șoptit în sticlă
și piatra-mbobocită-n ea, până ce simt
sub ele-un nou-născut zguduindu-se-n plâns,
căci cubul este-acum o ființă vie și luptătorul
se retrage în poveste, iar leul în savane va pleca.

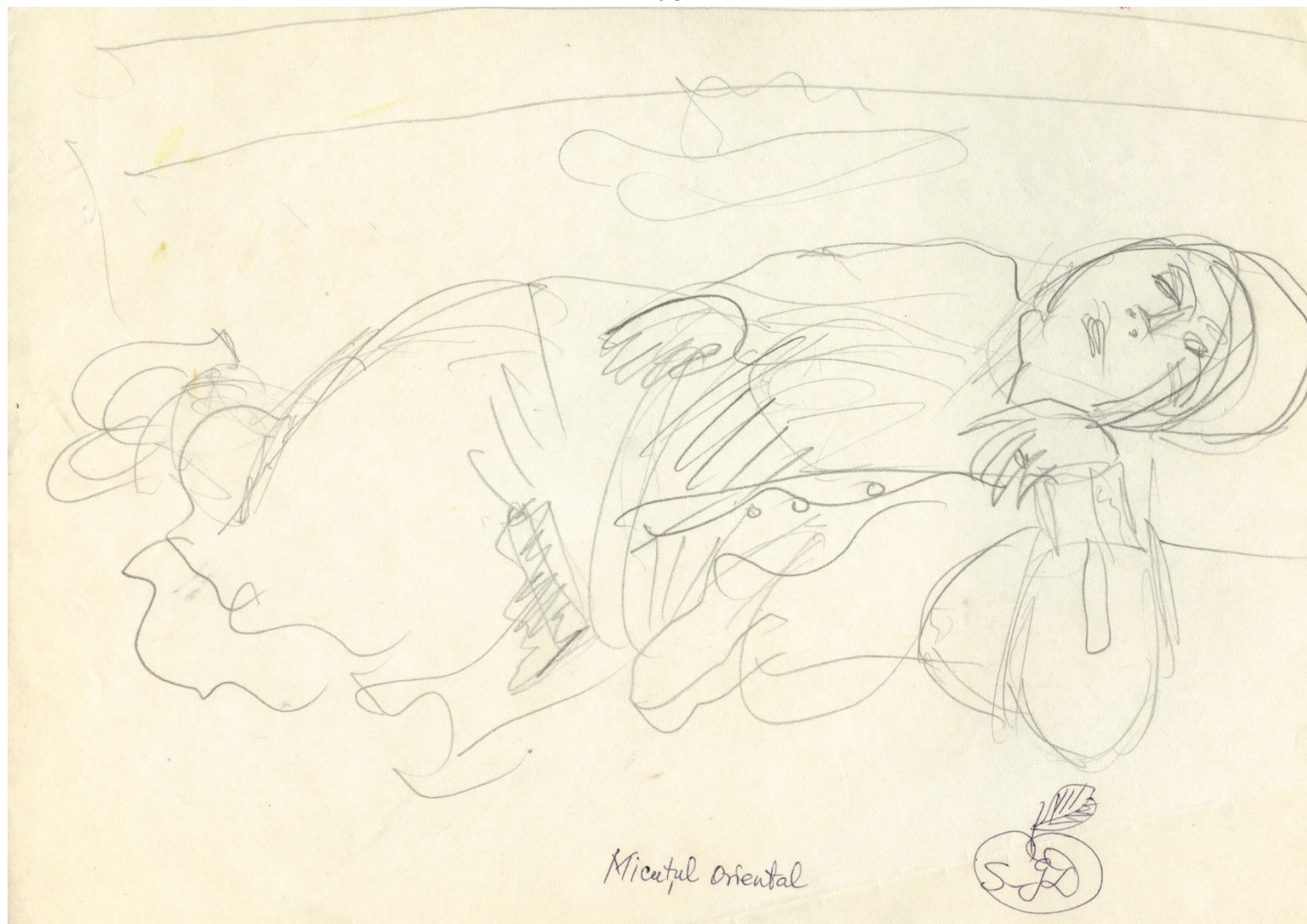
THE FIGHT WITH THE LION

The fight with the lion, on all the sides
of a glass cube riddled with wells:
the clenched bodies are sliding
on its front and back sides, caressing its head
and its tender skin and its lighted, shadowed
plain-like surfaces, on its transparency and on its shard.
Coiled, they are rolling around on its bark and lacquer,
touching the fine foliage whispered in glass,
and the rock budding in it, until they feel
underneath themselves a newborn child sobbing,
for the cube is now a living being — the fighter
withdraws into the story
and the lion will leave for the savannas.

Simona-Grazia Dima
Armata ființelor mici. The Army of Little Beings

Parallel Texts

198

ZIDUL

Seară de seară generali înveșmântați în purpură
se prăbușesc din vârful lui.
Numai ființele mici îl pot escalada.
Le sclipesc ochisorii, două cuvinte
ivate profetic în lumină.
Sălbatici, neîmblânziți, pui de pădure
cu pene ciufulite ori blănuri încălcite
își continuă acolo
construcția cuiburilor.
Ce fioros e zidul,
cum îi mai tremură la poale apa solzoasă
și cum vestesc meterezele lui
sfârșitul zilelor de târg
și începutul unei vieți izvorâte
din știință și spirit. Și numai zeii
acea mărunți trăiesc în pace
pe creasta zgrunțuroasă, unde, îndrăgostiți,
și-au cățărat lumea imensă de pașnice,
infime îndeletniciri.

THE WALL

Every night, purple-clothed generals
fall from the top of it.
Only the little beings can climb it.
Their small eyes shine like two words
prophetically rising in the light.
Wild, untamed, forest young
with ruffled feathers or intricate furs
are continuing there
the building of their nests.
How fierce is the wall,
how the scaly water trembles at its foot
and how its ramparts announce
the end of the fair days
and the beginning of a life springing
from knowledge and spirit. And only
those small gods live in peace
on the rough ridge, where, in love,
they have taken up their huge world of
tiny, peaceful occupations.

CINĂ CU VINURI PURPURII

Pământul încuviințează! Uraaa! strigă ființele mici.
În iarna aproape continuă, el este misteriosul
nostru prieten, care face ierburile să iradieze
o suveranitate intangibilă, să se ridice, vorbitoare.
Pământ, esență mută, îmbrățișare și sabie, ne zbenguim
fără griji sub cortul tău unde ne-mbrățișezi
picioarele rănite și ne-odihnești pe cetini.
Numai tu spui da, incultule, gonit din sala de congrese,
când tremură văzduhul de-mpotriviri abstracte.
Deși ne iei întruna în tărbacă,
la cina cu vinuri purpurii și vorbe înțelepte,
convivi, ne vei chema curând.

DINNER WITH PURPLE WINES

Earth approves it! Hurray! the little beings cry.
In the almost continuous winter, it is our mysterious
friend who makes the grass radiate
an intangible sovereignty, and stand up and talk.
You, soil, silent essence, an embrace and a sword, we frolic
without cares in your tent where you embrace
our wounded feet and allow us to rest on beds of fir-tree needles.
Only you say yes, you ignorant one, driven away from the congress
hall,
when the air trembles with abstract oppositions.
Although you are always pulling our leg,
at the dinner with purple wines and wise words,
you will call us soon, as your fellow diners.

ÎNVOIRE

Cei ce n-au venit să fie cu tot dinadinsul
„sinceri” și să declame „adevărul”,
ci să asculte, parcă îmbibați cu apă,
adevăruri, cei sosiți nu ca să vorbească,
ci ca să participe, cu fața nicicând seacă —
umezi de biciul unui șarpe cosmic,
apoi ființele mici și lucrurile (diamante clare),
toți ceilalți necunoscători de numere,
care, cu indiferență pioșenie, ies ironic
din trupuri jubilante, lăsându-se la mal de ape
și nu-și clamează-nvățătura, aceștia, împreună,
nu uită niciodată să ceară voie de la cer
când vor să mângâie pământul.

PERMISSION

Those who have not come to be by all means
‘honest’ and proclaim ‘the truth’,
but, as if soaked with water, to hear
truths; those who have not arrived to talk,
but to participate, their faces never dry —
wet from the whip of a cosmic snake;
then the small beings and the things (clear diamonds),
and all the others, ignorant of numbers,
who, with careless piety, go out ironically
from jubilant bodies, lying down on the banks of waters
and do not proclaim their learning; together,
they never forget to ask permission from heaven
when they want to caress the earth.

LINIȘTE

Iar sunt pe locul
unde-am cunoscut
un animal fericit
în galopul său fără țintă.
Acolo beam în mușenie
licori minunate, viețuiam
numai în scorburi și inimi.
În jur, acum, am grâne imobile,
parcă reduce la unitate
(răsună pal, ca din tăceri,
bulboane, un zvon de rumegare
calmă). Încerc să le mângâi,
dar nu-mi răspund, le simt
absente frunzele, brocarturi țepene,
ascult cu urechea lipită de brazde:
nimic nu fac decât să se hrănească
din cuvântul ascuns la rădăcini,
de ce să sfârtec liniștea din lan?
Îmi trag mâna și tac, orice-aș rosti,
nu-și are rostul.

SILENCE

Again, I find myself at the place
where I met
a happy animal
in its aimless galloping.
There, I would silently drink
wonderful potions and lived
only in hollows and hearts.
Around me I now have motionless crops,
as if reduced to unity
(whirlpools and a rumour
of calm rumination resound palely,
as if surging from silence). I try to caress them,
but they do not respond, I feel their
leaves, stiff brocades, are absent,
I listen with my ear glued to the furrows:
they do nothing but feed themselves
on the word hidden at their roots.
Why would I break up the silence in the field?
I pull out my hand and I am silent: whatever I say
would be pointless.

FLORI CĂZĂTOARE

În apa grea din lucru, pe nisipul vuind de sare,
micul rege plutește, violet și vesel,
mulțumit de stele, ca și de tunelul unde stă,
un turn în creștere, tot mai semeț, mai subtil,
atent, în mișcare și foșnet, la zgomotul florilor
căzătoare, care sosesc ofilite din lume
și devin îndrăznețe
abia când se lasă afund,
își îmbujorează culorile
și-n corole dispar fără urmă.
Priviți-le pleoapele palide, rănite
de biciul luminii, întineresc, iradiate-acum
de-un somn adânc, înarmate, senine,
se transformă-n copii
cu o înțelepciune blândă, ascuțită ca briciul.
Prindeți-vă de mâini și intrați
în văzul lor delicat și precis,
joc scăpărător de corzi de oțel
ce vibrează sub mângâieri și taie
degete neatente la muchii rotunjite amăgitor.
Timpul se face aici cristal și balsam vioriu,
orhidee înmărmurită, cu obraz necunoscut,

FALLING FLOWERS

In the heavy water in the thing, on the sand rumbling with salt,
the little king is floating, violet and happy,
satisfied with the stars as well as with the tunnel where it lives,
a rising tower, ever more imposing and subtle,
careful, moving and rustling at the noise
of the falling flowers which come wilted from the world
and become bold
only when they sink to the bottom;
they blush their colours
and disappear without trace in corollas.
Look at their pale eyelids, wounded
by the whip of light — they are rejuvenating, lighted now
by a deep sleep, armed, serene,
turning into children
with a gentle and sharp wisdom.
Hold your hands and go
into their delicate and precise sight,
a sparkling game of steel strings
vibrating under caresses and cutting
fingers not attentive to deceptively rounded edges.
Time becomes crystal and violet balm here,
a petrified orchid with an unknown cheek,

Simona-Grazia Dima
Armata ființelor mici. The Army of Little Beings

Parallel Texts

204

care-și descoperă uimită petalele,
rotindu-se bucuroasă-n soarele nescris,
în vreme ce coboară sub ocean,
la rădăcina luminii înprospătate,
unde ființa mică pantocrator, imparțială, veghează.

stunningly unveiling its petals,
happily turning under the unwritten sun,
while sinking below the ocean,
to the root of the refreshed light,
where the all-ruling little being watches, impartial..

Simona-Grazia Dima
Armata fiintelor mici. The Army of Little Beings
Parallel Texts
205

NOROC DE PĂMÂNT

Pline sunt locurile de oase bine cinstite
ale norocoșilor. Au colindat ca negustorii
domeniile, au amușinat până unde se-ntinde
insula însoțită din mijloc, dar n-au fost curioși
să-i vadă groaznicele periferii, să se izbească
de adevăr. Răsfățați, genele lor au rămas
de păpușă. Spre margini, în centrul de jertfă
al bolții cenușii și reci, ființele mici
înaintează odată cu frigul, prin bulbul tăios
al luminii lent înflorite. Norocoase doar ca
ogoarele, cunoscute în sus și-n jos de moarte,
ele știu că nu pot fi ucise nici explorând apele
negre, nici în răgazul de tihnă la malul
Styxului. Sunt arate în toate direcțiile, plugul
le lucrează-n batjocură, dar nu le poate îndurera.
Deși aud aripa amenințătoare fâlfâind invizibilă,
și le palpită-n nări praful violet al fluturilor
de noapte, nimic nu le-nspăimântă. Duc în spate
ranița de plumb omenesc, să-l îmblânzească-ncet
în aur, printre lingouri sure lucesc jucării,
cuburi, bile, strănută căluți de lemn în aerul greu.
După ce-au dat ocol insulei, ființele mici se-ntorc

EARTH-MADE LUCK

The places are full of the well honoured bones
of the lucky ones. They have travelled their possessions
like merchants, they have sniffed their way to
where the sunny middle island lies, but they were not curious
to see its terrible suburbs, to face
the truth. Spoiled, their eyelashes have remained
a doll's. Towards the peripheries, in the self-sacrifice centre
of the cold and grey vault, the little beings
are advancing along with the cold, through the sharp sphere
of the light slowly blossoming. Lucky just like
the fields, thoroughly known by death,
they know they cannot be killed, neither by exploring
the black waters, nor during the moment of rest on the shores
of the Styx. They are ploughed in all directions; the plough
is working over them mockingly but it cannot grieve them.
Although they hear the threatening wing fluttering invisibly,
and the purple dust of night butterflies is palpitating
in their nostrils, nothing scares them. They are carrying
the haversack of human lead, to slowly tame it
into gold; among grey ingots, toys, cubes and balls
are shining out, wooden horses sneeze in the heavy air.
After the detour of the island, the little beings, torn up, are coming

Simona-Grazia Dima
Armata ființelor mici. The Army of Little Beings

Parallel Texts

207

pe domenii, sfâșiate, intacte și le-mbogățesc cu pământ.

back

intact onto their land, and they enrich it with earth.

SILABA

Am vrut să văd silaba aceea,
să-nțeleg de ce era gura copilului
plină de miere. El m-a luat de mână
și m-a dus peste dealuri,
până la o fâneață scăldată-n raze
trandafirii, ținută-n viață
de privighetori, unde izvoare
ieșeau mirate din pământuri,
stropind locul cu duioșie.
În miezul sunetului indicibil
m-am oprit. Nu vorbea nimeni.
Copilul arăta ceva cu degetul.

THE SYLLABLE

I wanted to see that syllable,
to understand why the child's mouth
was full of honey. He took my hand
and led me over the hills,
as far as a hay field bathed
in rosy rays, kept alive
by nightingales, where springs
issued from the land in astonishment,
sprinkling the place with tenderness.
In the midst of the ineffable sound,
I stopped. Nobody was talking.
The child pointed at something with his finger.

REALITATE

În țara ființelor mici
pășește atent,
să nu calci în picioare
vreun poet
cățărat pe tulpinile dulci
împreună cu fluturii.
Din ochii lor, din trupuri mărunte,
te țintuie flamele gerului,
exact în poziția de-atunci,
insectă prinsă-n insectarul timpului,
deodată încrustat pentru milenii.
Încetând să mai miști,
îți auzi versurile recitate
de voci subțirele din jur
și devenind REALITATE.

REALITY

Walk carefully
in the country of little beings,
lest you should trample
any poet
who has climbed onto the sweet stalks,
along with butterflies.
From their eyes, from their small bodies,
the frost flames pin you down,
exactly in the position of that moment,
an insect caught in the insectarium of time,
at once imbedded for millennia.
Ceasing to move,
you hear your verses recited
by delicate voices around you
and becoming REALITY.

Simona-Grazia Dima
Armata ființelor mici. The Army of Little Beings
Parallel Texts

210

Simona-Grazia Dima

Genealogia unui motiv poetic: ființele mici

De mai multă vreme simt nevoia irepresibilă de a vorbi despre nucleul tare al poeziei mele, dezvoltat de la bun început dintr-o anumită viziune, căreia, socotind-o actuală și revelatorie pentru tot ce am scris, i-am rămas fidelă. De fapt, nici nu aș fi putut face altfel, de vreme ce poezia izvorâse din nucleul intim al ființei mele, în perioada anilor '80, când trăiam acut impostura culturală a epocii. Venind dintr-o familie ce numără, în ascendența mea maternă, un lanț de asceți și preoți, reperați de vreo 200 de ani încoace, nu sărăcia și privațiunile au constituit pentru mine cea mai grea povară sufletească, în perioada dictaturii, deși nu mi-a fost mai ușor decât altora să le îndur, ba chiar sănătatea mea s-a resimțit și se mai resimte încă în urma lor. Deja ca elevă și studentă, hărăzită cu o sensibilitate foarte ascuțită, vibram dureros la aleatoriul social în materie de valoare, moralitate și cultură. Vedeam energiile risipite, ceea ce nu se făcea pentru cultura română enclavizată și izolată, nu doar în afară, dar în primul rând în interior, lipsa de interes pentru personalitatea adevărată a fiecăruia, pastșa și simulacrul cu care eram (și mai suntem! Și când NU am fost!?) înlocuiți, în vederea unui primat al dogmelor (exclusiv sociale) și al promovării unora ce trebuiau „să iasă în cărți”.

A trebuit să vină epoca postrevoluționară, ca să înțeleg pe deplin că mare parte din tot ceea ce se întâmplase era și din cauza oamenilor pur și simplu, dincolo de particularul sistemelor politice, fiindcă, la o analiză rece, trebuie să recunoaștem că nimeni nu ne-a împiedicat vreodată, nicio dictatură, niciun sistem, să fim buni, drepți sau generoși, dacă am fi vrut, onorând cu omenia noastră niște împrejurări date. Nu cuvinte mari deci, ci un răspuns adecvat la o situație anume. De aceea, conceperea oamenilor ca entități exclusiv sociale mi s-a părut neproductivă. Esența politicului și cea a gândirii sociale mi se revelau ca fiind nu neapărat nocive în sine, ci, pur și simplu, reducioniste, limitate, desenând individul prin noțiunile de succes ori eșec, ca element pe o scară ce-l definea din exterior. Creditarea excesivă a acesor noțiuni ne-ar îndemna să admitem că omul e doar un câine crescut cu reflexul lui Pavlov

drept slogan în viață, venind rapid la masă, fără cunoașterea altor coordonate legitime. Să dăm vina doar pe lipsa de educație, pe ateismul inculcat cu perseverență? Omul nu poate fi totuși dresat în totalitate. În plus, mai există părinții, tradiția, care au salvat multe valori. Dezvoltarea omului nu e una care s-ar petrece pe coordonate oficiale, ci reprezintă o evoluție lăuntrică greu de descris ori de anticipat, una foarte personală. Așa că nu am încetat să caut în interior alte dimensiuni salvatoare.

În acea epocă neagră a minciunii sociale (care, precizez, a putut semnifica și un timp senin al creativității ca dimensiune interioară inatacabilă, chiar dacă nu și socialmente remunerabilă) nu exista o educație religioasă ori spirituală pe față. O viziune de acest tip se putea câștiga în taină sau, oricum, în discreție. Mama mea, știindu-mă un spirit rebel, imposibil de convins altfel decât prin adeziune proprie, și având o încredere absolută, temerară chiar, în discernământul meu, nu a vrut să mă influențeze în vreun fel, nu dorea să devin o persoană bigotă. Ea era, a fost, este și va fi un exemplu covârșitor de ființă nobilă, dincolo de cele lumești, de o măreție greu de exprimat în cuvinte. Un model viu, așezat în eternitate înaintea ochilor mei, prin voia providenței, a cărei definitorie influență asupra vieților noastre eșuăm s-o cuantificăm la dimensiunile ei reale.

Așadar, nu am fost influențată în mod teoretic, doctrinar ori faptic, de ascendența familiei mele, hotărât direcționată însă, în chip natural, prin această benefică moștenire probabil, spre o viziune spirituală asupra existenței. Cu bunica mea, o făptură minunată în atâtea privințe, dar cu un mental rigid, aveam prea puține în comun. Obişnuiam să ne înfruntăm pe viață și pe moarte în dispute teologice. Ea vorbea mereu de un Dumnezeu al pedepsei, neîndurător. Eu tindeam spre unul al iubirii, despre care nu auzeam nimic de la ea. Rezultatul a fost că m-a făcut să urăsc religia, aproape unicul ei subiect de discuție. În interstițiile poemelor pe care le citeam, într-o viață paralelă, unde ea nu pătrundea, din principiu, disprețuind literatura (deși citea curent franțuzește și avea lecturi interesante din alte domenii, cum ar fi medicina), în *Corespondențele* lui Baudelaire, de pildă, auzeam totuși, șoptit, o blândețe de dincolo de lume, o delicatețe supranaturală, o altă voce decât cea a tartorului absolutist din imediata mea apropiere (nu prea aproape, din fericire: ne despărțeau câteva stații de tramvai). Viața m-a împăcat cu multe asperități. Mă gândesc mereu, în ultima vreme, cu blândețe la bunica, un personaj condiționat, și el, ca atâtea altele, de viața pe care a dus-o, grea, copleșitoare; asupra căreia a triumfat totuși, prin bogăția credinței sale, prin exemplul său măreț (dincolo de dimensiunile strict umane ale problemei), dat atâtor persoane din familia noastră.

Totuși, fiindcă nu aveam o instrucție clară în domeniul spiritual, sufeream, puneam la inimă tot ce vedeam rău și urât în jur. Observam că sunt promovați cei cu gura mare, impertinenți, răzbătători, nesinceri, cei care nu caută armonia și sunt gata să facă orice

pentru un avantaj social. Și nu m-am înșelat (dar asta continuă, la cote mult mai înalte, cu o infinit sporită virulență, căci și miza e mai mare, și viteza vieții e alta!, astăzi). Presimțeam, cum am spus, că viața are și alte dimensiuni decât cele sociale și mi-am confirmat mereu această intuiție. Poezia era o pildă a altei reușite, una intuitivă, de cunoaștere a unor adevăruri esențiale prin blândețe, fără traume ori presiuni dinafară; printr-o cunoaștere dinăuntru, asemeni celei platonice. Era o înțelegere a vieții, nu o făcătură intelectuală, o cunoaștere la nivel de principiu, a acelei jubilații fundamentale, a acelei bucurii transcendente, care, orice s-ar zice, constituie pentru mine esența existenței, deoarece îmi era evident că viața și arta fac un tot. La fel, toate „câmpurile” vieții le percepeam împreună, îi vedeam pe toți oamenii ca fiind, neprogramatic, interconștienți. Lumea mi se părea misterioasă în cel mai înalt grad. La fel văd și astăzi. Și, lucru important, fiecare existență o consideram demnă de a fi justificată. Vedeam că sunt negate atâtea (până la malformare, spre a se potrivi unor cerințe sociale), dar eu voiam să le justific, să le înțeleg pe toate.

Începusem prin a scrie poeme care, înconștient, reprezentau o meditație filosofică, existențială, spirituală. Greșit mi s-a pus atunci (și unii cred asta și în prezent) eticheta de poet intelectualist, bazat pe „resurse culturale”. Cultura, desigur, era (și este) pentru mine o problemă majoră, însuși sângele vieții, nu o abstractă străduință. Citeam (lectură favorită și astăzi) biografii de artiști. Ei plăteau independența sau îndrăzneala lor creatoare cu exilul, marginalizarea, ori chiar moartea. Alteori, în cazuri de nefericită defazare, cu momentana eclipsă. Niciodată cultura nu a fost pentru mine o îndeletnicire sau o entitate anostă, futilă, de tacla sofisticată, în comoditatea unui salon sau a unei situații. Era, în schimb, o chintesență a vieții, un testament uman, inestimabil, lăsat urmașilor. O pildă măcar de contemplat, dacă nu de urmat.

Dar nu aflu realitatea (mă refer la aceea *tare*) la nivelul anecdoticului, ci în cosmosul principiilor, alocat, în opinia mea, poeziei, spre deosebire de domeniul prozei. De aici, poate, impresia de intelectualism, de abstracție. Nu cred că în cantitatea de concret aluvionar putem afla indiciul suprem al realității, ci în elementul de forță a conștiinței, în impactul a ceea ce este nepieritor. În acest sens, poezia poate fi un îndemn și o justificare vie (o actualizare chiar, așa cum, prin sunet, revine o melodie imemorială) a unei existențe spirituale, instaurând, prin domnia ei sfântă, o altă dimensiune, beatifică, în care nu mai este nimic de depreciat, de alungat, de înfierat. Acolo chiar și critica, și verbul acid capătă ceva aurifer, un nimb luminos, datorat apropierii de o Sursă generoasă. Hieratismul icoanei nu înseamnă uscăciune.

Această introducere are doar rolul de a creiona atmosfera în care am început să scriu – poeme, cărora li s-au remarcat muzicalitatea, prospețimea imagistică, dar care au fost catalogate, uneori, și numai de către unii, cu o anume constanță totuși, drept

abstracte, cerebrale. Eram o pasionată membră a unor cenacluri serioase din urbea timișoreană (am devenit curând președinta unuia – cu forța, dorită în această postură de comilitonii mei masculini, mai vârstnici decât mine, viitori poeți și scriitori reductabili, deoarece nu credeam în funcții, mă feream de ele ca de foc). Prezintam lecturi din poezia mea de două, trei ori pe an, veneam să asist și la lecturile altora, cărora le făceam referate critice, foarte apreciate.

Mă plimbam la un moment dat, cu prilejul unei manifestări studentești naționale, la Suceava, prin pustia Cetate de Scaun, foarte supărată pe situația ca un fund de sac în care simțeam că este afundată țara (în care nu vedeam nici ce rol urma să joc eu). Festivalul sau colocviul acela mi se părea politrucizat, previzibil, manipulat. Așa și era. Greșeala noastră, a românilor, este că nu am avut, decât în foarte mică măsură, apetența pentru miraculos, nu am așteptat decât previzibilul, ne-am mulțumit cu el. De fapt, chiar asta mă făcea să disper cel mai mult.

Pe acest fundal, percepția poeziei (cum spuneam, toate domeniile îmi apăreau ca fiind întrețesute, un necaz într-un sector naștea pe dată un altul, altundeva, într-un plan simetric) îmi apărea ca fiind incandescentă, vie, consolatoare, aproape maternă. Cu privirea ațintită într-unul din hăurile cetății (arheologia a fost dintotdeauna o pasiune), m-a cuprins un vertij și m-a invadat o suferință extraordinar de intensă, de parcă aș fi văzut moartea cu ochii, fundătura absolută. Apoi, deodată, am trăit o resurrecție deplină, urmată de vederea mentală, intimă, perfect de clară, a unui fluviu de lumină – liniștit, beatific, prietenos, veșnic. În acel fluviu de miere groasă, argintie, luminiscentă, se aflau concentrate lumea, înțelepciunea, sensurile universului, dar și toată poezia mea. Am avut în acel moment certitudinea că, dedesubtul realului copleșitor, sălășluiește, din veac, un strat de liniște eternă, de relaxare și prietenie, de umor și voioșie perfect naturale, apropiate, milostive. Nu existau decât iubirea, compasiunea, atotînțelegerea.

Din acel moment mi-am găsit inspirația poetică plenitudinară, plămădind mitologia ființelor mici, pe care simt nevoia să le definesc în continuare, spre a le feri de vulgarizarea căreia îi pot cădea (i-au și căzut uneori) pradă. Căci ființele mici nu sunt niște existențe minore, de confundat cu niște făpturi precum florile, micile animale etc. (deși în poezia mea am făcut risipă și de asemenea ipostaze), ci figurează stratul etern creator, temelia inherentă manifestării, existenței generice, iar în acest punct ele se întâlnesc cu mesajul cristic ori cu acela upanișadic (după cum se vede, am ajuns atunci, instantaneu, și la concluzia unei convergențe a religiilor, a unui nivel metafizic al lor, ceea ce poate îngădui – și prilejui, ca pe un ales festin – unitatea în diversitate). Dacă ele sunt mici, aceasta se întâmplă pentru că sunt modeste, sunt existența ascunsă din sânul manifestării, cea care o determină pe cealaltă, cea vizibilă. Ele pot fi asemădate, în plan exterior, manifestat, cu acei oameni smeriți, laudați de Iisus în Predica de pe munte, dar sunt și de temut,

căci creează lumea și, după ce ea se uzează, o distrug. Adică îi distrug doar forma, de vreme ce existența dinăuntru rămâne, oricum, eternă. Resuscitată ca o celebrare a existenței neostoite. Par multiple, dar sunt o existență-monolit, un bloc ontologic, neputând fi gândite separat. Chiar dacă se pot desface în existențe separate. O zodie a oximoronului, a paradoxului li se potrivește în chip de eventuală descriere, realizabilă doar prin poezie, ceea ce am încercat să fac. Așadar, poezia a jucat pentru mine, un rol nu numai estetic, ci și unul ontologic, de înțelegere a vieții și de trăire a ei pe coordonatele cele mai înalte, cele spirituale. Am echivalat deșertul dintr-o ideală mistică a deșertului cu deșertul epocii în care trăiam și analogia a funcționat de minune. Mai funcționează încă și va mai funcționa.

Poemele care au izvorât în cascade, literalmente, după acel moment, au fost incluse într-un volum care a văzut foarte greu lumina tiparului, din pricinile ideologice ale epocii. Ființele mici au fost considerate, pe drept și pe nedrept, subversive. Pe drept, pentru că păreau o subminare a ordinii de stat, un soi de marțieni amenințători, ceea ce și erau, dizolvând conceptualizarea aridă despre care am vorbit deja. Pe nedrept, deoarece, ele sunt eterne, țin de orice timp, de orice loc, iar invulnerabile fiind, nu pot fi atacate (și nici nu sunt malefice, fiind, în schimb, beatifice). Era, așadar, o naivitate să le negi. Dar cenzorii nu știau asta. Sistemul funcționa în cadrele sale absurde. Ca atare, am publicat volumul după ce a fost scos de cinci ori din planul editorial (producția editorială era planificată, în acei ani), dar incomplet, căci ar fi fost prea mare și nu toate poemele „mergeau”. Următorul a cuprins alte poeme din ansamblul inițial, cu alte mari greutateți similare, iar primul meu volum de după 1990, *Scara lui Iacob*, 1995, a continuat cartea originară, risipită, iar celelalte volume publicate de atunci, au continuat acest motiv. Astfel, elemente ale ei se află, deopotrivă, în toate culegerile de poeme publicate de mine până astăzi. Am alcătuit, așadar, în cele ce urmează, un ipotetic volum integral, ce prezintă un motiv poetic, volum gândit ca o unitate, în datele sale esențiale, așa cum mi l-aș fi dorit atunci și sub titlul pe care mi l-aș fi dorit, deși mult îmbogățit de o reflecție aprofundată față de cea de atunci (timpul își pune amprenta) și de o creație ulterioară (acest filon al inspirației continuă).

Adaug un fapt important: poezia mea nu și-a propus niciodată să ilustreze nimic, ea nu este descriptivă. Preocupările mele spirituale sistematice sunt, toate, posterioare momentului „inițiativ” sau iluminatoriu trăit pe viu la Suceava și reprezintă o altă dimensiune a personalității mele, unită desigur cu poezia, dar distinctă de ea. Abia *a posteriori* am descoperit o experiență similară, redată în cărți de religie ori spiritualitate. Citindu-le, vedeam că sunt lucruri pe care le cunosc, le trăisem. Ascuțindu-mi urechea, în acei ani '80, sorbeam de peste tot haloul sacrului: din Eliade, descoperit la vârsta studenției, din misticii pe care-i achiziționam la

Mitropolie, din cărțile de simboluri. O experiență multiformă, așadar, posibil eclectică, dacă nu ar fi fost, pe dedesubt, profund unitară și hrănitoare, în sensul propriu al cuvântului, o matcă ideală pentru încrederea mea în poezie, revărsând un belșug care m-a ajutat să supraviețuiesc și să-mi aflu bucuria în primul rând în propriul interior, spre a o proiecta apoi și înspre ceilalți. Să pot scrie poezie, una mântuită de bănuiala eclecticismului ori a intelectualismului, prin însăși revelația unitară de la început.

Am insistat asupra clipei epifanice de la Suceava, deoarece nu am vorbit de ea până acum decât episodic și fragmentar și totuși merită s-o fac –în ea aflându-și obârșia, cum spuneam, întreaga mea poezie, care unifică prezentul și trecutul artei mele, ca un nucleu eteric, ori o condensare a timpului, așa cum o sămânță închide în sine copacul. El, momentul, rezolvă, în ceea ce mă privește, și problema României, care trebuie să fie, în ciuda a tot și a toate, iubită, așa cum este, fiindcă își are originea, și ea, tot în noi înșine. Cred că prin statornicia și sinceritatea viziunii mele am răscumpărat ateismul adolescenței și confruntările ideatice cu bunica, ba, mai mult, am reluat firul continuității cu strămoșii (și cred că preocupările lor sunt cea mai aleasă moștenire pe care am primit-o, o binecuvântare simțită asupra mea, ca o aripă protectoare, ce îmi ferea de ploaie drumul spre un punct central) și am astfel satisfacția de a nu-i fi făcut de răs prin căutările mele. Strădania lor seculară a rodit poate în mine, făcându-mă să înțeleg, cu timpul, ce greutate definitorie, ce noblețe incomensurabilă au cuvintele biblice, care spun clar, în porunca întâi, că datoria fundamentală a oricui este aceea de a-l cinsti pe Dumnezeu mai presus de toate, fără a-i atribui o formă. Sunt cuvinte a căror valoare nu are egal, care cuprind, în simplitatea lor, un adevăr uriaș, un veritabil mister, un program mistic și existențial măreț, sugerând asumarea divinului ca o dimensiune lăuntrică, prin efort propriu, sever, fără compromisuri, printr-o atenție nezdruccinată, neabătută de nimic. A bea nu lapte, ci cel mai tare vin din câte există.

Preocupările mele nu mi se par deloc insolite în contextul poeziei contemporane românești și mi-aș dori să fie cunoscute mai pe larg, ca o împărtășire a unui șir de experiențe care pot aduce bucurie și altora. Desigur, ele trimit la un fel alternativ de a scrie poezie acum, în acest moment, când percepția este centrată preponderent pe o receptare „pozitivistă” a vieții, în sensul unei priviri din/înspre exterior. Căutarea obstinată a interiorității, prezentă în poezia mea, nu mi se pare un demers inutil sau minor, în măsura în care exprimă o aspirație sinceră, devotată. Mai cred că într-o societate normală nici nu ar trebui căutate și aduse multe justificări. Trăim, desigur, o invazie egotică a materiei, care ne ascunde centrul, dar sensurile prime nu au pierit, putem avea și acum acces la esențe, ele au rămas neschimbate. Frumusețea vieții constă în a lupta pentru idealurile noastre. Iar poezia nu este niciodată o dogmă, ci doar o scânteie din frumusețea care ne însoțește, intactă, dintotdeauna.

Simona-Grazia Dima
Armata ființelor mici. The Army of Little Beings
Parallel Texts
217

Simona-Grazia Dima

Tracing back a Poetic Motif: the Little Beings

The irrepressible need to talk about the hard nucleus of my poetry has been in my heart for a long time. This nucleus has developed from the very start from a certain vision to which I have remained faithful, considering it modern and revealing in relation to everything I have written. I could not have done otherwise because poetry arose from the intimate core of my soul during the '80s, when I experienced the cultural deception of the era in a very profound way.

As I come from a family made up, in my maternal line, of a long chain of priests and hermits, whose roots can be traced back two hundred years, poverty and deprivations were not the hardest burdens on my soul during the dictatorship, although they were not easier for me to endure than it was for others; on the contrary, my health has suffered and is still suffering as a consequence of those conditions. I was born with a very sharp sensitivity and, in high-school and then at university, I was painfully affected by the impact of the social world on values, morality and culture. I saw wasted energies, and what was not being done for the isolated Romanian culture, not only abroad but also, primarily, inside the country – the lack of interest in a person's true personality, the pastiche and simulacrum we were replaced with (and we still are! – when have we NOT been replaced!?), for the sake of (exclusively social) dogmas and the promotion of some writers who 'had to be published'.

It was not until the post-revolutionary era that I fully understood how, beyond the particulars of political systems, much of what happened was also because of people; analysing things coolly, we must admit that nobody ever deterred us (neither the dictatorship, nor the system) from being good, just or generous, if we wanted to be, changing the given circumstances with our humanity; therefore, no big words, just a response appropriate for a particular situation. That is why viewing people exclusively as social entities seemed to me rather unproductive. The essence of the political world and that of social thinking revealed themselves to me as not necessarily harmful but merely reductionist and limited, drawing the individual according to the notions of success or

Simona-Grazia Dima
Armata ființelor mici. The Army of Little Beings

Parallel Texts

219

failure, as an element on a scale which defined him from the outside. Excessive trust in these notions suggest we should accept as a life slogan the fact that man is only a dog raised with Pavlov's reflex, a dog quickly coming for his meal, without knowing other legitimate coordinates. Should we blame only the lack of education, the atheism instilled with perseverance? However, man cannot be fully trained. Parents and tradition have also preserved many values. Human development does not take place according to some official coordinates but follows an inner course which is hard to describe or anticipate – a very personal course. So I have not stopped searching for other saving dimensions inside me.

In that dark era of social deception (which, I must state, also meant a serene time of creativity in an unassailable inner dimension, even though not rewarded socially), there was no open religious or spiritual education. A vision of this kind could be attained secretly, or, anyway, discretely. My mother, knowing I had a rebellious spirit, impossible to convince other than by my own consent, and having absolute and even foolhardy trust in my own judgement, would not influence me in any way because she did not want me to become a bigoted person. Apart from her humanity, she was, she is and she will remain a perfect example of a noble heart, of an inexpressible greatness. A living example forever set before my eyes by the will of Providence, whose defining influence over our lives we fail to treasure as much as it deserves.

Therefore, I was not influenced in theory, doctrine and fact by the ancestors of my family but I was naturally guided by this beneficial legacy towards a spiritual view in life. I had little in common with my grandmother, a wonderful woman in many respects, but with a rigid mind. We used to be at odds in theological disputes. She would always talk about an unmerciful and punishing God, while I tended to think of a loving God, of whom I heard nothing from her lips. The result was that she made me hate religion – almost her only topic of discussion. In the interstices of the poems I was reading, in a parallel life to which she did not have access (out of principle: she despised literature, although she would often read in French and she would read interesting books on other topics, such as medicine), in Baudelaire's *Correspondences*, for example, I would hear a whispering gentleness coming from another world, a supernatural delicacy, a voice other than that of the absolutist authoritarian woman in my immediate vicinity (fortunately, not too close: a few streets away). Life has reconciled me with many asperities, though. I have been thinking tenderly of my grandmother lately, seeing her as a woman who was conditioned, in her turn, like so many others, by the life she led – a hard, overwhelming life; but she triumphed over it through the depth of her faith and through her great example (beyond the purely human dimensions of the matter). Her life was an example she gave to so many people in our family.

However, as I did not have a clear training in the spiritual domain, I would suffer; I took to heart everything I thought was evil and ugly around me. I noticed that loud-mouthed, impertinent, persistent and insincere people were promoted, those that did not seek harmony and were ready to do anything for social advantage. And I was not wrong, (but this is going on now, at higher rates, with increased virulence, for the stake is greater and life's rhythm is faster today). As I said, I felt that life had other implications than the social dimension, and I have always told myself that this intuition is true. Poetry was an example of a different intuitive success, a perception of some essential truths by means of gentleness, without traumas or outside pressures; by an innate knowledge, similar to Platonic knowledge. Poetry was an understanding of life, not fake intellectual knowledge at the level of principles: it was an understanding of that fundamental jubilation, of that transcendental joy which, no matter what anyone said, represented for me the essence of life – as it was clear to me that life and art were a whole. It was the same with all the walks of life; I would view them together, interrelated. I would see all people inter-conditioned non-programmatically. The world seemed mysterious to the highest degree. Today I see things in just the same way. And, more importantly, I thought every life was worth justifying. I saw so many things being denied (to the extent of their being distorted, in order to adjust to social requirements), but I wanted to justify them and to understand them all.

I began by writing poems which were unconsciously a philosophical, existential and spiritual meditation. I was wrongly labelled (and some believe it even now) as an intellectualist poet, writing poetry based on 'cultural resources'. Culture, of course, was (and is) for me a major issue, the very blood of life, not an abstract endeavour. I used to read biographies of artists (and I prefer this kind of reading even today). They paid for their independence or creative boldness with exile, marginalization or even death. In other cases, when they were not understood by their contemporaries, they paid with a momentary eclipse. Culture for me was never an insipid or futile activity or entity, consisting in sophisticated chatter, or in the cosiness of a salon or of a comfortable situation. Instead, it was the quintessence of life, a priceless human testament to be left to the descendants. It was an example to be at least contemplated, if not followed.

For me, reality (I mean *true* reality) was not to be found in the level of the concrete but in the world of principles, which was at the core of poetry, unlike prose – hence, perhaps, the impression of intellectualism or abstraction. I do not believe that the supreme indication of reality can be found in the torrent of daily events but rather in the force of consciousness, and the impact with what is imperishable. In this respect, poetry can be an urge and a living justification of a spiritual existence (even an actualization, just as, by

Simona-Grazia Dima
Armata ființelor mici. The Army of Little Beings

Parallel Texts

221

sound, a song becomes immemorial), establishing, by its holy sovereignty, another beatific dimension, in which there is nothing to ignore, nothing to cast away, and nothing to blame. In poetry even the critique and the acid verb has something luminous, a bright halo, due to closeness to a generous Source. The hieratic quality of the icon does not mean dryness.

This introduction is only meant to sketch the atmosphere in which I began to write poems. These poems were noted for musicality and freshness of image, but were sometimes labelled, only by some, but repeatedly, as abstract and cerebral. I used to be a passionate member of serious literary circles in the city of Timișoara. I became president of one of them – almost against my will; I was wanted in this office by my male colleagues, older than me, poets and writers who will soon be famous; I for myself did not believe in holding an office and I avoided it like the plague. I would read publicly from my own poetry twice or three times a year and I attended the others' readings and made critical observations, which were highly valued.

On the occasion of a national student event in Suceava, I was walking in the deserted former Throne Citadel, very upset about the helpless situation I felt my country was in (and I did not see the part I could play in the future either). The festival, or colloquium, seemed highly politicized, predictable and manipulated. And so it was. We, Romanians, made a mistake by not being, except to a small degree, open to the miraculous, expecting only the predictable and being satisfied with it. Actually, that was what made me despair the most.

Against this background, the perception of poetry – as I was saying, all areas seemed interwoven, trouble in one area immediately causing another trouble somewhere else, in a symmetrical plan – appeared to be glowing, living, comforting, and almost maternal. My eyes fixed on one of the abysses of the citadel (archaeology has always been a passion), I got caught in a vertigo and whirled about in an incredibly intense suffering, as if death was in front of my eyes and as if I was facing an absolute dead end. Then, all of a sudden, I felt a full resurrection, followed by an intimate, mental vision, perfectly clear, of a river of light – quiet, beatific, friendly and eternal. The entire world, wisdom, senses of the Universe and all my poetry were concentrated in that silvery bright river of thick honey. At that moment I had the certainty that under the layer of overwhelming reality there has always been a layer of eternal peace, of relaxation and friendship, and of perfectly natural humour and merriness, close to each other and merciful. There were only love, compassion and understanding of everything.

Since that moment I have found my full poetic inspiration and I have created the mythology of small beings – the ones I feel the urge to define further, in order to protect them from the vulgarization they may fall victims to (and sometimes have fallen victim

Simona-Grazia Dima
Armata ființelor mici. The Army of Little Beings

Parallel Texts

222

to). The small beings are not some minor lives to be mistaken for things like flowers or small animals etc. (although I have often used such topics in my poetry), but they exist in the eternal creative layer, in the foundation inherent in the manifestation and in generic existence, and at this point they meet with Christ's message or with the message of the Upanishads. As can be seen, I instantaneously reached the conclusion that there is a convergence of religions at a metaphysical level they have, which can allow – and cause, as a special feast – unity in diversity. If these beings are small it is because they are modest, and because they represent the lives hidden at the core of manifestation, determining the other level of the visible existence. They may be similar on the external, manifest level, to those humble people praised by Jesus in the Sermon on the Mount, but they are also to be feared, for they create the world; and, after it wears out, they destroy it. However, they only destroy its form, while the inward core of existence remains, however, eternal – resuscitated as a celebration of tireless existence. They seem to be various but they are like a monolithic existence, an ontological block which cannot be conceived separately – even though they can be separated into different existences. A sign of oxymoron, of paradox, that might be a possible description for them, accomplishable only through poetry – which is what I have been trying to do. So poetry played not only an aesthetic role for me but also an ontological role, enabling me to understand and live life by its highest coordinates, the spiritual coordinates. In an ideal mystique of the desert, I equated the desert with the desert of the era we live in and the analogy worked wonderfully. It is still working and will continue to work.

The poems literally flooded in cascades after that moment and they were included in a volume which was very difficult to have published. It was a consequence of that ideological era. The small creatures were rightly and wrongly considered subversive: rightly because they seemed to undermine the state order, like a sort of menacing Martians – which they were, actually – dissolving the barren conceptualization we have already talked about; wrongly because they are eternal, can be read at any time and in any place and, since they are invulnerable, cannot be attacked (and they are not maleficent either, because they are beatific). It was therefore sheer ingenuousness to reject them. But the censors did not know that. The system functioned with all its absurd machinery. Therefore, I published the collection after being excluded five times from the editorial plan (editorial production was planned in those years), but it was incomplete. It would have been too large and, besides, not all the poems were 'suitable'. The next collection included additional poems from the initial group, and it faced other similarly great difficulties. My first collection of poetry after 1990, *Scara lui Iacob*, 1995, was a sequel of the first incomplete book, and the collections I have published ever since have been sequels following from this motif. Thus, elements of them are at the same time present in all the poem collections I have published to this

day. I am therefore here presenting you with a possible complete book featuring a poetic motif, a book conceived as a whole, in its essential elements, as I had wanted it to be at that time, although much enriched by deeper reflection as compared to the past (time leaves its marks) and by subsequent creations (the vein of inspiration is still alive).

I must add an important detail: my poetry has never been meant to illustrate anything and it is not descriptive. My systematic spiritual concerns are all subsequent to the moment of 'initiation' or 'enlightenment' I experienced in Suceava, and they represent another dimension of my personality, certainly connected to my poetry, but at the same time separated from it. I have only *a posteriori* discovered that a similar experience existed, described in books on religion or spirituality. After reading such books, I realized that these things were familiar to me – I had once experienced them. Thus, as the '80s came with a great intellectual thirst, I would drink up the halo of the sacred from wherever I could: Mircea Eliade, whom I discovered in my student years, the mystics whose books I would acquire from the bookshop of the Metropolitanate in town, and the books on symbols. It was a manifold experience, which might be eclectic, except that it was, underneath, profoundly unitary, and nourishing in the proper sense of the word, an ideal stimulus for my trust in poetry. It was overflowing with richness, helping me survive and find my joy primarily in my own heart, so I could afterwards project it towards others. My desire was to be able to write poetry saved from the suspicion of eclecticism or intellectualism by the very unitary revelation I had been granted in the beginning.

I have emphasized the moment of epiphany in Suceava because I have previously only talked about it episodically and fragmentarily, and yet it is worth talking about, as my whole poetry has sprung from it. That moment unified the present and the past of my art as an essential core or a condensation of time, just as a seed encloses a tree in itself. As far as I am concerned, that moment also solved the problems of Romania, a country we must love in spite of everything, just as it is, because it originates in ourselves. I believe that, by the stability and sincerity of my vision, I have made up for the atheism of my adolescence and the confrontations about ideas with my grandmother. Moreover, I have reconnected with my ancestors (and I believe that their spiritual interests are the noblest legacy I have received, a blessing spread over me like a wing protecting me from rain, on my journey towards a central point) and thus I have the satisfaction of honouring my ancestors with my concerns. Perhaps their centuries-old endeavour has yielded fruits in me, helping me understand, over time, what a defining importance and incomparable nobility lie in the biblical words of the first commandment: man's fundamental duty is to love God above all things, without assigning Him a form. These are priceless words, containing an immense truth in their simplicity, a true mystery and a great mystical and existential programme.

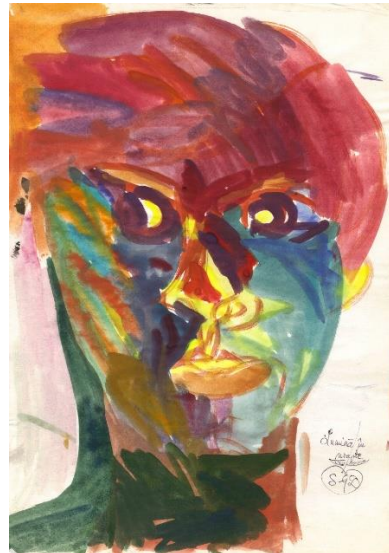
Simona-Grazia Dima
Armata fiintelor mici. The Army of Little Beings

Parallel Texts

224

They suggest that we should assume the divine as an inner dimension, through our own serious effort and unstintingly, by means of a persistent, focused attention. That doesn't mean drinking milk but the strongest wine there has ever been.

My concerns do not seem at all unusual to me in the context of contemporary Romanian poetry, and I wish them to be known more widely, as a dissemination of a rich experience which can bring joy to others. Of course, they refer to an alternative way of writing poetry now, at this moment, when perception is mainly focused on a 'positivist' view of life, in the sense of a gaze from/towards the outside. The obstinate search for interiority which characterises my poetry is not a minor or pointless thing to me, as it expresses a sincere aspiration to which I am devoted. I also believe that, in a normal society, it should not be necessary to continuously justify what we do. We are experiencing, of course, an invasion of the ego which hides our inner core. Yet, our primary senses have not perished, and we can gain access to essences even now. They have remained unchanged. The beauty of life lies in fighting for our ideals. And poetry is never a dogma but a spark from the beauty which accompanies us, intact, forever.

Morelle Smith

Poet and essayist, Edinburgh, Scotland, UK

Inclusiveness and Magic – Simona-Grazia Dima's Poetry

I first heard Simona Grazia Dima reading her poetry at the Culture Centre in Ohrid, Macedonia in 2008. The setting was a curious contrast of the simple and the sublime. The room in this rather starkly functional building was bare of furniture apart from the chairs on which people were sitting. But the wall facing the lake had huge windows and during the reading the sun hovered over the water, turning it and the sky and clouds incandescent with gold, scarlet and purple. The contrast of the bare and simple with the magnificent colours and drama of nature was a fitting backdrop for Simona's poetry which often uses language of deceptive simplicity that points to proximate, allusive or half-submerged meanings which knock on the doors of our senses and understanding, sometimes softly, sometimes with insistence and sometimes delivering blows of meaning.

Since then I have had the pleasure of reading many of Simona's poems, and of working with her to produce English translations of some of them, which have been published in British magazines.

Her poetry deals with life's most profound themes – birth, death, rebirth and transformation, with forms and possibilities of identity that reach from stars to elemental particles. Figures, sometimes mysterious, appear and vanish, taking on a quality of myth, and showing complex and subtle relationships with our human experience. These pervasive connections can be very intimate and often surprising and startling in their originality. Aeons-long elemental processes give us a glimpse of the kind of time that is pointed to, the enduring patient time of slow transformation as in *Creature*:

*'And where do you make your bed?'
Only on cooled lava.'*

And in *Man of Water*:
'the loneliness of the cliff splashed by waves'

Her images often have an amorphous quality, their shapes changing before our eyes, showing the inter-relatedness of discrete forms. So we have the actuality of appearances which can be put into words and forms, and the underlying reality, which is changing, seeming-infinite in its potential.

Our capacity for language, to donate names and words, is sometimes seen as a process that turns aliveness into something inanimate, frozen or petrified, like in *The Fall into Poetry*:

*'Dreaming palm trees
heavy with dates...
consented to give up their lives
into words',*

While life experienced as metaphor, as it is lived in dreams, contains the impulse, the spark, that is, life itself:

*'I would speak where one should keep quiet
and my voice was human
and was not allowed. They will cut me,
to remain a fish'
(On the Kitchen Table)*

Tension exists between two polarities. One creates form, definition and its separateness (including death), and the attendant commerce, counting and assimilation. The other resists and defies such imprisonment in definition, showing its profound and timeless nature and its amorphous, shape-changing abilities, embracing birth and death of individuality and flaunting its own freedom in that ability.

Simona-Grazia Dima
Armata fiintelor mici. The Army of Little Beings

Parallel Texts

227

Yet the opposites constantly seek each other out for they are part of each other. So, in *The Slab* we have the creature, hidden underwater, in darkness, which '*comes into my house, at noon*' i.e. comes home, in full daylight, so we have transformation, of what is separated and different and hidden, into meeting, the light of consciousness and recognition:

*'One day it will come
into my house at noon:
Who set you free? I shall ask in wonder.
Your rock-melting thought, who else?'*
(*The Slab*)

Beyond the dualities of good and evil, order and chaos, in *I'm Something Else* the soul '*gifted with wisdom, a playful child*' finds a way to transcend dualities which can seem like self-torturing dilemmas.

Yet in *Dream Weaponry* the vision of the inseparable relationship of personality with soul has nothing domesticated and cosy but is wild, free and ancient.

*'Like a tiger, slipping through creepers and shadows,
I'm inching ever closer to my soul,
which is ready to tear me up
at the slightest quiver
of the leaves.'*
(*Dream Weaponry*)

In *The Disengagement* it is the interaction between the two characters, the two foci of awareness that gives freedom to 'you'.

*'May you longingly remember all that has been.
It is through me that you have preserved your freedom!'*

Disengaged at the end, freedom is born out of the fear and friction of their encounter – like a dance or a conflict where

Simona-Grazia Dima
Armata fiintelor mici. The Army of Little Beings

Parallel Texts

228

interaction and expression is the goal, where insistence on a deeper unity is apparent, rather than conquest or annihilation of one by the other.

In *Poetry Workshop* the contrast and ambiguity is between wild and mild yet it leaves something unsettling in the mind:

*'[He] dons his weatherproof coat,
walks out of the room,
and boards a tram.'*

Equally in *The Poet among the Congressmen*, the contrast is between appearance and underlying reality though the poet is uncomfortably aware of his/her ill-fitting 'disguise' (I also remark here some delicious images):

*'...through my muslin suit
my body appears like beech-bark,
my bear paws poke from sleeves.....
and my hair stands on end rather often '*

The underlying ethics of this poetry is a profound acceptance of otherness through engagement, even if or particularly if it is thorny, difficult, lacerating as in *The Runner*, even if it brings death of forms, even if 'the other' is so unlike us as to be wildly unknown and deeply threatening.

Simona's poetry is evocative of memories, half-glimpsed shapes, echoing with resonances. It reminds of a fluid, shifting world that we once knew, once inhabited; words are pointers, and metaphors – signposts to a world we once inhabited.

There is a profundity that can bring a deep sense of homecoming:

*'No I hadn't gone astray
that was obviously the place'
(The Path)*

or an equally deep disquiet:

*'Still, each night he hears
the baying of the hounds
an unbearable howling for their master.
Whom had he served? He doesn't know'
(The Runner)*

You are precipitated out of Everyday into a world soaked with meaning. You are left with traces – *'air threads/on the downy bounds of my being'* (*The Morning and Sunset with me*) of a profound journey that includes the light of stars as well as *'the deep memory of the so-called inanimate – 'greenish pebbles/wise and cold' – (Dream Weaponry)*. And yet, even our lives of counting, commerce and comfort are not excluded, are not God-forgotten. In this inclusiveness lies much of the magic of Simona's poetry, like in her poem *Stopping the Sale* which states that soul stuff cannot be sold, while soul journeys can find no monetary equivalent. (Again, the theme of relationship.): 'The goods' (i.e. poetry or/and spirit) provide invulnerable shelter, peace and sustenance – which cannot be equated with any money. Values are transient or eternal. The latter cannot be put into terms of the former.

This inclusiveness injects magic as well as compassion – it is also the hallmark of the spiritual quest that is at the heart of Simona's poetry. This quest is conveyed in different ways. Sometimes it is in contrasts between the mundane and the transcendent worlds. In *Love Reveals itself Slowly* there are images of the claims of the world made on our activities: *'gold hidden under flagstones, houses had to be built, children are taken 'to guitar or accordion classes', authorities are treated with deference 'they would suck up, to pass exams'*. Contrasted with these images we have *'the power of patience', the 'open cone of light' with its 'translucent boat' which gives them 'free passage' – which has nothing to do with transaction and commerce – 'for which they hadn't paid.'* Similarly, in *Why?*, *'our haphazard passage through a maze of market places, ...There is nothing to remind me/ of the diamond. Yet it still pulses, radiant'*.

In *Umbriel* we are shown how we are reluctant to trust direct experience, believing more in concepts and language, and defer to external authorities, translators, teachers, University departments, *'in spite of [Love's] felt presence all around.'*

Simona-Grazia Dima
Armata fiintelor mici. The Army of Little Beings

Parallel Texts

230

A Leap Across the Chasm depicts that liminal moment, neither here nor there, *'tiny moment, split second'* – not really belonging to worldly Time or Chronos, which does not allow any gaps at all in its seamless garb. Yet it is there where

*'there was just enough room for a little bird to dart,
and scratch a sign against the sky
with its diamond claw...'*

and where

*'the stag leapt across the chasm,
and we all came out in the cool moist fragrant field'*

It is in this tiny gap between the worlds, *'between night and dream'*, that our usually aligned perception – aligned to time and near-automatic interpretation – might glimpse, be inhabited by, something truly non-aligned and truly free.

Sometimes, in *The Last Etruscan*, the worldly and the transcendent are depicted as adjacent, rubbing shoulders but separate –

*'I'm living in the metropolis which only makes good use of me,
without any love.'*

the displayed and the hidden, the commercial and the visionary,

*'Although I am a banker here, the hidden gift bestowed on me
was that of fulguriator – the reader of lightning flashes',*

yet, in the perception of those who are open to both worlds, non-judging and accepting, they can live together and even more, the worldly can be transfigured –

'...Never does

the cup I'm sipping from look like earth,

or the thick dust upon its rim, like grime.

An unblemished splendour scintillates everywhere.'

(The Last Etruscan)

Dervish initially contrasts worldly and spiritual – ‘*searching in the world's sweetshop*’ – the world of commerce and satisfaction of appetite soon turns sour in the mouth. Only when action sheds all personal gain or satisfaction, only when it is made not for prestige, image, or worldly reward, action when ‘*nobody will then be around to witness it*’ and is made ‘*for the sake of Love's crumb*’ will you then

‘...deserve to belong to that very Light

you have summoned’

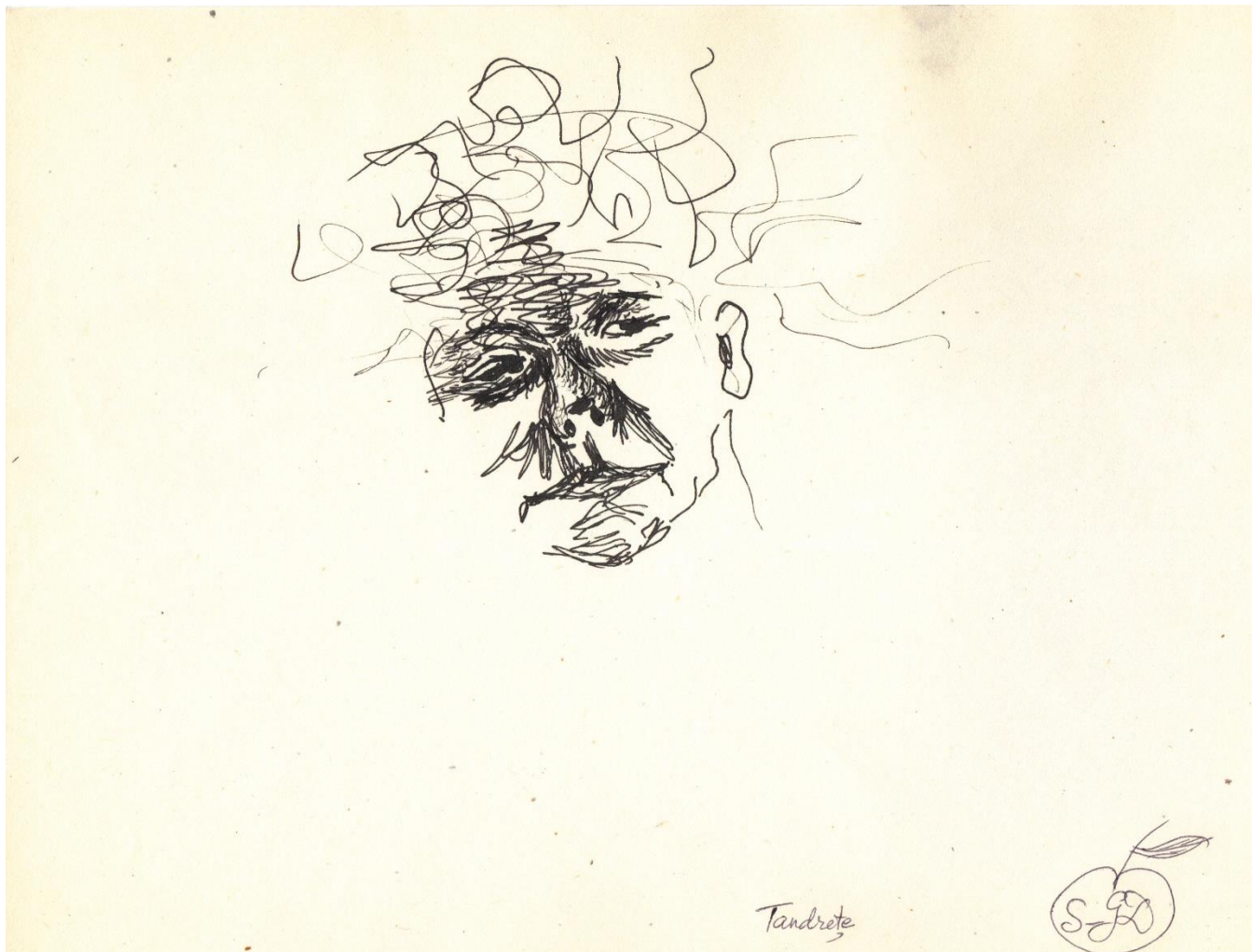
and there is then finding rather than searching.

In our flight into, and our identifying with, the transcendent worlds, we retrieve, claim and create our true identity, where there is freedom from the gnawing appetites that lead to our harming of the worlds of nature, animals and humans. Simona-Grazia Dima's poetry is a voice of mystery, compassion and wisdom that celebrates right relationship with the unity of all life.

Simona-Grazia Dima
Armata fiintelor mici. The Army of Little Beings

Parallel Texts

233

Morelle Smith

Poetă și eseistă, Edinburgh, Scoția, Marea Britanie

Atotcuprinderea și vraja – poezia Simonei-Grazia Dima

Am avut pentru întâia oară prilejul de a o asculta pe Simona-Grazia Dima citind din poeziile sale la Centrul Cultural din Ohrid, Macedonia, în 2008. Decorul întruchipa un curios contrast între simplu și sublim: în camera unde ne aflam, situată într-o clădire strict funcțională, nu erau alte piese de mobilier decât scaunele pe care se așezase auditoriul. Peretele dinspre lac avea însă ferestre imense, iar în timpul lecturii vedeam cum se reflecta soarele în apă, transformând-o, împreună cu cerul și norii, într-o mare incandescentă cu reflexe de auriu, stacojiu și purpură. Contrastul reprezentat de austeritatea și simplitatea contrapuse magnificelor culori și dramatismului naturii constituia un cadru potrivit pentru poezia Simonei, care, adeseori, folosește un limbaj de o simplitate amăgitoare, sugerând sensuri la îndemână, aluzive sau pe jumătate ascunse, ce bat la ușa simțurilor și a înțelegerii noastre – uneori cu o lovitură ușoară, alteori insistent, iar alteori izbînd puternic.

De atunci am avut plăcerea de a citi numeroase poeme scrise de Simona și de a lucra împreună cu ea la versiuni în limba engleză ale unora dintre ele, publicate ulterior în reviste britanice.

Poezia ei abordează temele cele mai profunde ale vieții – nașterea, moartea, renașterea și transformarea, cu forme și posibilități de identificare multiple, pornind de la stele până la particulele elementare. Siluete, uneori misterioase, apar și dispar, investite cu însușiri mitice și dezvăluind relații complexe și subtile stabilite cu experiența noastră umană. Aceste conexiuni penetrante sunt adesea cu totul intime, și surprinzătoare, chiar șocante prin originalitatea lor. Procesele de la nivelul elementelor, desfășurate pe durata unor eoni, ne dau o idee despre timpul la care fac referire poeziile, acel timp îndelungat, de transformare lentă, ca în poezia *Vietate*: „Și unde-ți faci culcuș?” / Numai pe lavă răcită, / numai pe lavă răcită”, iar în poezia *Om de apă*: „singurătatea pietrei scăldate de valuri”. Imaginile posedă de multe ori o calitate fluctuantă, deoarece ipostazele acestora se preschimbă în fața ochilor noștri, sugerând o interrelaționare discretă. Se etalează, așadar, pe de o parte, realitatea aparențelor, aptă a fi transpusă în cuvinte și forme, și, pe de alta, realitatea bazală, fundamentală, aflată în schimbare, aparent infinită în potențialitatea ei.

Capacitatea noastră de a utiliza limbajul, de a da nume și cuvinte, este uneori privită ca un proces care transformă viața în ceva neînsuflețit, înghețat sau pietrificat, precum în poezia *Căderea în poezie*: „Peste tot palmieri visători,/ încărcăți de nuci grele/ deschizând ochii,/ apoi consimțind deodată/ să-și dea viața-n cuvânt”, în timp ce existența trăită ca metaforă, așa cum este experimentată în vise, conține scânteia, adică impulsul vital însuși: „vorbeam acolo unde se tace/ și vocea mea era de om/ și n-avea voie. Mă vor tăia,/ să rămân pește” (*Pe masa din bucătărie*).

Există o tensiune între doi poli. Unul creează forma, caracterul ei definit și separat (incluzând aici moartea), schimbul inevitabil ce urmează, calculul și asimilarea aferente. Celălalt se opune și sfidează această încarcerare în definiție, demonstrându-și natura profundă și atemporală, precum și capacitatea de sfidare a formei, de perpetuă metamorfozare, îmbrățișând nașterea și moartea individualității și etalându-și, prin aceasta, propria libertate.

Totuși, contrariile se caută permanent unul pe altul, pentru că fiecare face parte din celălalt. Astfel, în poezia *Lespedea*, ființa ascunsă în adâncul apei, în întuneric, „Într-o zi îmi va intra în casă la amiază”, adică vine acasă, la lumina zilei., încât devenim martori ai transformării a ceea ce este separat, diferit și ascuns, într-o întâlnire, petrecută în lumina conștiinței și a recunoașterii: „Într-o zi îmi va intra în casă la amiază./ Cine te-a scăpat?/ Gândul tău, care a topit piatra.”

Dincolo de dualismul binelui și răului, al ordinii și al haosului, în poezia *Sunt altceva*, sufletul „aleargă-mbujorat,/ copil bezmetic, de o înțelepciune deplină”, aflând astfel o cale de a transcende dualitatea, o dilemă torturantă pentru propriul sine.

Cu toate acestea, în *Arme de vis*, viziunea relației inseparabile a personalității cu sufletul nu are nimic domesticit și comod, ci este sălbatică, liberă și străveche. „Ca un tigru m-apropii,/ printre arbori și liane,/ de sufletul meu,/ gata să mă sfâșie,/ la orice mișcare nesăbuită a frunzelor”.

În *Desprinderea*, interacțiunea dintre cele două personaje, dintre cele două focare ale conștiinței, este cea care dă libertate „sinelui”, acel „tu” din poem. „Să-ți amintești cu drag de tot ce-a fost./ Prin mine te-ai păstrat în libertate!”.

Desprinsă din chingi în final, libertatea se naște din teama și fricțiunea întâlnirii celor doi protagoniști- ca un dans sau un conflict în care ținta o constituie interacțiunea și expresia, iar accentul se pune, în chip vădit, pe realizarea unei sporite unități a ambilor, mai degrabă decât pe cucerirea sau anihilarea unuia de către celălalt.

În *Ședința de poezie*, contrastul și ambiguitatea se stabilesc între sălbăcie și blândețe, și totuși, în minte subzistă ceva neliniștitor: „Își închide grijuliu uneltele de scris,/ după tipic, se îmbracă ordonat, cuviincios,/ își pune deasupra și balonzaidul,/ iese din odaie/ și ia tramvaiul.”

În mod asemănător, în poezia *Poetul printre kongresmeni*, contrastul se stabilește între aparență și realitatea esențială, ascunsă, deși poetul este conștient (incomodă revelație!) de „masca” sa nepotrivită (remarc și aici unele imagini delicioase): „prin straiul de muselină/ mi se întrezărește trupul ca o scoarță de fag, (...)/ oricât m-aș strădui, sunt așa, un lemn negeluit,/ și părul mi se ridică

adesea măciucă”.

Substratul etic al acestei poezii constă într-o acceptare profundă a alterității prin luptă, chiar dacă, sau în special pentru că aceasta e spinoasă, dificilă, dureroasă, precum în *Alergătorul*, chiar dacă aduce moartea formelor, chiar dacă „celălalt” este atât de diferit de noi încât ne apare ca fiind complet necunoscut și, în cel mai înalt grad, amenințător.

Poezia Simonei evocă amintiri, forme abia zărite, rezonanțe repetate prin ecouri. Ea ne reamintește o lume fluidă, schimbătoare, pe care o cunoșteam odată, în care am sălășluit cândva; iar cuvintele sunt semnale – indicatoare – spre o lume în care am locuit odinioară.

Răzbate, din versuri, o profunzime în stare să trezească un adânc sentiment al întoarcerii acasă: „Nu, nu greșisem calea./ De bună seamă, acesta era locul” (*Calea*) sau o neliniște la fel de intensă: „Însă nu trece o noapte/ fără s-audă orga de câini/ strigându-și sfâșietor stăpânul./ Cui slujise – nu știe” (*Alergătorul*).

Cititorul e smuls din lumea cotidianului și introdus într-o alta mustind de sens. Rămâi cu urmele – „mă risipeam în zeii microscopici iviți ca funigeii/ pe marginile de puf ale ființei mele” (*Dimineța și-apusul cu mine*) unei călătorii profunde, care cuprinde lumina stelelor, deopotrivă cu ampla amintire a așa-zisului regn neînsușit – „pietre verzui, înțelepte și reci” (*Arme de vis*).

Și totuși, nici chiar viețile noastre marcate de cantitate, comerț și confort nu sunt excluse, nu sunt uitate de Dumnezeu. În această incluziune rezidă o mare parte a magiei din poezia Simonei, ca, de exemplu, în poemul *Oprirea vânzării*, care declară că lucrurile de suflet sunt imposibil de vândut, deoarece călătoriile sufletului nu au echivalent monetar (din nou, tema relației): „Bunurile” (i.e. poezia sau/și spiritul) oferă un adăpost invulnerabil, pace și sprijin – de neechivalat în bani. Valorile sunt trecătoare sau eterne. Cele din urmă nu pot fi comparate cu primele.

Această incluziune infuzează magie, precum și compasiune – ea este, de asemenea, și semnul unei căutări spirituale aflate în centrul poeziei Simonei. Această căutare este redată în moduri diferite. Uneori ea este de găsit în contrastul dintre lumea terestră și cea transcendentă. În *Dragostea se dezvăluia lent* întâlnim imagini ale imperioaselor cerințe exercitate de lume asupra activităților noastre: „se ascundea aur sub dale”, „casele trebuiau ridicate”, copiii sunt duși „la ore de chitară,/ de acordeon”, autoritatea este tratată cu deferență „Pupau mâini, să treacă examene”. În contrast cu aceste imagini, „tu-i treceai cu barca transparentă, numai în somn,/ în virtutea unui drept de liberă trecere –/ pentru care nu plătiseră ei”, „forța albă a așteptării, conul de lumină deschis”, cu a sa „barca transparentă” dăruind un „drept de liberă trecere” – care nu are nimic de-a face cu tranzacțiile și comerțul – „pentru care nu plătiseră ei.”

Tot astfel, în *De ce?* „Cu fețe mereu dăltuite de raze,/ trecem indescifrabili, de-a valma, prin piețe... Nimic din ce ar aminti/ diamantul. Ce, totuși, radios, pulsează”. În *Umbriel* ni se arată cât de reticenți suntem în a ne încrede în experiența directă, încrezându-ne, în schimb, mai mult în concepte și limbaj și acceptând autoritățile externe, traducătorii, învățătorii, departamentele universitare,

Simona-Grazia Dima
Armata ființelor mici. The Army of Little Beings

Parallel Texts

237

„Și nimeni nu mai înțelege iubirea/ dacă nu vede cuvântul IUBIRE imprimat,/ dacă nu-l aude răcnit, oricât de multă iubire/ ar fi”.

Salt peste abis descrie acel moment-limită, nelocalizabil, de aflat „în clipa dintre gheață și topirea ei, dintre noapte și vis,/ dintre crepusculul de lut și roua dimineții” – care, de fapt, nu aparține Timpului lumesc, lui Cronos, și nu permite niciun spațiu gol în acest veșmânt fără cusături. Totuși, acolo este locul unde „numai o pasăre mărunță a avut loc să treacă,/ în zbor scurt să zgârie un semn pe cer,/ cu gheara de diamant” și unde „când cerbul trecea în salt abisul,/ iar noi ieșiserăm cu toții-n câmpul reavăn,/ ducând culori și flamuri. Tocmai în această infimă fisură dintre lumi, „dintre noapte și vis”, acea percepție a noastră, de obicei aliniată – aliniată unui timp comun și unei interpretări aproape automate –, ar putea să licărească, să fie locuită de ceva într-adevăr nealiniat, realmente liber. Pe alocuri, în *Ultimul etrusc*, lumescul și transcendentul sunt descrise ca fiind apropiate până la atingere și totuși separate: „Trăiesc în metropola care mă folosește doar,/ fără iubire” –; (...) „Deși sunt bancher, aici, meseria mea tainică/ e cea de **fulguriator**, ghicitor în fulgere,/ după tradiția seminței noastre”, totuși, în percepția acelor care sunt deschiși spre ambele lumi, care nu judecă ci acceptă, cele vizibile și cele ascunse, comercialul și vizionarul pot conviețui și, mai mult decât atât, lumescul poate fi transfigurat: „Nu-i niciodată lut/ cana din care sorb, nici mângă/ praful dens de pe margini. Splendoarea/ nepătată scânteiază” (*Ultimul etrusc*).

Poemul *Derviş* plasează, inițial, în opoziție, lumescul și spiritualul – „Sfășierea, căutarea lui [a sufletului],/ în cofetăria lumii” – lumea comerțului și a satisfacerii poftelor ne lasă curând în gură un gust amar. Numai atunci când acțiunea abandonează întregul câștig sau orice satisfacție personală, numai când nu este făcută pentru prestigiu, imagine sau răsplată lumească, atunci când „ai putea înainta/ noaptea cu un pas,/ când nu te vede nimeni” și este îndeplinită numai „pentru un strop de iubire”, doar atunci vei „putea înainta/ noaptea cu un pas” și va avea loc o regăsire, mai degrabă decât o căutare.

În zborul nostru către lumile transcendente, ca și în identificarea noastră cu ele, regăsim, cerem și ne plăsmuim adevărata identitate, în care aflăm eliberarea de poftele apăsătoare care ne-au determinat până atunci să rănim natura, lumea animalelor și a oamenilor. Poezia Simonei-Grazia Dima este o voce a misterului, compasiunii și înțelepciunii, care celebrează legătura armonică, bazată pe un autentic spirit justițiar, cu unitatea imanentă a tuturor manifestărilor vieții.

Simona-Grazia Dima
Armata fiintelor mici. The Army of Little Beings

Parallel Texts

238

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttlc.ro>
The University of Bucharest. 2015

Information about the Author

Simona-Grazia Dima

Simona-Grazia Dima este poetă, eseistă, critic literar, traducătoare. S-a născut la Timișoara. A absolvit Universitatea de Vest, Facultatea de litere, secția limba și literatura engleză, din orașul natal, ca șefă de promoție națională.

A fost, rând pe rând, profesoară, bibliotecar, traducător, redactor, muzeograf. Din 2003 este redactor în cadrul Academiei Române din București; din 1990 este membră a Uniunii Scriitorilor din România, întâi a Filialei din Timișoara, apoi a ASB, iar în cele din urmă a Filialei Poezie – București; secretar general al PEN-Clubului Român (din 2006).

Este autoarea a 17 volume publicate, între care 12 de poeme: *Ecuatie liniștită* (1985), *Diminețile gândului* (1989), *Scara lui Iacob* (1995) *Noaptea romană* (1997) *Focul matematic* (1997), *Confesor de tigri* (1998), *Ultimul etrusc* (2000), *Călătorii*

Simona-Grazia Dima is a poet, essayist, literary critic and translator born in Timișoara. She graduated from the Department of English language and literature of the Faculty of Letters of the University of Timișoara, as a national valedictorian.

She worked, successively, as a teacher, librarian, translator, editor, museographer. Since 2003 she has been editor within the Romanian Academy in Bucharest. Member of the Romanian Writers' Union since 1990, secretary general of the Romanian PEN-Club Centre (since 2006).

Simona-Grazia Dima is the author of 17 books, among which 12 are poetry collections: *Calm Equation* (1985), *Mornings of Thought* (1989), *Jacob's Ladder* (1995), *Roman Night* (1997), *Mathematical Fire* (1997), *A Tiger's Confessor* (1998), *The*

Simona-Grazia Dima
Armata ființelor mici. The Army of Little Beings

Parallel Texts

240

apocrife (2000), *Dreptul rănii de a rămâne deschisă* (2003), *La ora fulgerului* (2009), *Interiorul lucrurilor* (2011), *Călătoria în petalele trandafirului*, 2013 (antologie de autor), patru de eseuri și comentarii critice, precum și unul reprezentând o traducere, din limba engleză, a unei lucrări de filosofie orientală.

Last of the Etruscans (2000), *Apocryphal Journeys* (2000), *Wounds Have the Right to Remain Open* (2003), *When Lightning Starts Flaring* (2009), *The Inner Space of Things* (2011), *The Journey into the Rose's Petals* (an anthology, 2013). She has also published four collections of essays and criticism, and a translation of a work about oriental thought.

Information about the Translators

Adriana Ioana Nacu

Născută în 1978, a absolvit Masteratul pentru Traducerea Textului Literar Contemporan, în cadrul Universității din București. Este traducător literar.

Born in 1978, she graduated from The MA Programme for the Translation of the Contemporary Literary Text of the University of Bucharest. She is a literary translator.

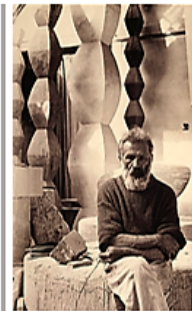
Martin Potter

Martin Potter studied language and literature at the University of Cambridge, the University of Southern California and University College London. He currently teaches at the Department of English Language and Literature of the University of Bucharest. His research interests include twentieth-century British Catholic writers, literature and religion, poetry, and aesthetics. His book *British and Catholic? National and Religious Identity in David Jones, Evelyn Waugh and Muriel Spark* was published by Peter Lang in May 2013.

Martin Potter a studiat limba și literatura la Universitatea din Cambridge, la Universitatea Southern California și la Universitatea College din Londra. În prezent predă în cadrul Departamentului de Limba Engleză al Facultății de Limbi Străine a Universității din București. Preocupările sale de cercetător vizează scriitorii britanici catolici ai sec. XX, literatura și religia, poezia și estetica. Volumul său, intitulat *Britanic și catolic? Identitate națională și religioasă în creația lui David Jones, Evelyn Waugh și Muriel Spark*, a fost publicat la Ed. Peter Lang în luna mai a anului 2013.

**With Contemporary Literature Press
James Joyce is more present than ever!**

Holograph list of the
40 languages
used by James Joyce
in writing
Finnegans Wake:

Contemporary Literature Press

Bucharest University

The only Online Literature Publishing House of the University of Bucharest

<http://editura.mttlc.ro/>
<http://sandulescu.perso.monaco.mc/>

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

A Manual for the Advanced Study of *Finnegans Wake* in 111 Volumes

Totalling 30,000 pages

by C. George Sandulescu and Lidia Vianu

*What is the most important part of *Finnegans Wake*?*

Certamente, cuvintele create de Joyce lui-même.

We have made six volumes of them. Learn them—utantill!

You can download our books for free,
including the full text of *Finnegans Wake* line-numbered, at
<http://editura.mttlc.ro/Joyce%20Lexicography.html>

Director **Lidia Vianu**

Executive Advisor **George Sandulescu**

The Times Literary Supplement No 5822
31 October 2014

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttlc.ro>
The University of Bucharest. 2015